

WESTERN ROMAN

LASSO

cijena 10.000d broj 831

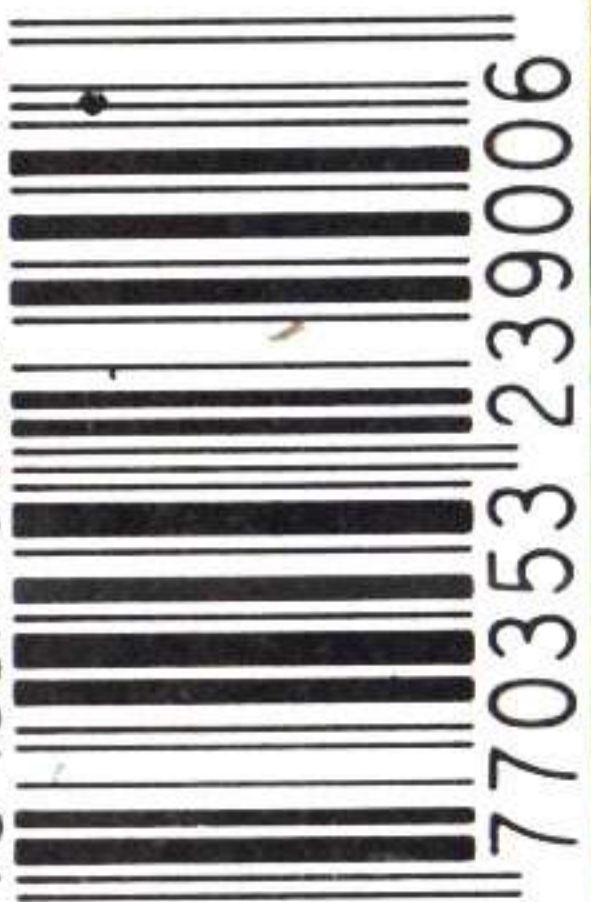


VPA

Marshall Grover

**KROČENJE
DIVLJEG
GRADA**

YU ISSN 0353-2399



9 770353 239006



Marshall Grover

KROĆENJE DIVLJEG GRADA





**VJESNIKOVA
PRESS
AGENCIJA**

Glavni i odgovorni urednik: Milivoj Pašiček

Izdavač: NIŠPRO VJESNIK (v. d. predsjednika RO NIŠPRO Vjesnik
Vladimir Slijepčević)

– OOUR Informativno-revijalna izdanja (direktor Božidar Radman).

Predsjedavajući Savjeta: dr. Ivan Krtalić

Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i
jedinstva 4

Telefoni: 041/526-099, 515-555 i 519-555

Telex: 21 121 YU VSK

Kolegij redakcije: Berislav Grabušnik (graf. ur.), Marija Jurela (ured-
nica), Pavle Lugarić (zamjenik gl. i odg. urednika), Milivoj Pašiček, Bi-
serka Pupavac (pomoćnik gl. i odg. urednika)

Tisak: OOUR Štamparska proizvodnja

Urednik: Ana Hrastović

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Marshall Grover: Kroćenje divljeg grada

Naslov originala: Tame A Wild Town

Copyright: VPA

Recenzija: Miroslav Kiš

Prijevod: Mirko Hrkać

Laso broj 831 izlazi 15. 9. 1989.
u nakladi od 60.00 primjeraka



I

Cigaru, koja je već dogorijevala, držao je labavo u ruci dok je izlazio iz saluna »Nagget«. Zvao se Dan Lasbrough. Bio je čovjek na zalasku mladosti, stari gubitaš, koji je ipak pronašao svoje blago. Misli su mu bile spokojne, a ruke mirne dok je išao prema hotelu »Grand« u najbučnije doba dana.

Stanovnici Liberty Creeka u Koloradu pozdravljali su ga s poštovanjem otkako mu se nasmiijala sreća. I to isti oni koji ga doskora nisu ni zamjećivali. Njega je sve to pomalo zabavljalo. Prije je bio rijetko viđen gost među ovim starim kopačima zlata. Njegovo sivo odijelo bilo je staro i otrcano, ali njega to nije ni najmanje smetalo s obzirom na to da je račun banke »Miners i Merchants« imao više od tisuću dolara, i to u neprerađenom grumenju zlata. Za skromnog čovjeka, kakav je bio Dan, i krevet u hotelu »Grand« predstavljao je određeno zadovoljstvo.

Prilično zadihan, skrenuo je i malu usku ulicu ne bi li tako skratio put do sporednog ulaza u hotel. Vlasnik hotela Barney

Ness bio je Danov stari prijatelj, koji mu ne bi zamjerao ako bi se motao po kuhinji dok bi sam sebi pripremao kavu.

Dan Lasbrough nije ni slutio da su ga pratili. Ubojice su se tiho prikradale. I dok mu je jednom rukom zatvorio usta, drugi mu je dva puta zario nož u trbuh. Potom ga položiše na zemlju i počеше pretraživati. Pregledali su i najsitniji dio njegove odjeće. Prevrtali su po džepovima, gledali ispod šešira, a na kraju su mu skinuli i čizme. Kad su završili s pretragom, odgalopirali su ulicom zajedno s plijenom koji i nije bio bogzna kakav.

* * *

— Koliko dugo? — upitao se Dan Lasbrough između života i smrti. — Hoću li ovdje iskrvariti do samog kraja?

Pitanje je postavio upravo u trenutku kad je žena iz obližnje kuće otvarala prozor. Ugledavši na ulici nepomičnu i krvavu spodobu, ona prodorno krikne.

Za nekoliko trenutaka dotrčali su brijač Lukey Parrant, mlađi zamjenik šerifa Sam Ril-

lington i telegrafist Amos Blandford. Posljednji su pristigli Pat Doherty, izdavač »Liberty Bella«, te niski, mršavi, stariji zamjenik šerifa Bogle Derks.

Petrolejke su bacale slabu svjetlost kad se Derks obratio stanovnicima da se drže na odstojanju. Mladem pomoćniku naredio je da ode po šerifa i usput zatraži nosila od »Union Western«.

– Što ga prije prebacimo do doktora Harbina, izgledi su mu veći – objasni on novinaru.

Doherty je tužno klimao glavom.

– Ako i ima nekih izgleda, bolje da ga odmah prebacimo u hotel jer je doktor već ondje.

– U pravu ste! – reče brijač.

– Nema dugo da je i Barney Ness imao srčani napad.

– Sveci nam baš nisu naklonjeni – reče Doherty buljeći u čovjeka koji je umirao. – Čini se da još uvijek može govoriti?

– Bolje bi bilo da sačuva snagu, trebat će mu – progunda Derks.

– Nisu... – započe žrtva.

– Mirujte, gospodine Lasbrough! – reče Doherty blago.

– Nisu našli ono... što su tražili...

Nosila su već bila stigla i oni ga smjeste na njih, te ga odnose u predvorje hotela »Grand«.

Doktor Harbin je smrknuta lica zurio u stube dok su Dana unosili u zgradu. On ih uputi gdje treba da ostave ranjenika. Dok se spuštao na koljena da ga pregleda, tužno obavijesti Derksa:

– Barney je upravo preminuo. Srce!

Provjeravao je Danu bilo i ružne rane.

– Što se tiče starog Dana...

– Nema nade? – promuca Derks.

– Nadam se... da... – započne Dan.

Zamjenik šerifa i liječnik spušta se niže kako bi bolje čuli njegove posljednje riječi.

– Nadam se... da se ovo staro mjesto... neće razrušiti... bila bi to velika šteta...

Trgnuo se posljednji put i izdahnuo.

– Proklete glasine! – reče gorko Doherty. – Četiri smo sedmice slušali priče o bogatstvu koje leži na parceli starog Dana.

– Ti sebi nemaš što predbaciti – prekori ga liječnik. – Na kraju krajeva, »Liberty Bell« to nije razglasio – dobaci mu letimičan i prezriv pogled. – Šteta, to ne mogu reći za neke brbljave građane.

– Dovraga! Svi znaju da je otvorio račun u banci i svi znaju da je označio svoju parcelu – pobuni se brijač. – Uostalom, stalno se hvalisao kako na toj parceli leži ogromno bogatstvo.

– Ne možeš sad otići, Lukey – reče oštro Derks.

– Pa, mogu li ješ nešto učiniti?

– Hm! To je zasad sve.

Brijač je potom otišao. Novinar i mlađi zamjenik šerifa objavili su vijest o smrti dvojice sugrađana. Za Derksa bi svaki pokušaj da pronade ubojicu bio bezuspješan, a što se tiče mlađeg zamjenika Rillingtona, nije bio siguran da je ovaj bio dovoljno sposoban za takvu vrst posla. Ispitivanje i traganje za

mogućim svjedocima ionako bi bilo samo uzaludno gubljenje vremena.

— Osumnjičeni! — izgovori Derks s gnušenjem. — Takvih ima na stotine, svaki teži izgrednik, svaki nezavisni tra- gač i rudar u ovom gradu po meni može biti sumnjiv.

— Upravo sam se nečega sje- tio — primijeti Doherty. — Su- dac Appleyard morao bi biti obaviješten o ovome. Idem mu to odmah javiti.

— Malo je prerano za suđe- nje — pobuni se liječnik. — Onaj koji je ubio starog Dana možda nikad neće biti ni prona- đen!

— Nešto zaboravljaš — reče Doherty. — Sudac nije nadle- žan samo za suđenje već i za druge stvari, zavisi od toga što se od njega traži. Mogu vam re- či da su obojica, Dan i Barney, ostavili oporuke, što znači da se treba posavjetovati i u vezi s nji- hovom ostavštinom. To mi je sve poznato, jer smo sva trojica iste sedmice kod suca sačinja- vali oporuke.

Liječnikove umorne oči bile su prikovane za recepcijski pult, pregrade za poštu i ključe- ve od soba koji su tu visjeli.

— Danov ubojica je prava mi- sterija — promrmlja — ali što se Barneyeve smrti tiče, tu ne- ma nikakvih tajni. Nije bio bo- gat da bi se netko odlučio da ga ubije.

— Barneyeva jedina greška bila je u tome što je rudarima dopuštao da se duže ovdje zadr- žavaju — primijeti Doherty.

— Da! Da! — zamišljeno će Derks.

— Svaki rudar koji se ovdje prijavio bio je grubijan — poža-

li se Doherty. — Sva ta njihova opijanja, tučnjave, zabave i sve ostalo bilo je previše i za Barne- yeve stalne goste koji su se od- selili. To ipak pokazuje da u ovom gradu ima još uvijek ljudi koji žele poštovati red, mir i za- kon.

— Stari je Dan bio posljednji koji je ostao, zar ne? — namršti se Derks.

— Istina! — kimne glavom Doherty. — Jedino su on i Bar- ney imali svoja stalna mjesta.

— Idem porazgovarati s po- grebnikom — reče liječnik, okrećući se kako bi krenuo.

— Kad se odnesu tijela, ovo staro mjesto će opustjeti. Učini nešto za mene, doktore — za- moli ga Derks. — Svrati do Ja- kea, tesara, te mu kaži da izreže mnogo dasaka i pripremi čekić i čavle. Zapečatit ćemo stari ho- tel »Grand«.

— Svakako — kimne liječnik. — Učinit ću to.

— O čemu razmišljaš? — za- pita Doherty Derksa kad se ovaj dovukao do pulta kako bi pregledao knjigu gostiju.

— Uglavnom razmišljam o Danovoj sobi. Ali i o ovom cijel- lom mjestu. Prazan hotel u gra- diću kakav je Liberty Creek. Ši- rom otvoren svakom slučajnom prolazniku, podlacu i lopovu. Svi bi oni ispreturali Danovu sobu tražeći njegovu prokletu mapu. Dovraga s njima! To se neće dogoditi. Što bi se dogodi- lo ako bi se netko od Barneyeve rodbine pojavio i htio ponovo otvoriti hotel?

— Dakle, držat ćeš »Grand« pod ključem i daskama?

— I pod stražom — izjavi Derks. — Naročito Danovu so- bu.

Bilo je već negdje poslije ponoći kad je Derks skrenuo u sporednu ulicu i zaputio se do oblasnog šerifa. Hotel »Grand« bio je zaključan, a sva vrata i prozori zakovani daskama. Mladi zamjenik šerifa ostao je pokraj zgrade, kako bi spriječio ulazak svakojakih izgrednika i znatiželjnika.

Iznenadni bljesak žigice na trijemu, ispred njega, podsjeti Derksa da ga šerif Ira Tweed očekuje. S prebačenom dekom preko noćne košulje, pozamašni šerif ljuljao se na svojoj stolici. Derks se primakao malo bliže k trijemu i čučnu pokraj njega.

— Ne moraš mi reći, Bogle, ubojica je nestao.

— Nismo ni imali od čega početi — slegne ramenima Derks.

— Dan je još uvijek disao i krvario kad smo stigli do njega. Ali, grad je već bio pun...

— Da! — zagunda Tweed. — Rekao mi je mladi Sam.

Derks je smatrao razboritom svoju odluku da hotel čuva pod ključem i stražom. Dvadeset i četiri sata na dan. Mrzovoljno klimajući glavom, šerif primijeti:

— Pretpostavljam da je tako najbolje. Ali, bit će više posla za tebe i Sama.

— Moramo to učiniti — bio je uporan Derks.

— Naravno — složi se Tweed, načinivši grimasu. — Ne bi bilo pošteno da sada odemo, a ne završimo započeti posao.

Pritom načini naglu kretnju palcem kao i uvijek kad bi se prisjećao svoje napaćene supruge.

— Nadine mi stalno predbacuje, ali tko je može osuđivati?

— Ovo je ružan i podao grad za jednu pristojnu ženu. Tko bi mogao i pretpostaviti da će procvat grada potrajati toliko dugo? — progunda Derks. — Nismo imali pravo i sad je ovdje pravi pakao.

— Nadine ima brata u Kaliforniji koji ima vinograde — progovori Tweed. — Njemu i njegovoj ženi sasvim je dobro. Pozvali su i nas da im se pridružimo.

— Hoće li to biti uskoro? — upira Derks.

— Pošao bih već sutra da su prilike ovdje sređene — zagunda mrzovoljno Tweed. — Jedini razlog zbog kojega sam još ovdje jest taj što ne želim iza sebe ostaviti nered i gomilu problema za bilo koga tko će doći na moje mjesto. Želio bih da ovaj grad bude dobar i poznat kao mjesto gdje će se poštovati ruka zakona i da sva ološ bude pod kontrolom, a ulice sigurne za žene i djecu.

Šutio je nekoliko trenutaka, a onda izrazi svoja nagađanja:

— To bi se moglo dogoditi, i to veoma brzo, samo ako uspije plan Cleavea Jolleya.

Derks zgnječi već ugašenu cigaretu i pokaže zanimanje. Jolley, vlasnik banke, ujedno i gradonačelnik Liberty Creeka, uživao je poštovanje svih vrijednih i čestitih ljudi. Bio je oštrouman i dosjetljiv i imao je ambicije da ovaj grad bude siguran za mirne i poštene građanje, a nepodoban za sve izgrednike koji su samo stvarali neprilike.

— Ira, što to Jolley ima na umu? — ne izdrži Derks.

— Poslao je po braću Wayland — reče oprezno Tweed.

Čekao je Derksov protest, ali ga je ovaj iznenadio.

— George i James Wayland? Ta dvojica ima stila. Brzi su revolveraši, lukavi i tvrdih šaka.

— Izlizali su značke gotovo po svim paklenim gradovima uzduž i poprijeko Kanzasa, Nebraska i Dakote — podsjeti ga Tweed. — Svi gradovi u kojima se dosad radili bili su divlji, ali oni nisu iznevjerili. Kad se pojave ta dvojica revolveraša, sve se svadalice i razbojnici sakriju, a velike bande nestanu poput magle. Oni su baš ono što Liberty Creeku najviše treba. To se neće odraziti negativno na nas. Pa svi znaju da nas trojica ne možemo učiniti mnogo, a ovaj posao mora biti završen do kraja.

— Nitko ne želi dobiti posebnog pomoćnika — naroguši se Derks.

— Neće oni zamijeniti nas — reče Tweed. — Jolleyeva je ideja da oni budu gradski šerifi, koji će raditi zajedno s nama, ali i nezavisno od nas. Bit će zaduženi za održavanje reda u granicama zakona. Mi ostajemo i dalje predstavnici oblasnog zakona.

Malo je zastao pušeći lulu i pogledavajući iskosa u Derksa:

— Dakle, što se, tebi čini od svega ovoga?

— Zvuči razumno — odgovori Derks odrješito. — Skinut će nam teret s leđa. Bit će nam mnogo lakše.

Tweedu lakne, te se neprimjetno osmjehne:

— Tebi ne smeta što su oni Sjevernjaci? Pretpostavljam da bi te više obradovalo da si čuo da će se ovdje pojaviti par tvoje vrste? Teksašani, naprimjer,

kao ona dvojica što svugdje iza sebe ostavljaju pustoš. Mislim na Larrya i Stretcha.

— Eh, ne može se imati sve!
— uzdahne Derks.

* * *

Dok su Derks i šerif raspravljali na trijemu, druga dva čovjeka upravo su pregledavala pokupljeni plijen nesretnog Dana Lasbrougha.

Spavaća soba u hotelu gornjeg dijela grada pripadala je profesionalnom kockaru Anselu Marchu. Bio je poznat kao cinična i dotjerana osoba po svim salunima u Liberty Creeku. Čak i sada, odjeven samo u hlače i potkošulju, s čizmama na nogama, uspijevao je izgledati dopadljivo i elegantno. Drugi čovjek zarastao je u bradu i bio nemarno odjeven. Zvao se Ben Cleghorn i sa svoja četiri druga radio je na parceli jugozapadno od grada.

— Sve je tu, Anse — uvjeravao je kockara. — Svaka i najmanja sitnica koju je staro kople nosilo sa sobom.

— Znam da me nećeš prevariti — promrmlja March. — Obojica smo u istoj neprilici i moramo vjerovati jedan drugome.

Povukao je stolicu prema sebi i smjestio se na nju.

— Lasbrough je nosio te stvarčice, ali ne i svoju mapu.

— Dobro smo ga pretražili nakon što ga je Ralph sredio — promrmlja Cleghorn. — Nije bilo svjetlosti. Pretresli smo ga po nagonu. Da je nosio mapu sa sobom, sigurno bismo je pronašli.

— Može biti samo na jednom mjestu — pretpostavi March. — Znam da je nije ostavio nikome

na čuvanje, Appleyardu ili bankaru. Znači da bi morala biti u njegovoj sobi u hotelu. Kad je pronađem, pronaći su i tu prokletu parcelu.

— Stari je ostavio prilično veliko bogatstvo nedaleko od Medicine Hillsa — iskesi se Cleg-horn. — Nikad nije bilo opasnosti da će ga netko pratiti, pogotovu što su ti brežuljci puni ratnika Hromog Medvjeda.

— Pleme Juta na Medicine Hillsu je bez sumnje prihvatilo starog Dena — reče March. — Mogao se bez smetnje kretati tim brdima i po svojoj parceli. Ali se i mi možemo nagoditi s našom crvenom braćom, zahvaljujući Velikom Nosu.

— On je najsposobniji da pregovara s njima — složi se Cleg-horn. — Jute uvijek žude za trampom, i to se zna kakvom.

— Kad mapa bude naša, ništa nam neće stajati na putu — reče March povjerljivo. — A sad će biti najbolje da se vratiš na svoju parcelu. Ostat ćemo u vezi dok ja ne isplaniram kako ću doći do Lasbroughove sobe. Zasad ne možemo učiniti ništa više.

Kad je Cleghorn krenuo prema vratima, March ga upita:

— Nitko te nije zamijetio? Jesli si potpuno siguran?

— Sporedna ulica bila je prazna — isceri se Cleghorn. — Čovjek se lako izgubi u ovom gradu, Anse. Nema potrebe da se brineš.

— To mi ulijeva povjerenje — promrmlja March.

II

Dva dana poslije toga, krajem mjeseca, na planinskom terenu istočno od Liberty Creeka, na

njegovim zlatnim poljima, dvije lutalice iz Teksasa naišle su na tragove poštanske kočije. Ne znajući na koju bi stranu krenuli, odlučise da bace novčić, što bi uvijek i činili u takvim prilikama. Novčić se okrenuo na naličje i Larry Valtentine i Stretch Emerson počese pratiti tragove kotača.

Što se njih dvojice tiče, jedan je pravac bio dobar koliko i drugi. Moglo se mnogo toga reći za ove dvije skitnice koje su napustile Lone Star State i ušle u legendu.

— Crknut ćemo od gladi — reče polako dugajlija. — Nedo-staje nam i usoljene srnetine. A osim toga nemamo ni kave, ni soli...

— Znači, opet smo dotle došli? — promrmlja Larry. — Uskoro nećemo imati ni kapi viskija, što znači da je vrijeme da pronađemo neki obližnji grad.

Bio je tamnopus, tamnokos, neuglađen, ali zgodan, a po snazi se mogao mjeriti sa svojim partnerom. Kao i Stretch, nosio je od putavanja umrljanu opremu starog prerijskog jahača, omiljeni dvoredni trbušni remen za konja, sedlo tekšaškog stila i vinčesterku 73 koja je bila u navlaci. Za razliku od Stretcha, imao je samo jedan revolver.

Ove dvije lutalice nisu nikad željele ući u legendu. Niti su ikad težili da budu na zlom glasu, a niti su od sebe htjeli stvarati velika imena. Naprotiv, željni lutanja i pustolovina, otišli su u Teksas, ali su i postali uzvrpoljeni. Tamo je bilo suviše mirno. Potom su ponovo nastavili lutati i slučajno su se našli u ovoj oblasti. Ponestalo im je du-

hana, viskija i drugih sitnica, pa im je prema tome, sve to nala-galo da se moraju ukotviti i ob-noviti zalihe. A za njihovu za-jedničku svotu koja je iznosila nešto preko tristo dolara to ne bi trebalo predstavljati neku poteškoću. Kad god je zatreba-lo, svojim su rukama mogli mnogo tuga učiniti. No već du-že vremena sreća na kartama nije ih služila najbolje.

— Koliko tragova kotača? — upita Stretch — Čini se da smo pronašli dilažansu?

— To je i moja pretpostavka — promrmlja Larry.

Okrene se u sedlu kako bi promotrio okolinu. Ništa se nije pomaklo, ali on reče:

— Tamo iza nas digla se pra-šina.

— Koliko daleko? — upita Stretch.

— Daleko! Daleko! — reče La-rry.

Njihovo mirno raspoloženje potrajalo je sve dok se nisu po-peli na ravan i široki planinski put. Sa svih strana bile su stije-ne i zemlja. Cijeli je put bio za-krčen. Letimičnim pogledom razgledaše unaokolo. Ispod njih se prostirao ogroman ponor, te ih podide jeza.

— Lavina! — zagunda Larry.

— Vidi! Istina! — složi se Stretch. — Sigurno je ovdje bio neki davolski odron stijena. Imali smo sreću što se to dogo-dilo prije, a ne dok smo jahali i stajali ovdje.

— Sudbina nam nije namije-nila da završimo ispod ove go-mile stijena — primijeti Larry.

Povijest se ponavljala, no to im nije palo na pamet dok su se spuštali i savijali cigarete. Za-boravili su da ih je ovaj — kao i

mnogi drugi događaji — tjerao naprijed u nove neizvjesne situ-acije u kojima su bili između ži-vota i smrti. No bili su to izdr-žljivi momci. Preživjeli su mno-ge bitke, ni sami im ne znajući broja. Ponekad bi to započinjalo baš ovako: iznenadnom zapre-kom. Ponekad su nailazili na slučajnog putnika kome bi za-trebala pomoć. Češće bi se do-gađalo da stignu u neki grad u kojem se upravo dogodila pljač-ka. Zahvaljujući raznim dogo-dovštinama postali su i protiv svoje volje bjegunci pred zako-nom i tako postali legenda. Jed-na od njihovih slabosti bila je lutalaštvo. A druga je bila nese-bičnost. Novinari su ih opisivali kao lutajuće vitezove 19. stolje-ća, kao ratnike koji žive izvan svog vremena. Brinuli su se da uvijek sve bude u skladu sa za-konom. Oni koji to nisu poštiva-li postajali su njihovi zakleti ne-prijatelji. Oni su to pojednosta-vili i u njihovoj mudrosti moglo je biti samo dobro ili loše. Crno ili bijelo. Ništa između toga.

— Ovo je njihov sretan dan — reče Stretch.

— Misliš na posadu i putnike u toj kočiji — promrmlja Larry.

— Točno, bogami! Da nismo bili ovdje i kad ne bismo upozorili vozača...

— Vjerojatno bi malo usporio kod zavoja, ali... — započe Stretch.

— Ali bi ipak bili u nevolji — primijeti Larry.

— Suviše se brzo kreću da bi se lako zaustavili — reče Stretch, procjenjujući razdalji-nu između zavoja i velike gomi-le stijena. — Vozač bi skrenuo ulijevo i sunovratio se u prova-liju.

Odlučili su smjestiti se istočno od zavoja i tu pričekati kočiju. Shvatili su da bi to moglo potrajati. Prašina koja se dizala još je uvijek bila daleko iza njih. ali, što se vremena tiče, kako su često mislili, imali su ga napretek. Ionako nisu imali što drugo raditi nego sjediti i čekati vozača kočije kako bi ga upozorili na opasnost.

* * *

U kočiji je šestero putnika ubijalo vrijeme u prijateljskom razgovoru. Nasuprot trojici muškaraca sjedile su tri žene. Dvojica tamnokosih, ljepuškastih momaka od dvadesetak godina pokušavalo je ostaviti što jači dojam na žene. Will Bisley, koji je sjedio pokraj njih, dobacivao je osmijehe svojoj ženi i kćerima Connie i Eloise. Jednoj je bilo osamnaest a drugoj dvadeset.

Dosad su braća Wayland uspjela saznati sve što se moglo znati o porodici Bisleyevih: bili su iz Kanzasa i cilj im je bio Liberty Creek. Tamo su namjeravali započeti novi život. Ujedno su bili jedina rodbina preminulog Barneya Nessa, od kojega su i naslijedili ostavštinu.

— Moj Will sada posjeduje hotel i u to polazemo velike nade — reče Alma, Willova žena.

— Naučili smo kako se vode poslovi — uključi se u razgovor vatrenooka Connie. — Tamo u Archers Groveu imali smo mali restoran. Mama i tata su vodili kuhinju...

— A mi čekali za stolovima — promrmlja njezina sestra.

— Tamo nije bilo mnogo posla — oglasi se i Will.

Bio je to slabašan i miran Kanzašanin, prorijeđene kose i ozbiljnih plavih očiju.

— Upravo smo računali — nastavi on. — Gent, čovjek kojemu sam prodao restoran, sigurno će se bolje snaći. I nama će vjerojatno biti bolje u Liberty Creeku. Neće nam biti potrebno osoblje. Namjeravam sam voditi hotel. Alma će kuhati za goste, a djevojke će po potrebi pomagati.

— Bit ćemo sobarice i kono-barice i sve ostalo što bude potrebno — nasmiješi se Eloise.

— Namjeravamo primati pristojan svijet, ljude koji vole mir i tišinu za odmor — objasni Will — pa...

U razgovor upadne i George Wayland, dvije godine stariji od Jamesa, crvenkastog lica i naćitih brćića. Odjeća mu je bila od fine tkanine, gradskog kroja, zaćinjena na vrhu glave crnih stetsonom. James mu je bio vrlo sličan. Obojica su nosila duge koltove ćije su drške bile obloćene bjelokošću.

— Grad sam po sebi i nije tako tih i naseljen dobrim poštivaocima zakona kako biste vi željeli. — No, nemojte se razočarati. Liberty Creek će uskoro biti divno mjesto za sve poštene ljude.

— Dajte nam nekoliko mjeseci i tamo više neće biti ljudi koji će uznmiravati pristojan svijet — objavi James. — Bit će to velika promjena na bolje. Vjerujte mi!

Prilićno ohrabrujuće, braća su pričala baš o zadatku koji je pred njima i uvjeravali Bisleyeve da će sve biti u najboljem redu. Sukobi s razbojnicima i ostalim ološem bila je njihova struka.

– Možete nas slobodno zvati pomoćnim redarima – osmje- hne se James:

– U gradu ćemo biti neka vr- sta čuvara reda – zasuče Ge- orge svoje brčice, dobacjući kratak osmijeh, pun samopo- uzdanosti, starijoj sestri.

– Naravno da ćemo hotel »Grand« imati posebno na oku – doda James sa zadovolj- stvom.

– Upoznavši vas, momci, mo- gu reći da ste nam ulili dosta samopouzdanosti – primijeti Will srdačno.

– Ja se već osjećam zaštiće- na – zadirivala je Connie. – Ti također, Eloise?

– Da! Potpuno sam sigurna! – odvrati joj sestra. – Bez obzi- ra na to koliko je taj grad divlji, kad stignemo neću biti nervo- zna.

– Pa to će vjerojatno izgleda- ti veoma uzbudljivo u početku – predvidi njihova majka – a pogotovu za djevojke koje su odrasle u malom mjestu kakav je Archers Grove.

Odjednom se miroljubivi Bi- sleyevi iznenada uplašiše promjene na Waylandovima. Naime, kočijaš je uzviknuo upo- zorenje:

– Jahači! Zatvorili cestu ispred nas!

Vrtoglavom brzinom u ruka- ma braće stvoriše se veliki kol- tovi. James, koji je sjedio s de- sne strane prozora, proturi gla- vu i naoružane ruke, dok je njegov brat viknuo:

– Svi lezite!

Nagnuvši se još više kroz pro- zor, James Wayland poče niša- niti na jahače koji su se upravo pojavili iza zvoja. Potom se začu pucanj. Sasma iznenada do

mladeg Waylanda doletio je metak i izbacio mu revolver iz ruke.

Stretchova reakcija na upere- no oružje u njihovu pravcu bija- še posve nagonska. Ruka mu je za trenutak ostala ukočena, ali čitava. Podižući revolver iz lije- ve ruke, Stretch se pridruži svom partneru. I dok je Larry korio vozača, Stretch je obratio pažnju na pratioca s puškom.

– Ne mrdaj, ako ti je do živo- ta! Ovo nije prepad!

Larryev ridan i Stretchov mr- kov stajali su mirno. Kočijaš ni- je imao drugog izbora nego da zaustavi konje. Larry, zamijetiv- ši da pratilac i nadalje drži spremnu pušku, zaprijeti:

– Podigni tu prokletu pušku ili ću ti je, tako mi boga, ugurati u grkljan!

– Gospode – prošaputa Connie. – Oni govore tako...

– Okrutno – promrmlja Elo- ise.

– Žene, budite mirne – reče Goerge. – James...

– Moje oružje? Izbacio mi ga je iz ruke.

– Što je sad s vama, magarci jedni? – prodere se Stretch na posadu kočije.

– Mislite da je svaki jahač bandit? – izazivao je Larry. – Morali smo vas zaustaviti. Ta- mo iza zavoja pravi je pakao od odrona stijena. Ne zvuči utje- šno, zar ne?

– Hej, ti tamo s topom! – razviče se Stretch na oznojenog pratioca. – Imaš li namjeru da ohladiš s tom stvarčicom?

– Čekajte malo – oglasi se kočijaš koji je prvi došao k sebi i započeo pregovore. – Rekoste nam da je put zakrčen?

– Da smo vas pustili da produžite, završili biste u provaliji – razviče se Larry.

– Pusti me! Želim se sam uvjeriti – predloži vozač. – Moj će pratilac odložiti pušku ako tvoj partner skloni revolver. Pošteno?

– Sad govoriš kao pametan čovjek – odobri nu Stretch, dok je sklanjao revolver.

– A što ti čekaš? – obrati se Larry Geogeru. – To ti se željezo zalijepilo za ruke?

– Ostanite svi na svojim mjestima! – naredi George putnicima, dodavajući bratu svoj revolver. – Ja ću poći naprijed s vozačem.

– Kako možeš vjerovati tim... – započne James.

– Oh! Mogu, mogu! – reče George, iskrivljujući lice u grimasu. – Upravo sam prepoznao ptičicu na ridanu, a mogu pretpostaviti i tko je ovaj drugi.

Izašao je iz kočije i prateći vozače prošao pokraj dvojice Teksašana. Skrenuli su iza zavoja. Kad su se udaljili dovoljno daleko da ih žene ne čuju, vozač opsova.

– Nema sumnje, gospodine! Izginuli bismo sigurno.

– Ne bi imao vremena... – započne George.

– Znam! – prekine ga vozač.

– Ne bi ni trepnuli, a sprege bi popucale. Moja je pretpostavka... načini kretnju rukom koja je podrhtavala – otišli bismo u paramparčad. Dugujemo im zahvalnost, to je činjenica.

Vratiše se do istočne strane zavoja. Teksašani su već bili sjahali. Dok su im konji stajali opušteni, Stretch je savijao cigaretu jednom rukom.

– Čini mi se da ste nas zadužili – zahvali skrušeno George.

– Tek toliko da znate da nismo nikakvi banditi – zareži Stretch. – I ne volimo da nas neki pileći mozgovi i bando-glavci smatraju takvima.

– Banditi nam sigurno nisu prirasli srcu – doda Larry nimalo nježno.

– Svjestan sam toga – progunda George. – Nevjerojatna sličnost s posljednjih fotografija na kojima sam vas vidio. Vi ste, naravno, Valentine, a to je Emerson. Ja sam George Wayland – pritom strogo pogleda Stretcha – a ovaj čovjek, kojeg ste tako stručno razoružali je moj brat James.

– Waylande, ne dajemo mi ni pišljiva boba za to tko ste vi – reče Larry.

– A brat ti se može smatrati velikim sretnikom što ga nisam probušio metkom – reče Stretch.

– Vi, dakle, niste čuli za nas? – nezadovoljno odvrati George.

– Zar bi trebalo? – podbode ga Larry.

– Mi se ionako ne družimo sa zvekanima – zakriješti Stretch.

– Zvekani? – uzjoguni se George. – Mi smo, ako niste znali, profesionalni čuvari reda i zakona i upravo smo krenuli na svoj novi zadatak. U mnogim smo krajevima poznati kao krotitelji gradova.

– Ma nemoj! – naruga se Larry, pripali šibicu i oblizne cigaretu. – Dovraga, gospodo! Morate nam oprostiti što nismo nikad prije čuli za vas.

– Bio bih vam zahvalan ako pripazite kako se izražavate –

prekora ga George. — Ovdje ima i žena, te ću im se morati ispričati za vaš grubi rječnik.

— Što ćete učiniti? — zakriješti Larry.

— Čuli ste — odgovori mu George.

— Zaboravi! — promrmlja Larry. — Ne trebamo vas da se ispričavate u naše ime.

— Sami ćemo to učiniti — reče Stretch.

James Wayland se vrzmao oko kočije tražeći svoj revolver. Teksašani se primaknuše njezinom prozoru i kimnuše uljudno glavama prema Bisleyevima.

— Oprostite nam ako ste čuli naše kletve — zamoli Larry. — Nadam se da vas pucnjava mog partnera nije uplašila. Morao je to učiniti s obzirom na to da je neka luda uperila revolver u njega — doda i pogleda u Willa.

— To ste bili vi, zar ne?

— Vi ste Jimmi Wayland? — upita Stretch.

— Ja sam Will Bisley iz Kanzasa i nisam vičan oružju — reče Will — a žene su moja supruga i kćerke.

— Teško je reći tko je tko — obrati mu se Larry galantno — izgledaju kao tri sestre.

Alma i djevojke počеше se opuštati. Prvobitno iznenađenje je prošlo. Pojava ove dvojice Zapdanjaka, grubog izgleda na prozoru kočije privremeno ih je ohladila.

— Brzi ste na komplimenti, gospodine... — započne Will.

— Valentine — dovrši Larry. — Ali, možete me zvati Larry, ako želite. A ova biljka do mene je Emerson.

— Uglavnom me zovu Stretch — prozbori viši Teksašanin, do-

bacivši bezazlen osmijeh djevojkama.

Vozač se vratio sa starijim Waylandom, da bi im objasnio kako će zbog zakrčenosti puta njihov dolazak u Liberty Creek biti s malim zakašnjenjem.

— Vjerojatno ćemo kasniti jedan sat, ali nema potrebe da se brinete. Postoji i drugi put, pa ćemo lako okrenuti kočiju. Krenut ćemo čim postavim znak upozorenja za slijedeće putnike koji će prolaziti ovim pravcem.

— Liberty Creek? — oštro će Larry.

— Tamo ste krenuli? — upita ga kočijaš.

— Prijatelju, mi idemo u najbliži grad, ma kako se zvao — odvрати mu Larry.

— Nema bližeg grada od Liberty Creeka. Možete nas pratiti — ponudi ih kočijaš.

Nezadovoljni James, našavši svoj izgubljeni revolver, počе se penjati zajedno s bratom u kočiju. Za nekoliko trenutaka kočija se nalazila na novom putu za grad, dok su je dvojica Teksašana pratila bez žurbe.

Waylandovi, ljudi koji su držali do pristojnosti i učtivosti, počеše ustrajati na izvinjenju za svoju bezobzirnu reakciju na kočijaševo upozorenje.

— Moram priznati da je postupak moga brata neopravdan — počе George. — Ali morate razumjeti da je naš posao izuzetan, a samim tim i opasan.

— Na prvi znak opasnosti moramo reagirati brzo — objasni James. — znate, možda je to izgledalo malo pre naglo... — okrene se mladoj sestri — način na koji smo potegnuli oružje kad smo ugledali jahače.

– Pa meni je srce počelo tući malo brže – priznade Connie.

– Zar to nije tužno? – primijeti Eloise. – Htjeli su nas samo upozoriti na lavinu ispred nas. Izgledaju tako strašno, a opet, htjeli su nam samo pomoći.

– Nema sumnje da su dugo čekali da se nismo pojavili – prizna George. – Znam ovu vrstu ljudi. Iako izgledaju grubi, može im se vjerovati. Moram priznati da su pravi vitezovi, pogotovu kad su žene u pitanju.

– Vitezovi? – namršti se James.

– Zar Valentine i Emerson? – doda George otresito.

– Znači, to je bio Emerson? – načini James grimasu.

– Sigurno – doda George. – Valentine se nikad prvi ne laća oružja.

– Govoreći o oružju... – smušeno će James. – Žene, s vašim dopuštenjem morao bih provjeriti svoj revolver. Nema nikakve opasnosti.

– Mi se ispričavamo, gospodine Bisley – reče George. – To je alat našeg zanata. Znači, čuvari reda ovise o svom oružju i...

– Da, da! Shvaćam vas – reče Will razmjenjujući poglede sa svojom ženom. – Na koncu, barem se trudimo da to nekako shvatimo:

– Dok smo bili u Archers Groveu, oružje nije bilo toliko bitno – promrmlja Alma.

– Tamo je bilo veoma mirno – primijeti Connie.

– Možda i previše mirno – praktično će Eloise. – Tata je u pravu. Tamo nismo imali nikakvu budućnost.

Još uvijek smušen, James izvuče revolver, pa uperivši ga

u krov kočije, učini uzaludan pokušaj da ispazni njegov bubanj.

– Ne radi – požali se bratu.

– To te ne bi trebalo iznenaditi – reče George. – Pritisak od metka kalibra četrdesetpet ostavio je traga na mehanizmu.

– E pa, krasno! – progunda James. – Što li će reći gradonačelnik Liberty Creeka kada vidi da dolazim s neupotrebljivim revolverom!

– Zar se ne može popraviti?

– zapita Will.

– Možda – odvrati George – ali za to treba vremena. Znači, James će ga morati zamijeniti novim, čim stignemo.

Nakon nekoliko minuta, pošto je kočijaš skrenuo kočiju na novi put, teksašani dođoše u ravninu prozora. Nisu bili razgovorljivi, ali su ipak probudili radoznalost Bisleyevih djevojkica. Connie promoli glavu kroz prozor i pokušavajući nadjačati kloparanje kotača ispali pravi rafal pitanja. Jesu li stočari ili se namjeravaju obogatiti na zlatnim poljima Liberty Creeka? Je li im to prvi put da ih je netko smatrao razbojnicima koji napadaju kočije?

Larry odgovori na posljednje pitanje.

– To nam se i prije događalo.

– Što, velite na to? – cerekao se Stretch. – Ovakvi miroljubivi tipovi kao mi?

– Tragali smo za zlatom jednom ili dvaput, ali nije naša navika – reče Larry radozljivoj Connie. – Znači, mi moramo lutati...

– Lutajući duhovi – primijeti George.

– Mislite? – započe Will.

– O da! – doda George. – Besposličari. Nikad se ne mogu skrasiti na jednom mjestu. I sumnjam da će ikada.

– A što vi namjeravate? – upita Larry djevojku.

– Tata će biti novi vlasnik hotela u Liberty Creeku – počeo govoriti Connie. – Prije smo imali mali restoran u kanzaskom gradiću, ali sad ćemo voditi hotelske poslove. Tatin je rođak umro i sve ostavio njemu.

– Zgodno za nas, ha, drugar? – ogłosi se Stretch. – Ako namjeravamo ostiti malo duže, trebat će nam mjesto gdje bismo mogli boraviti.

– Da! Svakako! – složi se Larry. – Što kažete, gospodine Bissley? Biste li nas mogli smjestiti?

– Pa, hotel je zatvoren već mjesec dana... – reče Will. – Ne znam, ako...

– Nema veze – slegne ramenima Larry. – Nismo stalni gosti. Trebaju nam dva kreveta gdje ćemo se malo protegnuti.

Will dobaci Georgeu nesiguran pogled, a ovaj mu kimne u znak odobravanja i promrmlja:

– Ne vjerujem da će vam praviti neprilike.

– Pa onda, bit ćete dobrodošli – obrati se Will Larryu.

– Imat ćemo, dakle, posla – s oduševljenjem cikne Connie.

– Čišćenje, pranje...

– Eto vidite! – našali se Larry. – Kad se već negdje smještate, morate imati i posla.

– O, nama se to ne bi svidjelo – oglosti se Stretch.

– A koliko ste već dugo ovdje? – upita Connie. – Mislim ovdje, u ovim planinama.

– Tko zna koliko sedmica – odgovori Larry. – Mi ionako ne

marimo za vrijeme, naročito zato što često boravimo na različitim mjestima i uvijek u potrazi za dobrom lovinom bilo koje vrste.

– Često smo bili i u ribolovu – reče Stretch. – Ali kad čovjek peca, onda ne može uzgajati duhan.

– I tako, nedostaju nam neke potrebne namirnice – objasni Larry – pa smo se zaputili u Liberty Creek.

Prije nego što su stigli do cilja, dvojica Teksašana učinila su još nekoliko objašnjenja, bacivši pritom pozornost na očigledno dobro poznate Waylandove.

– Pretpostavljam da su legendarni postali ni za što – zaključio Stretch.

– Čini se da se dobro snalaze među gomilom ljudi – slegne ramenima Larry. – Jimmy je već uveliko bio spreman s oružjem i možda nismo smjeli potezati svoje protiv njega. Mislim, ako su već ukrotili grad ili dva, trebalo je i očekivati brzu reakciju od tipova kakvi su oni.

– Pretpostavljam – doda Stretch.

– Čini se da će pomagati u održavanju reda ondje kamo smo krenuli – reče Larry i lagani osmijeh pređe mu preko izbornog lica – No da! To me baš veseli.

– Je li? – progunda Stretch.

– Pokazuje se da u Liberty Creeku ima dosta teških slučajeva kao i dosadnjakovića koji nemaju što drugo raditi nego gnjaviti strance.

– Kao nas naprimjer – promrmlja Stretch. – Svugdje gdje se pojavimo, uvijek ista priča.

— Uklještili smo robove s tolikim naprznicama da im sami ne znamo broja — podsjeti ga Larry.

— I sve smo to morali raditi besplatno. Nikad nam nitko nije platio — složi se Stretch.

— Ali, ovi revolveraši Waylandovi — nezadovoljno će Larry. — Njima će sigurno platiti. Zaradit će dolare. E pa zašto im ovaj put ne bismo ostavili da najteži dio posla urade sami?

— Sviđa mi se to — isceri se Stretch.

— I meni također — doda Larry. — Ne vidim razloga zbog čega bismo izlagali svoju kožu za mir i red u Liberty Creeku. Unajmili su ionako dobre plaćenike koji će raditi prljav posao, a George i njegov brat dobro će im doći.

* * *

Baš kako je kočijaš i predvidio, kočija je stigla u stanicu sa zakašnjenjem od jednog sata. Šerif Ira Tweed, gradonačelnik i sudac dočekali su putnike. Dok su skidali njihovu prtljagu s krova kočije, vozač im je objasnio da ih je lavina spriječila da stignu na vrijeme. Dok je gradonačelnik Jolley vodio Waylandove do banke, a sudac razgovarao s Bisleyevima, nitko nije ni obraćao pažnju na dvojicu stranaca koji su upravo pristizali. Što se njih samih tiče, to im nije smetalo, jer za svih tih godina lutanja nekako su navikli da tiho i neprimjetno dolaze i odlaze.

— S obzirom na to da ste stigli ovako kasno, sigurno ste veoma gladni — pretpostavi sudac dok se rukovao s Willom. — Zato, prije nego što vas povedem do hotela, pozivam vas k

sebi na objed. Moram priznati da je veoma ugodna spoznaja da se napokon i u Liberty Creeku pojavi jedna prava pravcata obitelj.

— To je vrlo ljubazno od vas — zahvali Alma. — Ali mi smo veoma znatiželjni da prvo pogledamo hotel i smjestimo se u njemu.

— Prvo vam moram objasniti nekoliko sitnica. Bolje da vam ih odmah objasnim... mislim, prije nego što odete onamo.

— Čini mi se da nas sudac namjerava pripremiti na nešto — uzbuđeno će Eloise.

— Ja umirem od gladi — žalila se Connie.

— Onda bolje da krenemo — poticao ih je sudac.

Teksašani nisu bili ni potišteni ni očarani posjetom ovog tek procvjetalog grada, pretrpanog ulicama, nemarnom arhitekturom, strkom i gužvom koju su pravili građani i kopači. Jer, Liberty Creek je bio još jedan prenapučeni grad za sve tragače za zlatom.

— Kad vidiš jedan ovakav grad, kao da si ih vidio sve — izgovori Larry u jednom dahu, dok je promatrao mršavog čuvara reda koji je šetao ispred hotela »Grand«. — Ali, bit će nam dobro. Sve dok nam ne dosadi.

— Pa naravno! — progunda Stretch. — S Waylandovima će sve biti u redu. Nadam se da će svadljivce držati na odstojanju.

Dok su se približavali hotelu, do njih dopre osorni glas Boglea Derksa. Udovoljiše njegovoj otresitoj gesti rukom da stanu na stranu. Derks je odložio pušku i počeo držati njima već vrlo dobro poznati govor. Uvi-

jek je bilo ovako gdje bi ih god prepoznali oblasni nosioci značke. To guslanje koje se stalno ponavljalo već im je odavno bilo dosadilo. Isto staro pridikovanje, isti stari ultimatum. No s Derksom su imali strpljenja; njegov način govora bio im je neobično poznat. On je mrzovoljno okolišao:

— Ako vas vidim da ste se upetljali u neku tučnjavu ili bilo kakvo remećenje mira, moja će dužnost biti da vas strpam iza rešetaka. Je li jasno?

— Jasno! — promrmlja Larry.

— Pa dobro! — naceri se Derks. — Hajde sad sjašite i rukujte se sa mnom, vi stare skitnice!

Bez pretjerivanja, ali prvi susret između trojice sunarodnjaka prošao je srdačno, s toplim rukovanjem, smiješkom i ushićenim tapšanjem po leđima.

— Koji dio Teksada? — interesirao se Larry pošto se Derks predstavio:

— San Carlos Hollow — povjeri im se Derks. — Oko deset kilometara istočno od Amarilla. Nisam bio u Lone Staru tko zna koliko dugo.

— Ni mi isto tako — nasmije se Stretch.

— Ako me moje sjećanje ne vara, nisam li ja vas, momci, već negdje vidio? — smijuljio se Derks. — Neka sam proklet ako vas dvojica niste ona dva momka čije se slike vidaju po svim novinama. Hej! Zar vi, momci, nikad ne starite? A i koji vas vrug dovodi u Liberty Creek?

Lutalice mu potanko ispričaše događaje koji su se ne tako davno odigrali, bacajući pritom poglede na pročelje hotela »Grand«. Detalji koji su razvese-

lili Derksa, naprimjer njihov okršaj s Waylandovima, nisu bili pretjerani. Predstavnik zakona se grohotom smijao.

— Izbacio si mu revolver iz ruke? Prokletstvo! Što bih dao da sam to mogao vidjeti! Čujete... a kako vam izgledaju ta braća Wayland?

— Mislim da su u redu — uvjeravao ga je Larry. — Ukrućeni su i napuhani, ali imaju stila, Bogle.

— Znači, dobro će nam doći — zaključio Derks. — A vas dvojica, koliko vidim, razmišljate da idete u hotel »Grand«? Kako vam se sviđa novi gazda? Mislim da će biti presretan.

Derks potom nastavi priču o revolverašima, gradu i okolnostima koje su snašle hotel i zbog čega je sada pod stalnom prismotrom, te zašto je sav zakucan daskama.

* * *

U međuvremenu, u drugom dijelu grada, sudac Appleyard pričao je istu priču očito zainteresiranim Bisleyevima. Connie se veoma uzбудila i pitala se je li još uvijek u zaključanoj sobi broj tri šeta duh Dana Lasbrogha.

— Nema duhova, mlada gospođice — reče sudac. — Mnogo je ljudi željelo doći u tu sobu, ali tu je bio zamjenik Derks koji im je osujetio svaki pokušaj. Njegova je bila ideja da hotel bude zaključan i pod danonoćnom prismotrom. Govorim vam ovo da se ne biste uplašili kad ugledate stari hotel, koji ste naslijedili, gospodine Bisley.

— Zahvalni smo vam na objašnjenju — reče Will. — Cijelo

mjesto začahureno? To izgleda prilično obeshrabrujuće.

— Da! — složi se Alma. — Ovako je bolje kad znamo što da očekujemo.

— Nećete čekati dugo da se hotel otključa i ponovo ga napravim mjestom gdje će se moći živjeti. Naći ćete i kuhinju i podrum dobro opskrbljene — uvjeravao ih je sudac. — Osim toga, još je rano popodne i još uvijek imate vremena da iz banke uzmete nešto gotovine i upotrijebite je za ono što će vam trebati.

* * *

U gradonačelnikovoj sobi u banci Waylandovi i šerif Tweed ispijali su Jolleyev burbon i dogovarali se oko pojedinosti.

— Zadovoljavajuće, ha, brate? — smijao se George. — Prihvaćamo status gradskih šerifa i dobre poslovne odnose s Tweedom i njegovim pomoćnicima.

— Ne može biti bolje — doda James.

— Bio sam slobodan da vam osiguram sobe u hotelu »Harper« — reče Jolley, napunivši im čaše pićem. — Udobno je, a i blizu je ureda šerifa Tweeda.

— Slažem se sa gradonačelnikom, momci — reče Tweed. — Da je slučajno pozvao neki par sumnjivih revolveraša, ne bih se dvoumio da im se suprotstavim, ali i kad sam čuo da je pozvao vas, pomislio sam kako mu je to bila najbolja stvar koju je učinio. Vi ste stručnjaci za ovakve poslove, a baš nam takvi ljudi trebaju.

— Onda, dogovoreno? — smješкао se Jolley. — Što se plaće tiče, sve je u redu, a značke vas čekaju u Tweedovom uredu — pogleda braću, pa na-

stavi: — Biste li mogli odmah početi? Mislim, čim poručate i raspakirate stvari.

— A usput da pogledate i zatvor — nadoda Tweed.

— Krenut ćemo na posao za jedan sat — obeća George. — Još samo jedna sitnica. Možda bi nam šerif Tweed htio pokazati neki dobar restoran?

— Sa zadovoljstvom — reče Tweed.

Nešto kasnije, dok su izlazili iz banke, Waylandovi izraziše želju da pronađu pogodne revolvare, samo bez mnogo obilazjenja. Tweed zamijeti da su se odjednom stali osjećati neugodno.

— Da! Malo je nezgodno, ali nadamo se da se priča neće proširiti unaokolo — promrmlja James, zalazeći za ugao. — A ona dva tipa koja su nas iznenadila iza zavoja slučajno su Larry Valentine i Stretch Emerson.

— Ona dvojica? — namršti se Tweed.

— Vi ste, naravno, čuli za njih? — upita George.

— Proklete li slučajnosti! — zamisli se Tweed. — Bogle i ja upravo smo prije nekoliko sedmica pričali o njima. Znate, on je također Teksašanin.

— Neka to ostane među nama — započe James.

— Ništa ne brinite — reče Tweed. — Ja mogu šutjeti kao zaliven.

— To je bila razumljiva greška — uzdahne James. — Pomislili smo da su razbojnici, pa smo potegnuli oružje. Međutim, Emerson mi je vještim pucnjem izbacio revolver iz ruke.

Tweed se pažljivo zagledao u

njegovu desnu ruku i načinio nehotičnu grimasu.

— Emerson je sigurno vraški dobar strijelac?

— Nemojte misliti da sam mu zahvalan zbog toga — reče James.

Kad su kod oružara Schuberta uspjeli zamijeniti oružje, James Wayland je osjetio stanovit olakšanje dok je spremao novi revolver s drškom od bjelokosti u korice. Potom su se zaputili zajedno sa šerifom u obližnji restoran.

* * *

Za to vrijeme dvojica Teksašana odveli su svoje konje u gradsku staju i sada su promatrali suca koji je Bisleyeve vodio prema hotelu. Kad su mu bili predstavljeni, Derks im poželi dobrodošlicu i uvjerenje da će barikade biti otklonjene za nekoliko trenutaka. Sudac im ponudi ključeve i uputi ih:

— Bolje bi bilo da ostavite sobu broj tri onakvu kakva jest dok ne stigne rođaka Dana Lasbrougha. Ona je, znate, njegov nasljednik i na putu je ovamo.

— Je li se već javila? — upita Derks.

— Odgovorila je na moje pismo. Zove se Nixon. Dan mi je dao njezinu adresu kad sam mu sastavljao oporuku. Čini se da su se dopisivali. Znate, Dan nije bio nepismen.

— Ne smijemo biti obeshrabreni izgledom ovog mjesta — reče Alma, hrabreći svoje kćeri.

— Oprostite zbog svih ovih dasaka, ali to smo morali učiniti, jer se u nekoliko posljednjih sedmica ovuda vrzla hrpa beskućnika, koja je pokušavala provaliti u hotel — reče Derks.

Tek što je sudac otišao svojim putem, pridoše im dvojica Teksašana i ponude svoju pomoć.

— Kad bi nam Bogle Derks pronašao čekić ili željeznu polugu, mogli bismo vas otarasiti tih dasaka i pomoći vam da se smjestite — reče Larry.

— Veoma ste ljubazni — promrmlja Will.

— Samo sam mislio na svoju udobnost — isceri se Stretch. — Što prije otvorimo ovo mjesto, to se prije možemo upisati i smjestiti.

Useljavanje Bisleyevih je napokon počelo. Za pola sata njihova prtljaga bila je donesena sa poštanske stanice, kuhinja uređena, a sve sobe, izuzev sobe broj tri, prozračene. Sve potrepštine bile su donesene. Dok se Alma bavila poslom u kuhinji, kćeri su joj bile zauzete metlama, krpama i kablicama vode.

Uskoro će hotel »Grand« biti ponovo otvoren, ali s novim vlasnikom i savjetom zamjenika Derksa, koji im je rekao:

— Wille, vi ste gazda i prema tome možete ugostiti koga god hoćete. Nijedan zakon ne može vam nametnuti i odrediti koga ćete primati, mislim na svakoja-ke pridošlice. Mislim da će tako biti najbolje za vas, a i za ovaj grad.

III

Oko kasnog popodneva Will Bisley i njegova obitelj bili su uvjereni da posao u hotelu mogu voditi bez ičije pomoći. »Grand« doduše nije bio najveći hotel u Liberty Creeku, nudio je samo stambeno-prehrambene usluge, što znači da su bili pošteđeni tzv. alkoholnih proble-

ma i onih koji bi ih stvarali kada tekućinu troše u većim količinama.

Dvojica Teksašana bili su prvi upisani gosti koji su se smjestili u dvokrevetnu sobu na katu. Što god gospođa Bisley planirala za večeru, njima je odgovaralo. Nisu marili ni za kakve posebne usluge.

Novost o ponovnom otvaranju hotela »Grand« širila se brzo. Navratio je i Pat Doherty da poželi Bisleyevima dobrodošlicu i svoje usluge.

– Mogu vam učiniti i malu reklamu u slijedećem izdanju, ukoliko vam to odgovara, gospodine Bisley. No prije toga razmislite. Ne morate o tome odlučiti odmah.

– Drago mi je što ste navratili do nas – reče Will. – Ljudi iz Liberty Creeka vjerojatno su prijateljski raspoloženi?

– Samo neki od njih – usprotivi se Doherty. – Prijateljski su po vanjštini, ali isto tako i odurni. A vi ćete ih, prijatelju, morati znati sami ocijeniti. Ja vjerujem, a također i gradonačelnik, pa i cijelo gradsko vijeće, da mi ovdje možemo imati naprednu i mirnu zajednicu, ali samo kad se otarasimo svih onih koji nam stvaraju probleme i poteškoće.

– Potpuno vas razumijem – uvjeravao ga je Will. – Sjećam se i savjeta zamjenika Derksa. Možete biti sigurni da svadljivci ovdje neće biti dobro primljeni.

* * *

Ansell March, zadubljen u partiju pokera u salunu »Nugget« nije izgledao kao da obraća pažnju na razgovor između dvojice ljudi naslonjenih na obližnji šank. Ali ipak nije pro-

pustio da čuje ijednu njihovu riječ. I s obzirom na to da je jedan od te dvojice bio mladi šerifov zamjenik Rillington, saznao je da se soba broj tri u ponovo otvorenom hotelu »Grand« još uvijek nalazi pod ključem. A samo jedan prozor na zgradi bio je zabarikadiran i to prozor sobe broj tri; ona je bila rezervirana za nasljednika Danove oporuke.

– Neka žena po imenu Nixon – odgovori zamjenik na postavljeno pitanje. – To je sve što znam...izuzev da je pisala sucu da je već krenula ovamo.

March je i dalje igrao, zabavljen razmišljanjem kako je lako doći do zanimljivih obavijesti u gradu poput Liberty Creeka. Saznao je tako sve što ga je zanimalo.

Ali sigurno ne bi bio zadovoljan spoznajom da se u gradu nalaze Grill i Fleming, Cleghornovi suradnici na parceli. Bila su to dvojica neuglađenih i raspaljivih tipova. Čim su zamijetili da je hotel iznova zatvoren, odlučili su da odmah stupe u akciju koju March vjerojatno ne bi odobrio.

Waylandovi su već obilazili grad i doznali pritom dosta toga o mjesnim izgrednicima, a i o onima koji su bili željni mira. Pijanac, koji je bez ikakvog povoda puškarao uokolo, sada je sjedio u oblasnom zatvoru kao i džeparoš uhvaćen na djelu. Njima su se pridružila i dvojica usijanih kopača zlata.

Braća Wayland bila su upravo udaljena dva bloka zgrada od hotela »Grand« kadli su ona mo uletjeli Grill i Fleming, zahtijevajući da im se iznajmi soba.

– Soba broj tri odlično će nam odgovarati – gundao je Fleming, dok ga je Will nervozno promatrao. – Znate, to je nekad bila Danova soba.

– Nekad smo bili dobri drugari – iskesi Grill svoje zube, tako da se Willu sledi krv u žilama. – Možda smo malo osjećajni, ali moj drugar umire od želje da spava u istom krevetu gdje je spavao i Dan.

– Zao mi je – reče Will – ali ta soba nije na raspolaganju. A bojim se da nemam ni drugih koje bih vam mogao ponuditi. Mislim da je bolje da pokušate u nekom drugom hotelu.

Fleming ga pogleda poprije-ko:

– Netko je u sobi broj tri?

– Pa... ne... ali...

– Ali ništa, gospodine. Dajte nam ključeve. Mi idemo gore. Mislim da sam bio dovoljno jasan.

Premda je bio zastrašen, Will Bisley se ne htjede pokoriti naredbi. Bacio je letimičan pogled na ulični ulaz, nadajući se da će možda naići Waylandovi ili Derks. Ali ništa od toga.

No pomoć je ipak bila na pomolu. Na Willovo veliko olakšanje, njegovi prvi gosti uđuše u predvorje i naćuliše uši na Grillovu izazivačku nestrpljivost.

– Hoćete reći da mi nismo dovoljno dobri da bi ostali ovdje? »Grand« je, znači, samo za prvorazredne ptičice?

– Sve što želim reći jest to da odete odavde – odgovori oštro Will.

S dna stubišta dvojica Teksašana ocijeniše situaciju i ponudiše savjet:

– Najbolje vam je da tako i postupite, momci – otegne La-

rry. – Nema smisla da se svađate s vlasnikom.

– Ovo je sad njegov hotel – istakne i Stretch.

– Vraga ćemo otići – proturječio je Grill, dok su se Teksašani primicali. – Ovdje imamo pravo kao i svi ostali.

– A vas dvojica – upozoravao je Fleming Teksašane – ne izigravajte junake na naš račun. Briga nas koliko ste visoki. Ljudi što su viši lakše padaju, zar ne?

– Hej! Čekaj malo! Nama uopće nije do neprilika – mrm-ljao je Stretch. – Mi smo miroljubivi ljudi.

– Vi ste već u nevolji, svidjelo se to vama ili ne – razbjesni se Fleming.

– Da! Naravno! – reče Larry blago. – A sad, ako ste završili, kako bi bilo da prestanete gnjaviti gospodina Bisleya? To bi bilo sve, momci – reče i pokaže prema izlazu. – Vrijeme je da podete.

Grill i Fleming su uzvratili munjevito i oštro. Larry izbjegne podmukli udarac kad je Grill zamahnuo u pravcu njegovih prepona. Zauzevši borbeni stav, Fleming naglo raspali Stretcha posred lica.

Stretch prihvati iznenadni udarac, ali bez velikog bola, dok se Larry postavio u poluo-krenuti položaj, kako bi izbjegao udarac Grillove čizme. Ovaj je još uvijek stajao na jednoj nozi kadli ga Larry raspali šakom posred lica. Grill naglo zatetura natrag prema izlazu, s raskrvavljenim nosom. Fleming je u međuvremenu izvukao konopac i počeo njime vitlati. Kod trećeg zamaha Stretch ga zgrabi i gurne u vlastitu zamku. Po-

tom dvojica Teksašana grubo ščepaše izgrednike i nabaciše ih na svoja ramena te se zaputiše k izlazu hotela. Potom su snažno zamahnuli.

Prolaznici se razbježaše kad su dvije ljudske spodobe izletjele na prašnjavi pločnik, i to pravo pred noge dvojice ljudi koji su dolazili s istočne strane. Waylandovi se naglo trgnuše i spustiše ruke k svojim revolverima. George je buljio u zaprljane izgrednike, a James zurio u hotelski ulaz i vikao:

— Gospodine Bisley! Je li sve u redu?

Will se pojavi u pratnji dvojice Teksašana. Larry kimne, dok ih Stretch uljudno pozdravi.

— Gospodin Bisley je dobro — uvjeri ih Larry. — Prokleti nitkovi nisu mogli staviti šape na njega. Bio je prebrz za njih.

— Stvarno je opasan udarač — oduševljeno će Stretch.

— Hej, čekajte malo... — pobuni se Will.

— Vrlo šaljivo — gundao je George. — Šaljivčina si kao i uvijek, Valentine.

— Ja ne bih mogao izaći na kraj s njima, gospodine Waylande — mrmljao je Will. — Odbijali su da odu. To je zaista bio ružan prizor, sve dok...

— Smirite se, gospodine Bisley! — reče George. — Mi bez sumnje znamo tko vam je mogao stati na žulj.

— Dajem vam svoju riječ, gospodin Valentine i njegov prijatelj... — počeo Will.

— Larry i Stretch — ispravi ga Larry.

— Larry i Stretch su se samo branili — reče Will iskreno.

— To smo i mislili — slegne ramenima James.

— U ovo doba dana ne bi bilo pošteno prema šerifu Tweedu i njegovim zamjenicima... mislim da ih uhapsimo — počeo George.

— Istina, zatvor je povelik, ali ako se ovako nastavi, bit će prepun za manje od dvadeset četiri sata.

— Onda, da ih istjeramo? — predloži James.

— Tako je najbolje — složi se George. — Ostatak će izvan grada tri dana:

Will se zajedno s Teksašanima povukao natrag u hotel, a onda im zabrinuto povjeri:

— Zahtijevali su sobu broj tri.

— Oni, a i mnogi drugi žele se uvući u tu sobu — podsjeti ga Larry. — Možda će se to ponoviti, ali nemojte se bojati. Slijedeći put, ako mi nismo tu, vi samo zovnite Waylandove.

— U Archers Groveru bilo je tako mirno — uzdahne Will.

* * *

Negdje oko podneva, istog dana, putnici kočije zaustavili su se da ručaju. Stali su na usputnoj stanici koju je držala mala obitelj u San Remo Basinu, nedaleko od novih zlatnih polja.

Justine Nixon putovala je već duže vremena, zaokupljena raznim mislima. Blagovaonica je imala odvojene stolove i ona se ponadala da će moći jesti sama. No, debeljuškasti trgovac viskijem, Cliff Scofield, bio je uporan da zajedno ručaju. Prilično uznemirena njegovom prisutnošću, ona mu predloži da pronade drugi stol. Ali on je bio uporan. Doduše, nije imao namjeru udvarati, no bio je radoznao.

— Kao što rekoh, na putu iz Callan Citya, nikad ne zaborav-

ljam lica – izjavi on. – Onda, gospodice, moža imate blizankinju, ali ipak ne bih to rekao. Još uvijek mislim da ste vi ona crvenokosa koju sam vidao u salunu »Millersburg«. To je, inače, moje stalno mjesto...

– Griješite, gospodine – promrmlja djevojka.

– Ne! Mislim da ne griješim! I vi to znate.

On isječe komad mesa i pokuša nagađati koliko djevojci može biti godine. No to je bilo teško reći. Ipak zaključi da joj je manje od trideset. Dobro tijelo, lijepo lice, čista put, simpatičan nosić, mala bradica i oči koje se ne zaboravljaju, duboke, smeđe i trenutno zabrinute. Plavuše smeđih očiju bile su prava rijetkost, barem je on tako mislio s obzirom na to da je bio otac troje plavokosih i plavookih djevojaka.

– Ne poznajem to mjesto – reče ona.

– Čak se i imena sjećam – nastavi on. – Tina! Tako su je zvali. Tina Nichols! Živahna crvenokosa djevojka koju je Bracey plaćao da zabavlja ljude, obično je pjevala i igrala. Prekrasne noge, rekao bih.

– Moje je ime Justine Nixon – izgovori djevojka.

– Kako god vi kažete – slegne ramenima Cliff. – Ali to ime niste nosili dok ste tamo radili. Čujte, trgovac mora dobro pamtit i lica i imena i ne smije sebi dopustiti da pogriješi. Samo želim udovoljiti svojoj znatiželji. To nije ništa loše.

– Zar vam nitko nije rekao da žena ima pravo na svoju tajnu? – reče ona hladno.

– Tajna? Znači, skrivate neku tajnu? – nasmiješi se on. –

Čujte, ne mora značiti da su svi trgovci veliki brbljavci. Mi moramo mnogo pričati, ali to ne znači da nam se ne može vjerovati. Evo ja, naprimjer. Ja znam čuvati tajne. Imate moju riječ da će sve ostati među nama.

– Trgovci su zbilja uporni – našali se djevojka.

– Ja samo želim znati kako to da su crvenokosa Tina i Justine Nixon s prirodnom kosom zapravo ista osoba – reče on.

– Ako ne dobijem odgovor na to pitanje, neću moći spavati cijelu noć. A san mi je zaista potreban.

– Bit ćemo u Liberty Creeku do kraja dana – namršti se ona.

– Onamo slučajno i ja idem – kimne on. – Dakle, ako mi sada ne odgovorite, znajte da ću vas gnjaviti ovim istim pitanjem cijelo popodne. Zato bolje, olakšajte to sebi i meni.

– Umorna sam od vaših pitanja – uzdahne djevojka.

– Ispričajte sve prijatelju koji zna držati zatvorena usta – bio je uporan Cliff. – Rekoh »prijatelj«, a tako i mislim. Ali ne morate brinuti da ću vam biti stalno za petama. Poslije Liberty Creeka vjerojatno me više nikad nećete vidjeti, ali vaša će tajna ostati samo naša.

U početku protiv svoje volje, ali kako je s vremenom počela stjecati povjerenje u njega, Justine osjeti olakšanje. Upita ga je li on ili bilo koji drugi čovjek pomislio kako može biti neugodan položaj jedne osiromašene djevojke s obližnje pogranične teritorije? Djevojke koje su se udale ili imale pristojno zaposlenje ili izučile kakve škole uspjele su živjeti i preživjeti sa

svojom čistom i netaknutom savješću. Ali mnoge druge nisu bile takve sreće.

— Nemojte misliti da nije bilo dana kada ne bih došla u iskušenje — reče skrušeno djevojka.

— Koliko ste puta vi bili gladni? A to može biti strašno. Kažem vam, dolazeći u svaki novi grad, kad bih vidjela dobro nahranjene prostitutke, čak sam im zavidjela. Kakvu cijenu može imati moral kad se umire od gladi? Jednom se to gotovo dogodilo. Otišla sam u jedan bordel u Sjevernoj Arizoni, čak sam razgovarala s vlasnikom. Ipak, znala sam da to neću moći učiniti.

— Nemate obitelj? — upita Scofield.

— Majka mi je bila udovica, a umrla je kad sam navršila petnaestu. Otada sam radila po mnogim gradovima, a na kraju sam završila u Millersburgu. I prije sam radila u salunima. Plaća je mnogo bolja nego po privatnim kućama.

— I sada ste se zasitili Millersburga? — pretpostavi on.

— Jednom sam slučajno našla novine Liberty Creeka i onda sam u njima pročitala... započe djevojka. — Dakle, pročitala sam članak o mom ujaku. Bio je jedini bliski rođak kojega sam se mogla sjetiti. Novine su pisale o tome kako je ujak Dan pronašao zlato i započeo ugodan život u Liberty Creeku — nastavi djevojka i pogleda odmjereno muškarca. — Pa, dobro. Pisala sam mu, zašto ne? Nisam tražila nikakvu milostinju. Poslije nekog vremena počeo je i on meni pisati.

— Ujak Dan će, bez sumnje, biti ponosan kad vidi svoju pre-

lijepu nećakinju — proricao je Scofield. — Koliko ćete ostati?

— Neću ga više vidjeti — promuca djevojka. — Ubijen je prije mjesec dana, ali se prije toga sjetio mene u svojoj oporuci.

— To je odista tužno — reče Scofield lukavo. — Ali, vama će stvari krenuti nabolje, zar ne? Postat ćete veoma bogati.

— Sve što znam jest to da je pronašao zlato — reče ona. — Ali, ne znam koliko.

— Jedite sada — savjetovao ju je. — I ne brinite što se tiče mene. Nikad ne prekršim obećanje, nikada ne povlačim svoju riječ.

— Sada je vaša znatiželja zadovoljena i sada ste sretni — reče ona. — Učinite nešto i vi za mene.

— Samo recite — ponudi se on.

— Odavde do Liberty Creeka nemojmo više govoriti o meni — zamoli ga djevojka.

— Mislite, pričat ćemo o meni — reče on, tobože uplašen. — Ne vjerujem da će biti zanimljivo.

Prvi put od početka putovanja vidio je da se nasmijala. Ipak je to bio primjetan napredak. Izrazio joj je sve najbolje nade da će ovo ipak biti kraj njenih patnji.

* * *

Već se počeo spuštati prvi sumrak kad su stigli u Liberty Creek. Scofield se sa svojim primjercima pića zaputio u obilazak saluna, a Justine je krenula da potraži suca Appleyarda. Upravnik stanice uslužno se ponudio da joj prtljagu odnese u hotel »Grand«.

— Vjerojatno želite neko mirno i pristojno mjesto gdje može-

te odsjesti. Hotel »Grand« sada vodi nova obitelj. Dobri su ljudi, bit će vam ugodno ondje.

— Ondje je živio i moj ujak — nasmije se djevojka. — Vjerojatno ga se sjećate? Gospodin Daniel Lasbrough.

— Znači, vi ste nećaka starog Dana? — nasmiješi se on. — Naravno, pa tko se ne sjeća Dana Lasbrougha?

Za ženu iz Utaha gradovi poput ovog nisu bili nikakva novost. Alma Bisley i njene kćeri, kao i mnoge druge pristojne žene, ne bi se usudile proći glavnom ulicom bez pratnje. Justine, već naviknuta na ovakav okoliš, nije se preplašila. Tako je prošla tri bloka kuća i nije bila mnogo udaljena od sučeva ureda. Čovjek koji joj je pristupio, zapravo njih četvorica, izgledali su strašni zbog svojih divljačkih pogleda. Veliki orijaš grubo zareži:

— Nova žena u gradu! Uh! I to dobra!

Zlobno se nacerio i pohlepno je uhvatio za ruku. Drugu je ruku obavio oko njezina struka i izjavio:

— Nju ne dijelim ni s kime. Bježite od nje! Ona je moja! Jasno?

— Vraga je tvoja — suprotstavi mu se jedan od njih.

Prije nego što je Justine mogla pustiti glasa od sebe, njegova se ruka obavije oko njezinih usta. Počeli su je odvlačiti u mračniji dio ulice.

— Postoji prazan štagalj, na kraju ulice... onamo ćemo je odvući — mrmljao je orijaš.

Pola tuceta pijanih kopača zlata samo su stajali i zijevajući promatrali ovaj prizor. Ali slučajni prolaznici, koji su bili s

druge strane ulice, sve su vidjeli. Bilo im je jasno da moraju nešto poduzeti. Justine i njezini napadači još uvijek su bili nekoliko koraka udaljeni od mračnog kuta ulice kad stigoše dvojica Teksašana. I to silovito.

Lakat u rebra prekinuo je stisak oko Justinine ruke. Stretch zada siloviti udarac nasrtljivcu koji ju je držao oko struka. Čovjek se opusti, zavijajući. Larry onesposobi trećega, udarivši ga ljevicom u trbuh. Ovaj ga naslijepo pokuša uhvatiti za vrat. On ga zgrabi za uzdignute zglobove, ali u isti tren osjeti udarac odostraga. Stretch priskoči i zada napadaču udarac, ali je ovaj i dalje stajao na nogama. Zadihan, on se okrene prema slobodnoj Justine i poviče:

— Kamo ste god krenuli, gospodice, nastavite. Bježite odavde, i to brzo!

Justine, sva dršćući, skoči na noge i zatetura ulicom. Scofield, koji je upravo izlazio iz saluna, prepozna djevojku i uhvati je za ruku.

— Zaboga! Što vam se dogodilo?

— Oni su divljiji... od bilo kojih ženskaroša... u svim gradovima koje znam — zadihano prostenje djevojka.

Scofield joj pusti ruku, a djevojka požuri naprijed, dok se on pridruži gomili koja je promatrala tučnjavu. Nijedan od promatrača nije navijao ili se pak smijao. Bila je to neobično tiha gomila i trgovac odjednom dokuči razlog. Ovo nije bila jedna od običnih uličnih tučnjava koje je tako često vidio. Dvojica Teksašana borila su se za goli život.

Stretchu je jedan od napadača visio oko vrata i kao da se spremao da mu zada smrtonosni udarac. No Stretchova lijeva završi ispod njegove brade. Potom se Stretch okrenuo i raspalio čovjeka u trbuh. Isti se tren morao spremati kako bi na vrijeme odbio napad podmuklog napadača s nožem u ruci. Za to vrijeme Larry je šakama mlatio jednog od napadača, sve dok mu dlanovi nisu poplavljeni, a ruke ga zaboljele. Krvava lica, napadač se okrene i šmugne u trgovinu željezom. Četvrti se napadač bacio na Larrya s takvom silinom da je poletio niz ulicu. Larry ga odalami takvom žestinom da mu je u glavi zazvonilo i raskrvari mu lijevo uho. Potom se pomjeri nekoliko koraka naprijed i poče mu zadavati strahovite udarce. No napadač je i dalje stajao na nogama. Tek nakon trećeg udarca pao je na prašnjavo tlo.

Napadač koji je utrčao u trgovinu željezom zavitlao je sjekiricom koja je prohujala nekoliko milimetara od Larryeve glave i zabila se u zemlju. Larry priskoči i oduzme je napadaču, te ga stane udarati njezinom drškom. Ovaj se bez daha strovalio u prašinu.

Za to vrijeme Stretch je uspio oduzeti nož napadaču, pa prepuštivši ga Larryu, ustremi se na orijaša. Udario ga je najprije u koljeno, a potom ga zasuo pravom kišom udaraca. Jedan od napadača ponovo se dočepao noža i jurnuo je na Larrya, ali je ovaj njegove udarce odbio drškom sjekire. U tom trenutku pojaviše se i Waylandovi.

Napokon je sve bilo gotovo. Napadači su bili poredani na

tlu jedan do drugoga, a Waylandovi narediše promatračima da se razidu. Stretch se u međuvremenu spustio na koljeno i počeo okretati jednog po jednog napadača. To isto učini i Larry. Osjetili su smrad. Svi su bili pocrvenjeli, podbuhli, krvavi, izobličeni, a iz usta im se širio nesnošljiv zadah.

Razmijenivši poglede s Waylandovima, Larry srdito reče:

– Što su god pili ovi kućkini sinovi, bit će bolje da pronađete gdje su do toga došli.

– Ovo je sigurno najgora vrsta truleži – nadoveže i Stretch.

– Udara im u mozak i polude. Ovo je najgora vrst pića. Ljudi podivljaju od nje...

– Samo su nasrtali, bez osjećaja za udarce – iskesi se Stretch. – Kao da nisu ljudi. To nije ni rum, ni viski.

– Kao da ovaj grad nema ionako dosta briga – kiselo odvrati George. – Vjerojatno neka budala pravi piće od koje ljudi polude...

– Strpat ćemo ih u zatvor – naroguši se James. – Nema svrhe čekati da se otrijezne i da nam kažu gdje su nabavili to piće. To bi potrajalo satima. Moramo odmah pronaći tog prokletog trovača...

U blizini je bilo još nekoliko promatrača i George ih pozove da pridu bliže.

– Ako slučajno netko od vas zna gdje su ove bitange pile, njegova je dužnost da nam to odmah kaže.

Čuvši ovo, Scofield pokušava razgovarati s Teksašanima, dok su ostali pomagali da se izgrednici odvuku prema zatvoru.

– Valentine! Emersone! Po-

slušajte! Ja sam prodavač viskija. Zovem se Scofield. Nešto vam moram reći...

– Znaite gdje su našli tu bljuvotinu? – upita ga Larry.

– Ne! – pobuni se Scofield.

– Ja prodajem pravo piće. Moram razgovarati s vama o...

– To će morati malo pričekati – progunda Stretch.

– Čuli ste mog partnera – reče Larry grubo. – Mislim da ste sve vidjeli. Oni su bili izvan pameti. Trenutno nije ništa bitnije nego pronaći tu prokletu pecaru i zatvoriti je.

– Onoga tko se bavi time trebalo bi zapečatiti zajedno s njom – ljutio se Stretch.

Tada k njima i Georgeu pristupi jedan čovjek koji im ponudi obavijest.

– Ali, molim vas, nemojte reći Kershawu kako ste saznali – zamoli ih on. – To je veoma okrutan i zao čovjek.

– Gdje je taj Kershawov salon? – zapita George.

– Na početku grada skrenite udesno. Pecara je u njegovom dvorištu, iza kuće.

– Ovaj put ne idete bez nas – javi se Larry.

To je bio mali salon koji je u to vrijeme nadgledala Kershawova debela žena. Zastrašena Larryevim pitanjima, ona ih uputi na stražnja vrata. Kad su ušli u veliko dvorište, naišli su na debelog čovjeka koji je nosio kameni vrč i svjetiljku, dok se iz brvnare iza njega vijorio dim.

Kershaw spusti vrč na zemlju na Georgovu zapovijed. Cerekajući se, slušao je Waylandove vatrene riječi, a zatim procijedi:

– Ako su oni voljni da ga kupuju, zašto ga ja ne bih pravio i prodavao?

– Jeste li vi ikad probali svoj vlastiti otrov? – izazivao ga je Stretch.

– Ne! – odvrati mu pakosno Kershaw. – Meni najviše odgovara pivo.

– Da se niste više usudili prodavati taj otrov! – upozori ga James. – A pecaru ćemo vam uništiti.

– Ne možete to učiniti! – derao se Kershaw dok je gurao cigaretu u usta i tražio šibice. – I vi biste to morali znati. Gdje su vam sudski nalog ili bilo kakvi drugi papiri?

Upalio je šibicu o čizmu, pripalio cigaretu i odbacio šibicu daleko iza sebe. Isti trenutak je strahovito grunulo.

Počelo je kad je šibica pala na vlažno tlo koje je istog časa buknuo, a vatra se počela širiti nevjerojatnom brzinom. To natjera Larrya da Georgea i trovatelja pićem uhvati za ovratnike i povuče ih do sporednog ulaza u salon. To isto uradi i Stretch s Jamesom i Scofieldom koji se nalazio s njima. U tom trenutku pecara je eksplodirala.

Razbacane daske poletješe uvis i padoše na zemlju klopajući. Vrč, koji je Kershaw bio ostavio, iznenada eksplodira od velike temperature, a u brvnari započe pucketati. Sve je gorjelo.

Kershaw je bio izmožden, a vilica mu se objesila. George ga je sav izvan sebe drmusao:

– Neka ti đavo pomogne! Ako kod tebe pronađem samo jedan vrč s tim otrovom... Ne samo da ću i tebe tamo zatvoriti već ću se osobno pobrinuti da ključ podruma završi u zahodskoj jami...

– Uvijek možeš napraviti novu pecaru, ali bogme nećeš –

izvuče Larry revolver i gurne ga Kershawu pod nos. – Nema više vatrene vodice, gospodine! Jasno?

– Redovito ćemo te provjeravati – zaprijeti mu i Stretch. – Dolazit ćemo često i ako nešto zamijetimo...

– Imaš prigovor! – zareži Larry.

– Za boga miloga, Valentine! – pobuni se George.

– Ne diraj me! – upozori ga Larry. – Moj prst na okidaču mogao bi se pomaknuti. Ha! Kershaw bi, čini se, htio nešto reći.

– Dobro! Dobro! Pobijedili ste! – jaukao je Kershaw. – Neće više biti specijalnog viskija.

– Valentine! – započne George.

– Da! Da! – mrštio se Larry dok je opet stavljao revolver u korice. – Idemo, prije nego što spustim ruke na tog...

Prošavši kroz salun, izašli su na glavnu ulicu. Waylandovi su jedno vrijeme bili s njima, sve dok se Teksašani nisu ohladili.

Sada je napokon Scofield mogao iznijeti svoju molbu.

– Znate, zove se Justine Nixon – započeo je.

– Pa što onda? – naroguši se Stretch.

– Čujte, nismo se nikad službeno upoznali, ali vidio sam vas i prije – reče trgovac. – Bilo je drugih noći, drugih gradova i drugih tučnjava. I ne vjerujem da ste me mogli čuti, ali uvijek sam vas bodrio. Osim toga, poznat mi je i vaš ugled. Stoga smatram, a ujedno vas i molim, da malo pripazite na spomenutu gospodicu. Bili ste ondje kad joj je pomoć uistinu

zatrebala i vi ste joj je pružili. Ali, znate, nikad se ne zna. Pa ako nešto možete učiniti za nju...

– Nema problema – promrmlja Larry. – Bit će nam drago da joj pomognemo – dodaje i pogleda u Stretcha. – Ali, nadamo se da nas večeras više neće trebati?

– Samo je imajte na umu – bio je uporan trgovac. – A sad, bilo mi je drago, moram ići.

Prilično shrvani i umorni današnjim danom, dvojica prijatelja vratiše se u hotel »Grand«.

IV

Dvojica Teksašana iskreno su se nadala da će predvorje hotela zateći prazno i na taj se način neopaženi od Bisleyevih uvući u svoju sobu. Nisu željeli uznemiravati tu mirnu obitelj, nenaviknutu na ovakve neprilike.

Willa nije bilo u blizini, ali i kad su krenuli put stubišta, kroz vrata blagavaonice izađe Eloise, noseći u rukama poslužavnik. Ona iskolači oči kad ih ugleda.

– Za ime svijeta! Kako to izgledate!

– Nije to ništa – požuri se Larry.

– Gurnula su nas teretna kola – izmisli Stretch.

– Ali, nismo mnogo povrijeđeni. Možda ćemo zakasniti na večeru – ispriča se Larry. – Moramo se prvo oprati.

Djevojka se brzo pribrala.

– Nije važno. Ne morate žuriti. Večera će biti poslužena za sat ili nešto više.

– Prijavilo se dosta gostiju? – zainteresira se Stretch.

– Ne! Vi ste još uvijek naši jedini gosti. Ali zauzeti smo u kuhinji zbog mještana. Vjerojatno žele isprobati kako kuhamo?

Nakon jedan sat Teksašani uđu u blagovaonicu. Upravo toliko trebalo im je da se neka-ko dospiju dotjerati. Sada su bili čisti, ali s ogrebotinama i modricama koje su se još više isticala.

Začuvši pucketanje prstiju, oni se okrenuše i ugledaše Boglea Derksa koji im je davao znakove da priđu njegovom stolu.

– Odmorite svoje kosti – reče on. – Gomila dobre klope baš je ono što vama treba... pogotovu nakon onih nacvrckanih rudara. Waylandovi su mi sve ispričali.

Derks se nasmiješi dok su se njih dvojica pažljivo spuštali na stolice.

Stigla je i Connie, kako bi primila narudžbu dvojice Teksašana, ali kad spazi njihova lica, zapilji se u njih.

– Ne brinite zbog njih, gospođice, nakon nekog vremena čovjek se privikne na njihova lica – naceri se on.

– Što god jede Bogle, to će i nama odgovarati – reče Larry.

Kad se djevojka udaljila, upita Derksa:

– Recite mi nešto više o starcu koji je umro prije mjesec dana.

– O kojemu? – upita ga Derks. – Bila su dvojica.

– Larry misli na onoga koji je pronašao zlato – nagadao je Stretch, bacajući pogled na svog partnera. – E, baš si radoznao! Kao da su ti prokleti poslovi naša stvar?

– Pokušali su ući u sobu broj tri – podsjeti ga Larry. – Sjećáš li se? Ona dvojica što smo ih izbacili.

– Bit će ih još – predviđao je Derks. – Čini se da svaki kućkin sin želi pronaći skrovište starog Dana. Bilo im je jasno da je stari sigurno napravio mapu i da je ona zacijelo u sobi koju je iznajmio. Nikada nismo ušli u trag nitkovu koji ga je ranio nožem, a vjerojatno i nećemo. Jedno je ipak sigurno. Mapu nitko nije našao.

– Kako znate? – htio je čuti Larry.

– Kad smo pronašli Dana, još je disao – objasni Derks. – Mogao je i govoriti prije nego što je umro. Nisam zaboravio što je rekao. I baš tu u predvorju rekao je da bi bila velika šteta da se nešto dogodi s ovim hotelom, da ga sruše ili tako nešto. Pa eto, razmislite i sami! Sigurno je na to mislio zbog mape, znači, ona je još uvijek negdje ovdje u hotelu.

Dok su Teksašani gutali svoje odreske, Derks je upravo jeo pitu od jabuka i pio kavu, govoreći između zalogaja. Dodavao je i važne detalje vezane za legendu o Danovom zlatu. Sigurno je skrovište bilo bogato žutim grubljenjem. Dan je u Liberty Creek donio sam dio tog bogatstva, s obzirom na to da je skromno živio i trošio vrlo malo. Mogućnost da bi neki optimist pokušao pronaći njegovu parcelu bile su vrlo male, mislio je Derks. Indijanci koji su živjeli na Medicine Hillsu nisu bili miroljubivi i općenito se pretpostavljalo da je Danova parcela već opljačkana od ratnika Hromog Medvjeta.

da. Pa ipak su ljudi i dalje čeznuli za mapom.

— Znači, soba broj tri i dalje ostaje pod ključem dok se ne pojavi netko od Danove rodbine? — upita Larry.

— Ne rodbina — reče Derks. — Samo jedna osoba. Njegova rodaka. Došla je večerašnjom kočijom. Tako mi je rekao upravnik poštanske stanice.

Iskapivši šalicu kave i ostavivši novac na stolu, uze svoj šešir.

— Srdačno vas pozdravljam, momci. Noć je još uvijek duga. Što namjeravate raditi? Provjeriti malo salune, a možda i poći u neku novu akciju?

Derks pogleda k ulazu u blagovaonicu i kimne prema čovjeku koji je upravo ulazio. Potom promrmlja ispod glasa u kojem se osjeti upozorenje.

— On vjerojatno traži vas. Sigurno je čuo da ste u gradu. Bez grubosti, momci. To je Doherty.

— Tko je on? — upita Larry ne okrećući glavu.

— Izdavač mjesnih novina. On je prijatelj ovdašnjih čuvara reda i mira. Dobar čovjek. Momci, uživajte u piti od jabuka... i vidimo se.

Potom je Derks napustio prostoriju.

Pozamašni izdavač »Liberty Bella« najavio je prilično bučan ulazak, a potom se, oklijevajući, približio mjestu gdje su sjedili Teksašani. Položio je šešir na grudi, a njegovo vladanje bijaše ponizno.

— Oh, kako samo izgledate! — uzvikne izdavač. — Kako ste se samo napatili u rukama tih groznih grubijana i nitkova. U životu nisam vidio tako napaćena i bolna lica. I samo sebe osu-

đujem zbog toga. Ja, Patrick Doherty, jedan od mnogih novinara koji je godinama zaradivao na vašoj hrabrosti i smionosti, ne znam ni kako bih vam mogao pogledati u lice...

— To činite u svakom slučaju, piskaralo — zareži Stretch puneći usta drugim zalogajem ukusne pite.

— Ja se sramim i kajem — ponizno ih je Doherty uvjeravao. — Znam da je sada i suviše kasno, prekasno da bih vas molio za oprostaj. Moram priznati da sam i ja odgovoran za sve ono što vas je pratilo godinama. Izmučen sam ovom grižnjom savjesti i imate me pravo kazniti...

— To mi se čini prevelik napor s obzirom na to kako se trenutno osjećam — primijeti Larry.

— Žalosti me što čujem da su vas oni nacvrckani nikogovići tako isprebijali prije nego što ste ih uspjeli srediti.

— Ako ovaj nastavi ovako, proplakat će mu i rođena majka — požali se Stretch.

— Doherty, prestani nas masirati s tim svojim laprdanjem koje nas ne može zavarati — ukori ga Larry.

— Ma što vi znate o laprdanju? — počeo ga izazivati Doherty. — Uostalom, zovite to kako hoćete. Za mene je to psihologija — pucne Doherty prstima, privuče stolac i sjedne.

— Nešto ste zaboravili? — upita ga Larry.

— Nisam, naravno! Znam da ste Teksašani, ali...

— Pat, možete prestati s prijetnjama — reče Stretch. — Istina je da nemamo vremena za

piskarala, ali ne želimo biti grubi s Bogleovim prijateljima.

Dohertyev izraz iščezne s lica i on ih vedro pogleda, pa primijeti:

– Bogle je policajac kojemu se može vjerovati. A to isto mogu reći i za šerifa Tweeda, kao i za njegovog mladog pomoćnika. Najam braće Wayland nema utjecaja na naše oblasne čuvarе zakona, vi to shvaćate. Ali, vi ste vidjeli i druge rudarske gradove, pa prema tome znate protiv čega se oni bore. To je dvadeset prema jedan. U korist izgrednika, naravno. A što vas dvojicu dovodi u Liberty Creek?

– Naši konji – reče Stretch.

– Pa onda, nemam više pitanja, neću više ništa reći osim dobrodošli u Liberty Creek i neka vaša posjeta bude neuznemiravana daljnjim nasiljem. Čujem, tek što ste stigli, već ste morali upotrijebiti svu svoju snagu i vještinu, i to protiv nekoliko izgrednika.

– Vidjeli ste to, zar ne? – podbode ga Larry.

– Ne propuštam mnogo toga – reče Doherty.

– Kladim se u to – naceri se Stretch.

– Waylandovi su dobro učinili što su prvu dvojicu izgrednika istjerali iz grada – izjasni se Doherty.

– Znate li ih? – upita ga Larry.

– Waylandove? Koji novinar nije čuo za...

– Ne njih – prekine ga Larry. – Mislio sam na onu dvojicu izgrednika koji su tražili sobu.

– Grill i Fleming. Partneri spretnog rudara po imenu

Cleghorn. Zajedno rade na jednoj parceli.

Teksašani su upravo pojeli pitu kad li se na ulazu pojavi Will Bisley. Nije bio sam. Justine su pratili sudac i zamjenik šerifa Rillington. Kad ju je sudac predstavio, Will je, pošto mu je bilo rečeno o ružnom iskustvu i strahu, koji je djevojka pretrpjela, pokušavao odobrovoljiti:

– Kao što vidite, gospodice Nixon, ovo je veoma mirno mjesto. Siguran sam da će vam ovdje biti dobro. Vi ćete, naravno, u sobu broj tri, a ja ću urediti da se vaša prtljaga donese ovamo. Ali, sada ste sigurno, veoma gladni?

– U pravu ste – odgovori Justine, bacivši pritom pogled u pravcu dvojice Teksašana. – Gospodine Bisley, voljela bih da me upoznate s onom gospodom. Namjeravala sam večerati sama, ali prvo moram porazgovarati s njima.

– Mislite na gospodina Valentinea i Emersona?

– Da! Baš na njih – promrmlja ona, dok ju je Will uvođio u blagavaonicu.

– Trebalo je da kažem: Larry i Stretch – nasmije se on. – To su mi prvi gosti i moram reći da su veoma ugodna i druželjubi-va gospoda.

Doherty i Teksašani pocrveniše. Will ih predstavi svu trojicu, a potom i djevojku. Mlađoj kćeri je dao znak da za Justine postavi zaseban stol u kutu. Justine je upravo zahvaljivala i izrazila žaljenje dvojici Teksašana što su upali u neprilike zbog nje.

– Ne brinite zbog toga – reče Larry.

– Bilo nam je zadovoljstvo, gospodice Justine – ogласi se i Stretch.

Potom je Will otpratio Justine do njezinog stola. Dok ju je Connie posluživala, Eloise je Teksašanima dolijevala još kave.

Izdavač Doherty iznenada osjeti potrebu da se počne ulagivati pridošlici. Naravno, ni jedan od Teksašana nije mu zamjerio što je otišao od njih. Napokon su na miru mogli popiti kavu.

– S vašim dopuštenjem, gospodice Nixon – nasmije se Doherty dok se smještao na susjednu stolicu. – Siguran sam da shvaćate, s obzirom na to da ste nasljednik Danovog bogatstva, da ste veoma vrijedni novih vijesti. Oprostite što vam prekidam večeru, ali vam obećavam da ću svoja pitanja svesti na najmanju moguću mjeru.

– Ali, molim vas! – prekine ona jelo. – Ne želim da se o meni ni priča, ni piše, ni čita. Ovdje sam sama, gospodine Doherty, i tek što sam došla, već sam bila grubo napadnuta od ovdašnjih rudara.

– Nemojte se uzrujavati – pokušao ju je umiriti.

– To je zacijelo bilo užasno iskustvo za vas. Ali vjerujete, sumnjam da bi se to moglo ponovo dogoditi.

– Najgore bi se tek moglo dogoditi – pobuni se djevojka.

Nastavila je jesti, no između zalogaja ustrajala je na nekim činjenicama. Sudac joj je ispričao sve što je morala znati o svojem trenutnom položaju, kao i o velikom interesu koji vlada za mapom njenog pokojnog ujaka.

– Zato, gospodine Doherty, ja

potpuno shvaćam svoj položaj. Veoma sam ranjiva... i mislim da i vi isto tako to dobro shvaćate. Mislite li da je dobro da razglasite po cijeloj teritoriji kako se rođaka Dana Lasbrougha uselila u njegovu sobu u hotelu?

– E, vi sada računate na moje viteštvo – požali se on. – Volio bih da to niste učinili, gospodice Nixon.

– Što više ljudi zna da sam ovdje, to je i veća opasnost za mene – bila je uporna djevojka.

On osjeti nelagodnost, pokušavajući pronaći neki lakši izlaz iz ove situacije.

– Ali, vijest o vašem dolasku raširit će se teritorijem bez obzira na to hoću li ja to objaviti ili ne.

– Pa dobro! Što ja moram učiniti? Kleknuti na koljena – izazivala ga je djevojka. – Slušajte, gospodine Doherty, užasno sam gladna, umorna od puta i veoma nervozna. Zašto mi sada i vi zagorčavate život? Ne želim dati nikakvu izjavu. Vi mi izgledate pristojan i razuman čovjek, pa ćete me vjerojatno i razumijeti.

On slegne ramenima u znak predaje i stavi notes i olovku u džep, te joj dobaci čeznutljiv osmijeh.

– Vi ste zaista sretna djevojka, ali ne samo zbog nasljeđa. Moram vam reći da ste probudili zaštitničke osjećaje kod dvojice viteških pustolova. Naravno, govorim o dvojici kojima ste upravo malo prije zahvalili.

– Onda, nema priče u novinama? – zapita djevojka.

– Ne, zasada – obeća joj on.

– Ali, sigurno ćete biti u sredi-

štu zbivanja, radoznalosti i ostalih špekulacija. Ljudi pretpostavljaju da ćete pronaći mapu. Što onda? Hoćete li iskoristiti dio gotovine za ekspediciju u Medicine Hills? To bio bi, uvjeravam vas, pozamašan posao.

— Ovdje sam samo nekoliko sati — uznemiri se djevojka. — Treba mi vremena, gospodine Doherty.

— Opustite se i uživajte u svojoj večeri — reče joj on. — Ohrabrite se činjenicom da su Larry i Stretch odlični čuvari protiv neprilika i drugih problema, a što je najvažnije, uvijek će biti u vašoj blizini.

Uvjeran da njenoj hrabrosti treba mali poticaj, držao se predmeta razgovora koji je bio tako blizak srcu svakog novinara, legende o dvojici teksaških revolveraša, dok je Justine bila zaokupljena večerom. Opreznost je tražila od Dohertya da govori ispod glasa; da su Teksašani slučajno osjetili kako ih on hvali, sigurno bi se usprotivili ljutito i gnjevno.

* * *

U međuvremenu, u predvorju hotela Will je srdačno pozdravljao svog četvrtog gosta. Ansell March ušao je u salu i sa sobom nosio mali kovčeg i ručnu putnu torbu. Od svih proteklih događaja March je jedino bio zainteresiran za pojavu mlade plavokose žene. Pratio ju je sve do ureda suca Appleyarda, ali ne zato da bi prisluškivao njihov razgovor, već da bi se uvjerio tko je zapravo ta djevojka.

— Čuo sam da je staro mjesto ponovo otvoreno — primijeti on, pošto se predstavio. — Očekujem da će ovdje biti tiho. Ni-

sam nikako mogao spavati u hotelu »Galvin House«, to je u gornjem dijelu grada, znate. Postalo je suviše bučno.

— Pa, gospodine, dobro nam došli. Volimo pristojne i otmjene goste.

— Ime mi je March — ponovi pridošlica, spuštajući torbu na pod. — Kockar sam po profesiji, no ne morate se zbog toga uzbuđivati. Novi ste u ovom kraju, zar ne?

— Iz malog grada u Kansasu — kimne Will.

— Zamolio bih vas za jednu jednokrevetnu sobu na katu, ako je moguće s pogledom na dvorište.

— Naravno! To možemo urediti, gospodine March.

Kockar se upiše u knjigu gostiju i prihvati ključeve. Dok ga je Will vodio k stubištu, on baci letimičan pogled u blagovaonicu. Zamijetio je da se večera još posluživala, ali je ipak zahvalio Willu, rekavši da je jeo.

No March se uvjerio u još jednu svoju slutnju. Vidjevši kad su se dva muškarca uhvatili ukoštac s napadačima na Justine, mogao je napola pogoditi tko su oni. Sada, pošto ih je još jednom letimično pogledao, bio je siguran da zna tko su. A i kad se upisivao u knjigu gostiju, zapazio je njihova imena iznad Justininog.

Dakle, tako! Dva navodno neuočljiva revolveraša stigla su i u Liberty Creek. Ako se uspije dočepati zlata, moći će pripremiti i osvetu, tek toliko da izravna stare račune. Pohlepa je bila jedna od ne baš jačih strana Ansella Marcha. Po prirodi je bio veoma zavidan, a u sebi je

posjedovao i mučiteljsku osobinu.

U isto vrijeme Teksašani su upravo popušili cigarete poslije jela i spremali da odu iz blagovaonice. Za to vrijeme Justine su pokušavala opustiti uz kavu. Doherty je već bio otišao od nje. Upravo kad su Teksašani prolazili mimo njezinog stola, ona promrmlja:

— Gospodine Valentine! Emersone! Biste li sjeli kraj mene, samo na trenutak? Neka ostane na tome. Samo ću vas nešto zapitati:

— Bolje da zaboravite onu gužvu — posavjetova je Larry.

— Već ste nam zahvalili.

— Ali, riječ je zapravo o nečem drugom — reče ona.

Teksašani se s uzdahom spustiše na stolice sučelice njoj.

— Muči vas što ste se tako iznenada obogatili? — osmjehne se Stretch.

— Još uvijek nisam bogata — reče ona. — Znam da imam nešto dolara u banci. To je sada moje... ali to je sve dok... odnosno, ako ikad pronađem mapu.

— Ali, svi se klade da je ona baš u sobi broj tri — reče Larry.

— Gospodine Valentine, ali ja još nisam ni vidjela sobu. Moja je prtljaga još uvijek u predvorju. Naravno, bit ću u sobi broj tri. Ali što ja znam o traganju za mapom? Ne znam ni gdje bih počela, ni kako. I to je poteškoća.

— Opet ista priča — primijeti Stretch.

— Na što misli gospodin Emerson?

— Bez uvrede — oglasi se Larry. — On me samo podsjeća da smo kroz ovo već prošli jednom ili dva puta...

— Stotinu puta — prepirala se djevojka. — Onda, što će biti sa mnom, gospodine Valentine?

— Naravno, pomoći ćemo kako znamo. Ali ne bismo imali ništa protiv toga kad biste nas prestali zvati gospodom — reče Stretch. — On je Larry, a ja sam Stretch.

— Zašto ne bismo počeli tako što ćemo vam ponijeti prtljagu — predloži Larry.

— A zatim, prije nego što se raspakiram, biste li mi pomogli da potražimo mapu...

— Bit ćemo u blizini, ali kladim se da vam zasad neće trebati naša pomoć — reče Larry.

— Vjerojatno ju je ostavio u ladići ili ispod strunjače.

Dok su odnosili njenu prtljagu, Teksašani su još uvijek planirali poslije malo prošetati unaokolo. — Will je dodao djevojci ključ od sobe. Kad su ušli u sobu, djevojka se požali:

— Prilično je zagušljivo ovdje.

Larry otvori prozor kako bi pustio da svježi zrak uđe, ali prikovane daske još nisu bile skinute s njega. Djevojka ih je gledala zamišljeno, sjetivši se da ih prije nije ni zapazila niti stigla reći da ih uklone.

— Dobro! — promrmlja ona.

— A sad možemo početi tražiti.

March, koji je bio sakriven u blizini u hodniku, naćulio je uši i opirao se želji da pripali cigaru. Ovo će biti, pomislio je u sebi, suviše lak posao. Treba samo pričekati da Justine i njeni pomoćnici pronađu mapu. On će već smisliti plan kako će djevojku osloboditi te »suvišne stvarčice«. Trenutno je bila zaštićena, ali noć je vrlo duga.

Teksašani su, kao i Justine,

obavili pretragu. Sva odjeća koja se nalazila u sobi bila je dobro provjerena, ladice i ormari također. Čak je krevet bio pregledan i pretresen. Justine je sama pregledala novčanik od teleće kože, šešir i svaki dio na njemu. Provjerila je čak pribor za brijanje koji je bio u okrugloj vrećici za brašno. Još uvijek su tražili, a vrijeme je prolazilo.

U ponoć March je još uvijek stajao, zurio kroz prozor sobe broj tri i gorio od nestrpljenja. Koliko li još dugo? Ta mapa sigurno je u toj sobi. Koliko im vremena treba da je pronađu?

Zijevajući, Stretch se sruši na obližnju stolicu, razmijenivši poglede s Larryem i mladom ženom.

— Ja sam potpuno iscrpljen i ne mogu više stajati na nogama. I zašto uostalom ne priznati da smo nesposobni?

Polagano koračajući, Larry provjeri još neke pojedinosti.

— Znamo da nije ušivena u strunjaču ili podstavu stolice, jer bi se vidjeli tragovi. Provjerili smo namještaj...

— Ja sam čak pogledala ispod lavaboja i lavana za umivanje — natukne djevojka — da je nije slučajno zalijepio za dno. Ali, ništa! Pa ipak ne mogu odagnati osjećaj da se ona nalazi tu negdje.

Naslonivši se na rub kreveta, ona se obrati Larryu:

— Zaista mi je žao. Obojica ste tako umorni.

— Nema veze — slegne ramenima Larry. — Sigurno postoji nešto što smo preskočili. Ne treba mnogo mjesta da bi se sakrio umotani papir.

— Tu je rješenje — zagunda mrzovoljno Stretch. — Papir br-

zo gori, a prije nego što je umro, vaš je ujak rekao kako se nada da ovo mjesto neće zahvatiti vatra.

— Gori papir, ali i drugi materijali — reče djevojka — na primjer drvo, odjeća...

Najednom Larry skrene pogled na vreću za brašno, bačenu na stranu, u kojoj se nalazio pribor za brijanje. Približivši se, opazi crne mrlje koje su izbijale tu i tamo.

Sa svog skrivenog mjesta March je promatrao kako Larry vadi britvu, sapun i četkicu i stavlja sve to na krevet. Tako je vrećica bila ispražnjena.

Justine ispusti tihi uzdah. Stretch zaboravi na svoj umor i trgne se iz petnih žila.

— To je to!

— Sve je ovdje — reče Larry, dok je izvrtao vrećicu s njene unutrašnje strane. — Stari je momak to nacrtao mastiljavom olovkom, koliko se meni čini. Eto, i to smo raščistili. Kad dođe vrijeme, neće biti teško pronaći parcelu.

On se nasmije umornoj Justine:

— Čestitam! Ako se zlato nalazi tamo, kako je ovdje nacrtano, uskoro ćete biti veoma bogati.

March je ukočeno promatrao prizor pred svojim očima.

V

Oslobodivši se zagrljaja i zahvaljivanja, visoki Teksašani su se spremali da odu.

— Mi smo preko puta hodnika, u sobi broj šest — reče joj Larry. — Preplaši li vas išta prije nego što izađe sunce, samo pokušajte na naša vrata. U

međuvremenu je bolje da negdje sakrijete to »perje«.

– Hoću, samo dok se okupam – reče ona.

– Nemojte samo zaspiti u kadi – šalio se Larry. – I dobro razmislite gdje ćete sakriti vrećicu.

– Ne brinite! Neću izgubiti mapu – obeća im Justine.

Upravo kad su krenuli prema vratima, ona upita:

– Možemo li sutra opet po-
pričati? Nikad prije nisam tra-
žila rudnik zlata, pa... još uvijek
mi treba pomoć.

– Svakako! – kimne Larry.

– Čuvajte se sad i dobro prov-
jerite vrata i prozore prije nego
što zaspate.

– Bit ću oprezna – uvjeri ih
ona.

Teksašani se prebaciše u svo-
ju sobu i počеше skidati odjeću,
prilično iznureni. Na kraju, i
oni su bili samo obični ljudi, a
ovaj je dan bio naporan za njih.
Stretch je uspio samo skinuti či-
zme, a Larry je zaspao napola
odjeven.

Iz svoje torbe Justine izvuče
spavaćicu, sapun i ručnik.
Premda se djevojka svukla go-
tovo do donjeg rublja, March
nije odvajao pogled od vrećice,
koja je visjela preko naslona
stolice. Ona je dohvati, savije u
zamotuljak i stavi u svoj grud-
njak.

Kad je March napustio izvid-
ničko mjesto, ona je navukla
haljinu. On se vratio u svoju so-
bu kroz prozor, a zatim, otvoriv-
ši malo vrata, stao zuriti u hod-
nik, čekajući pogodnu priliku.

Justine izađe iz sobe, noseći
sapun i ručnik, te se zaputi pre-
ma kraju hodnika. March je do-
šao do vrata čim je ona ušla u

kupaonicu. Na svoju radost, nije
čuo da je Justine okrenula ključ
iznutra. Pobjedonosno se cere-
kajući, čekao je još nekoliko tre-
nutaka. Djevojka je unutra pro-
našla svjetiljku i upalila je.
March je čuo kako je pumpala
vodu da napuni kadu. Pustio ju
je još neko vrijeme, a onda do-
hvati kvaku.

Sve je išlo kako je planirao,
dok je polagano ulazio unutra.
Djevojka je već bila u kadi i sje-
dila u njoj okrenuta leđima. Ha-
ljina i odloženo donje rublje vi-
sjeli su na vješalici s desne stra-
ne. Vrećica je bila lako uočljiva.
Marchu je trebalo da samo na-
pravi korak i premjesti je u svoj
džep, a potom se neprimjetno
izvuče van.

Prigušio je smijuljenje dok se
približavao vješalici i usmjerio
prema vrećici. Ali kad se počeo
primicati vratima, djevojka se
iznenada počē okretati. Bio je
siguran da nije napravio nika-
kav šum... ali... prokletnica...
počela se okretati. Zar da dopu-
sti da ga prijavi vlastima? Neće!
Nevjerojatnom brzinom izvu-
kao je revolver. Udario je Justi-
ne prije nego što se ona uspjela
okrenuti. Udarac je bio preci-
zan, djevojka nije ispustila ni
glasa, a svijest je izgubila istog
trenutka. Ostavio ju je da tako
leži u kadi. Izašao je, vratio re-
volver u korice, a vrećicu spre-
mio u džep, te pošao prema svo-
joj sobi.

Dobro je prošlo. Mapa je sada
pripadala njemu i on će zajed-
no s Cleghornom i njegovim or-
tacima krenuti u potragu za
parcelom. Naravno, sve što on-
dje pronađu, bit će njihovo. Od-
marao se u dobrom raspolože-
nju, dok se u osvijetljenoj kupa-

onici njegova žrtva borila između svijesti i nesvjestice.

Voda u kadi nije vratila djevojku k svijesti, ali je ipak proizročila refleksnu reakciju. Justine podiže malo glavu, nakašlje se, ali glava joj opet nemoćno klone. Desna strana glave počivala joj je na rubu kade, a mokra kosa visjela je preko ruba, dok se s nje cijedila krv.

* * *

Kao i svi ranoranioci, Bisleyevi su već poslije pet sati bili na nogama. Alma je već poslovala u kuhinji, a Will je, svježe obrijan, silazio u predvorje kako bi ga otvorio. Eloise je otvarala vrata i prozore u prizemlju, a njezina je sestra radila to isto, samo na drugom katu koji je bio prazan.

Negdje poslije šest sati Teksašani su se probudili, a potom sišli u blagovaonicu, prilično načuljenih ušiju na zvukove koji su dolazili iz kuhinje. Will je već doručkovao i nasmijao se kad ih je ugledao:

— Alma će biti kod vas za koji trenutak. Nadam se da ste ugodno spavali.

— Da nas nije probudio pas koji je uporno naganjao neku mačku, sigurno bismo još spavali — zagundao je Stretch.

— Oh, gospodine March! — kimne Will blagonaklono prema drugom ranoraniocu.

Ugladen i nasmijan, dobro dotjeran kao i uvijek, kockar se laganim korakom ušetao, birajući stol u kutu sale.

— Larry, Stretch! Gospodin March je naš četvrti gost, stigao je sinoć. Gospodine March, ovo su gospoda Valentine i Emerson — uslužno će Will.

Teksašani promrmljaše nekoliko riječi, a zatim se začuje Marchov glas.

— Koliko vidim i osjećam mirise, mislim da će doručak uskoro biti gotov — reče on i potom se okrene prema Teksašanima. — Ja sam izbjeglica iz hotela »Galvin House« koji je jedan od najbučnijih u gradu. A osim toga, tamo imaju kuhara, ali vjerujem da dijelite moje mišljenje da su žene u tom pogledu uvijek bile bolje.

— Čista istina! — progunda Stretch.

Alma uđe smiješeći se i noseći šunku i jaja.

Na gornjem katu mlada je sestra upravo završila svoj posao i željno je očekivala da se dočepa doručka, te pojuri stubama. Začuvši iznenada kako se otvaraju vrata kupaoalice i ugledavši prizor pred sobom, srce joj brže zalupa.

Justine je uspjela navući na sebe kućnu haljinu, ali nije svezala čvor na pojasu. Ošamućena, učinila je nekoliko koraka, a Connie pojuri prema njoj. Ipak, ona se stropošta ispred nje. Kućna haljina počne kliziti s nje i Connie, zamijetivši da je to jedini komad odjeće koji je imala na sebi, požuri da je ponovo ogrne i zaveže čvor na pojasu.

— Što je to? Zar vi niste gospođica koja se sinoć prijavila kod nas? Da! To ste vi! O bože! Glava vam je krvava. Što se dogodilo? Jeste li se okliznuli u kupaoalici, gospođice Nixon?

Justine je mrmljala nerazgovjetno, dok ju je Connie vodila u njezinu sobu. Kad su ušli unutra, ona zamijeti da joj krevet uopće nije rasporemljen i da su pokrivači još na njemu.

– Zar mi baš ništa ne možete reći? Zaboga, gospođice Nixon!

Spustivši djevojku na krevet, ona otrči do stubišta i pozove sestru. Eloise je upravo ulazila u blagovaonicu, a kad začuje njezine užurbane pozive, podiže suknju i počne preskakivati stube, po dvije odjednom.

– Eloise! Dodi da vidiš ovo!

Kad su ušle u sobu, zamijetile su da Justine još uvijek nije došla k svijesti. Eloise, igrajući ulogu starije sestre, zapovjedi Connie da se pribere i da joj točno kaže u kakvom je stanju naša onesviještenu djevojku. Connie to učini, a zatim po naredbi sestre otrči u kupaoonicu da pokupi sve njezine stvari koje su tamo ostale.

– Sad možemo početi zbrajati – odluči Eloise nakon što je pregledala papuče, ručnik, donje rublje i kućnu haljinu.

– Ti se ovdje igraš detektiva – zaprijeti joj Connie.

– Ručnik joj je potpuno suh. Sumnjam da ga je uopće upotrijebila.

– Pa naravno da nije. Sigurno je pala i povrijedila glavu dok je izlazila iz kade.

Ali ne jutros, mala sestrice! U krevetu nije ni spavala, što znači da se to dogodilo sinoć. Evo što ćemo učiniti. Ja ću joj obući spavaćicu i smjestiti je u krevet, a ti ćeš otići k tati i potiho mu sve ispričati. Ne želim ovdje nikakve uzbune. Razumiješ? I ne uznemiravaj mamu.

– Gospođica Nixon ne izgleda baš najbolje i trebalo bi da zovemo doktora.

– Tata će zvati doktora, ali sve se mora učiniti u tišini, za boga miloga! Sada vodimo hotel i prema tome moramo biti

oprezni. Ne mora cijeli grad saznati da se naš gost umalo ubio u kupaonici. A sad idi i sve reci tati. Ali, ne zaboravi! Nemoj vikati.

Teksašani su uživali u doručku, povremeno razmjenjujući pokoju riječ s Marchom. Uto dotrči Connie i uzbuđeno prošapće nekoliko riječi svome ocu.

– Idem po doktora iz ovih stopa – reče on. – To je prva stvar koja se mora odmah učiniti. Ti se smjesta vrati gore i vidi treba li Eloise kakva pomoć.

Ovo je bila prva neprilika za vlasnika hotela »Grand« i njegovo osoblje. Dok je žurio da dovede liječnika, pitao je sam sebe je li uopće dorastao takvim iznenadnim poteškoćama.

Bio je zahvalan što je naišao na zamjenika Rillingtona. Ovaj ga sasluša, a onda reče:

– Ja ću brže dovesti doktora. Mogao bih i vama objasniti gdje da ga pronađete, ali s obzirom na to da ste vi novi u gradu, bojim se da ne zalutate. Bolje će biti da vi požurite natrag u hotel.

* * *

Dok se Connie nije pojavila u blagovaonici, Teksašani još uvijek nisu bili zabrinuti što nigdje nisu zapazili Justine. Pretpostavljali su da još spava. Upravo su popili kavu. Dok se Stretch šalio s Marchom, Larry zapazi napetost na Connie.

– Nešto nije u redu? – upita on.

– Doktor je još uvijek s gospođicom – zaustavi se djevojka na pola puta kako bi mu odgovorila. – Mislim na gospođicu Nixon. Doktor reče da je to samo potres mozga.

– Kako reče?

– Mislimo da se okliznula u kupaonici – poče objašnjavati djevojka začuđenom Larryu.

– Nisam znao da je neka žena u hotelu – uključi se i March u razgovor. – Ozlijedila je glavu? Pa mogu vam reći da je doktor Harbin jedan od najboljih, pa nema potrebe da se brinete. Ta je žena u dobrim rukama.

On pogleda iskosa u Teksašane.

– Neka vaša prijateljica? – upita.

– Tek smo je upoznali – promrmlja Stretch, pa odgurnuvši šalicu za kavu, okrene se prema Larryu. – Hoćeš li još kave?

– Mislim da neću – podiže se Larry. – Doviđenja, March! Bilo nam je drago što smo popričali.

– Također – nasmije se ovaj. – I ne zaboravite poziv. Ako vam je do zabave i ako vam je poker prirastao k srcu, naći ćete me u salunu »Nagget«.

Dok je Stretch šetao ispred Justinine sobe, Larry je pretraživao kupaonicu, ali kad ništa nije pronašao, pridružio se drugu.

– Moglo bi se dogoditi da postanem nervozan...

– Imaš loš osjećaj u kostima – prekine ga Stretch.

– Znaš ti dobro – odvrati mu Larry.

Pušili su i šetali sve dok se iz sobe nisu pojavili liječnik i Eloise. Ona je polako zatvarala vrata, dok je liječnik odgovarao na njihova pitanja.

– Lagani potres mozga, ali moram priznati da sam vidio i gore slučajeve. Bolesnica dobro vidi, a i sjeća se svega. Oprosti-

te, ali ovom moram iznijeti šerifu.

Potom se okrenuo prema Eloise.

– Ne osjeća mučninu, te joj možete donijeti lagani doručak.

– Možemo li pričati s gospođicom Justine? – upita Larry.

– Ne! – reče liječnik odlučno. – Prvi muškarac koji će govoriti s njom bit će predstavnik zakona.

– Može li se znati zašto? – bio je uporan Larry.

– Zato što ovo nije obična nezgoda. Gospođica je još uvijek ošamućena, ali se dobro sjeća da ju je netko udario. I to s leđa! Nije ga vidjela. Stroga je to posao za ljude od zakona.

E sad i ja postajem nervozan – oglasi se i Stretch.

– Uzeo je mapu! – namršti se Larry. – Taj se kućkin sin ušuljao, udario je i uzeo joj mapu.

– A mi ćemo joj to morati reći.

– Bolje da joj ništa ne govorimo, možda ona nešto pretpostavlja – promrmlja Larry.

S obzirom na to da je šerif Tweed bio zauzet, ubrzo su ugledali Boglea Derksa. Ovaj se pozdravi s njima i upita:

– Posebno ste zainteresirani?

– I još kako! – kimne mu Larry.

– Ona je naša prijateljica. I tražila je našu zaštitu – ne izdrža Stretch.

– Prošlu noć pomogli smo joj pronaći mapu – reče Larry. – Imam predosjećaj da je to razlog što se ovako nešto dogodilo.

– Dobro! – namršti se Derks. – Nemam ništa protiv toga da krenete sa mnom, ali

sva pitanja zasad prepustite meni. Poslije možete s njom razgovarati koliko god hoćete, ali prvo ja moram svoje obaviti. Dogovoreno?

— Dobro — složiše se obojica istovremeno.

Još uvijek blijeda, sa zavojem oko glave, Justine je bila poduprta jastucima. Pokušala se nasmijati, ali i pokušaj ostade bez uspjeha. Derksova otegnuta pitanja bila su suvišna, jer je Justine davala samo škrte odgovore.

— Znam da je odnio mapu — reče djevojka razočarano. — I za to mogu samo sebe osuđivati. Bila sam prava glupača i tako nepažljiva... Da nisam bila tako umorna, ne bih zaboravila zatvoriti vrata kupaoalice.

— Imali ste mapu sa sobom? — upita je Derks.

— Da! — kimne ona žalosno glavom.

— Uh! — progunda Derks. — Možda je netko zamijetio nekog beskućnika kako se vrze ovuda? Možda dobijem opis neke osobe.

Tiho je izašao iz sobe. Kad je završila s jelom, Justine se zagleda u dvojicu Teksašana, a potom joj se suze stadoše kotrljati niz obraze.

— Sve je propalo što se mojih nada tiče — uzdahne. — To sam i zaslužila. Je li vam se ikad desilo da pomažete tako luckastoj ženi?

— Možemo raspravljati, Justine — oglasi se Stretch — ali samo pod uvjetom da stišate svoju bujicu riječi.

— Potres mozga je opasna stvar — reče Larry ozbiljno. — Za vaše dobro bit će najbolje da mirujete — doda, pa nastavi

nježnim glasom: — Još uvijek imate mogućnosti da sve vratite.

— A kako mi vi možete vratiti nadu? — izazvala je ona. — Osjećam se tako loše što sam vas iznevjerila... a i sebe također, pa... ipak... vi mi i dalje nudite svoju pomoć?

— Mlada ženo, ništa nas ne može zaustaviti — nasmije se Larry.

— I to vam je prava istina — naceri se Stretch. — Kad se ponašamo kao pomoćnici, ne znamo prestati.

— A sad se odmarajte! — naredi Larry. — Mi ćemo opet doći.

Dok je pratio Stretcha do izlaza sobe, on baci letimičan pogled na prozor, koji je uvijek bio zakucan daskama. Za Justine je to bio samo uobičajen pogled. Tek kad je stigao do vrata, sustigao Stretcha i krenuo prema stubištu, Larry je izgovorio jednu od svojih maštovitih kletvi.

— Potresen sam koliko i ti — reče mu Stretch.

— Znao je što je tražio — pretpostavi Larry.

Iza njih se vrata otvoriše i ponovo zatvoriše. Nisu se okrenuli. March je upravo napustio svoju sobu i krenuo ukorak s njima.

— Kako je bolesnica? — upita on. — Doktor se brine o njoj?

— Potres mozga — odgovori Larry. — Oporavit će se.

— To su dobre vijesti — nasmije se kockar.

— Gledajući Marcha kako odlazi niz stubište Larry zamišljeno primijeti:

— Moramo bi s nekim porazgovarati... usput nešto provjeriti.

– Uh, imam jedan poslić koji moram obaviti – reče Stretch zatečeno. – Vidimo se poslije.

Tek što je Stretch napustio hotel, Larry zapodjene razgovor s novim vlasnikom hotela.

– Naravno da sam sve zaključao prije nego što smo svi otišli na spavanje – bio je Will odrješit. – Imao sam četiri gosta i svi su se povukli na spavanje. S obzirom na to kakav je grad Liberty Creek, nisam želio ništa prepustiti slučaju. To sam rekao i zamjeniku Derksu, a sad to govorim i vama. Gosti u ovom hotelu moja su obveza i ja moram voditi brigu o njima.

– Svakako, Wille – zatezao je Larry. – I vi to obavljate dobro, zaista dobro.

Nakon toga se zaputio napo-lje i počeo zagledavati prozore hotela. Iznenada na potiljku osjeti nečiji zainteresirani pogled. Smijući se u sebi, počeo je nagađati.

– Koji me krotitelj grada pažljivo promatra? – upita.

– Ja sam daleko ispred tebe, Valentine – reče George.

– Nisi – proturječi mu Larry. – Iza mene si.

– Vi zaista možete biti drski, i to kad vama odgovara. Ozbiljno govoreći, Valentine – reče George dok mu je prilazio – zar vi i Emerson zaista morate raditi neovisno o zakonu u situaciji kakva je ova? Ionako samo gubite vrijeme. Razgovarao sam sa zamjenikom Derksom prije nekoliko minuta... zaista dobar momak! Mogu vam reći da je već sve s ove strane provjerovao.

Praveći se da je iznenađen na ovo što je čuo, Larry je blago prosvjedovao:

– Nadam se da ste sigurni u ovo što govorite... jer ja nisam.

– Poštedjet ću vas daljnjeg napora – ponudi se George. – Nema znakova nasilnog ulaska. Staklo na svakom prozoru je čitavo, ni jedna brava nije razvaljena, ubojica nije pokušavao ući ni na prednja ni na stražnja vrata. Znači, jedini je odgovor da ste vi i Emerson spavali pokraj otvorenog prozora. Eto, kako je ušao unutra! A vi ste tako bučno spavali da mu to nije bila neka veća poteškoća. Jedino je trebalo da prođe kroz vašu sobu i uđe u hodnik.

– Mogu vam samo reći da je mogao ući i kroz sobe od bilo koje dvije sestre. I vi i brat bacili ste oko...

– To nije vaša stvar.

– Ja i ne tvrdim da je to moja stvar – slagne ramenima Larry.

– Samo hoću reći da vi i brat mjerkate...pa ipak, ne morate se plašiti da ćemo vam ja i Stretch biti neki suparnici.

– Dobro! – reče George. – No, ne skrećite u razgovoru. Jasno nam je da ste vi sklopili prijateljstvo s gospođicom Nixon. I zato vas pitam možete li nam dati bilo kakvu obavijest? Bilo što što je ona spomenula?

– Gospođica nije spomenula nikakvog neprijatelja koji bi joj bio za petama – prekine ga Larry.

– Zacijelo sumnjate na nekoga? – bio je uporan George. – Kao gradski šerif, moram tražiti od vas bilo kakvu obavijest, sto mu gromova, nemojte to slučajno zaboraviti.

– Veoma dobro! – kimne Larry. – Trudit ću se da to zapamtim. Zbilja, George, imali ste pravo. Slažem se! Vjerojatno

je netko ušao kroz prozor, pa tako i nestao.

– Mislim da je to očigledno.

– Drago mi je da smo popričali – reče Larry. – Inače, kakvo vam napreduje obuzdavanje grada? Imate li mnogo posla?

– Istina je da smo u manjem broju, ali smanjujemo nitkove – hvalisao se George. – nadamo se da će sav ološ za nekoliko dana naučiti što treba da radi. Tako je bilo i u drugim gradovima. Ne isplati se dirati u nas, Waylandove.

– Samo ostanite takvi – polaska mu Larry. – Ide vam od ruke.

Imao je osjećaj da George još nije završio s njim, ali njegov brat Jimmy olakša mu situaciju kad se pojavio iza ugla.

– Velika neprilika na pomolu, George! – reče on.

– Opet? A gdje?

– Vlasnik kineske gostionice trči kao da će sve poklati. Neki luckasti rudar odsjekao mu perčin i sad ga Kinez juri me-sarskim nožem.

– Idemo! – zagrmi George i neustrašivi Waylandovi poletješe kao munje.

– Sredite ih, momci! – poviče Larry za njima.

On načini kiselo lice, pripali cigaretu, pa se laganim korakom zaputi glavnom ulicom da potraži Stretcha.

* * *

U međuvremenu Will i Alma izadoše na trijem ispred hotela. Dan je započeo loše, ali sad su ponovo prikupljali hrabrost. Njihova ozlijeđena gošća oporavlja se i s vremenom će se njeno stanje poboljšati. Kćeri su

se nakon posluživanja doručka i ostalih obaveza odmarale.

– Uskoro će ulica oživjeti – pretpostavi Will, dok su se smještali u udobne stolice. – Zapravo, već je živo, ali mi ćemo se naviknuti na to, zar ne Alma?

– Drugog izbora i nemamo. Pričali smo o tome, sjećaš li se? To je ono što smo oboje željeli.

– Siguran sam da je tako – reče Will povjerljivo. – I siguran sam da će se san gradonačelnika Jolleya obistiniti. Liberty Creek će se promijeniti nabolje, pogotovu otkako su tu i braća Wayland. Bit će ovo divan grad i mi ćemo biti dio njega...

– Ja sam optimist, kao i ti Wille, ali ipak se nešto pitam. Koliko će dugo trebati da se grad očisti od propalica i ostalog smeća? Vjerujem da nisam jedina zabrinuta zbog toga!

– Doći će bolja vremena – proricao je Will.

A onda se dogodilo nešto sas-ma neočekivano. Ostali su doslovce prikovani za stolice. Ugledali su rudara koji je bezglavo jurio u potrazi za skrovištem, a iza njega Kineza koji je ostao prikraćen za svoj perčin. Rudar je, da bi spasio život, trčao pravo prema hotelu »Grand«, dok je Kinez jurio za njim izgovarajući nerazgovijetne riječi. Iza njega je trčao mlađi Wayland, a pojavio se i George, teško dišući. Rudar se u svom trku spotakne o trijem, dok su ga Will i Alma promatrali razrogačenih očiju. Ipak se uspio podići na noge, ali je njegov progonitelj zatvorio ulaz na vratima.

Nemajući kamo, rudar se po-

če uspaničeno penjati uz verandu, dok su se Waylandovi uspinjali stubama. Kinez zavitla nož u pravcu rudara i promaši, a u tom ga trenutku uhvatiše Waylandovi. George ga zgrabi za rame, ali mu se ovaj istrgne. Kad je pokušao zamahnuti, James ga uspije udariti u leđa i Kinez se savije u čučajući položaj, tražeći pogledom svoj nož. Ali James se baci brzo na njega. U tom trenutku priskoči i George i Kinezu su začas lisice bile na rukama.

– Ti, silazi dolje! – naredi George rudaru. – Hapsim te zbog...

– Je li me on još uvijek može tim nožem? – upita prestrašeni rudar.

– Imamo nož i Kineza – rekao je George. – A i tebe.

– Onda silazim! I morate mi obećati da ćete me zatvoriti. Treba mi zaštita od tog ludaka.

Kad se nakon nekoliko minuta sve završilo, Will je uspio odgovoriti:

– Pretpostavljam da ćemo se navići na ovo... ali to neće biti nimalo lako.

VI

U međuvremenu je Larry pronašao Stretcha u malom salunu, nedaleko od sudnice u Liberty Creeku.

Nije bio sam, već je dijelio stol do prozora s otrcano odjevenim starim kopačem, čiji su zalisci bili bijeli poput vrhova Rockiesa. Njihovi vrčevi za pivo bili su prazni. Stari je pričao, a Stretch slušao, ali s očima uprtim na glavnu ulicu koja se dobro vidjela kroz prozor.

Larry povuče stolicu i poruči još jedno piće za svu trojicu.

– Pa to je fino od tebe, stari prijatelju – iskesi se starac.

– Moj prijatelj Larry – objasni starcu Stretch. – Larry, pozdravi Boba Telligena. Mnogo interesantan momak. Traži zlato u okolini skoro već deset godina.

Kad su dobili poručeno piće, Stretch nazdravi:

– Ovo je za nadu da će se slijedeća potraga za zlatom dobro isplatiti Bobu.

– Ovaj puta namjeravam ići na sjever – povjeri im Bob. – Već pet godina nisam bio na Jacklin Mountu. A tamo sam zapazio jedno zgodno mjesto. Obećao sam sebi da ću jednom otići da ga malo bolje razgledam.

– Bob mi je pričao o Lasbroughovoj parceli – reče Stretch.

– Ne zna gdje je, doduše, ali je radio na jednoj parceli sjevernije od Medicine Hillsa i poznaje dobro okolicu.

– I sjećam se veoma dobro starog Dana – kimne Telligen.

– Uvijek mi se svidao, ali kad bih ga susreo, nije uvijek bio pristupačan. Ponekad zamišljen i izgubljen u svojim mislima.

– Bob zna da je Dan mogao prolaziti kroz teritorij Indijanaca, i to bez neprilika – objasni Stretch. – On smatra da je Dan bio jedan mnogo pametan beskućnik.

– Pametniji nego što ljudi misle – reče Telligen. – Dovoljno pametan da nauči jezik Indijanaca i da se sprijatelji s plemenom Hromog Medvjeda. Jedno je sigurno: Dan je sigurno našao bogatstvo negdje

ispod Medicine Hillsa, a preko brda mu je bila prečica kuda je prolazio. Sigurno je na neki način s Jutama sklopio mir. I svatko će vam potvrditi da je on jedini bljedoliki koji se mogao ovuda slobodno kretati.

— Vjerujem ti, Bobe — reče Larry. — Čovjek se ne može sporazumjeti s Indijancima ako ne poznaje njihov jezik.

Bob Telligen je ostao s Teksašanima još nekoliko minuta, prisjećajući se i odgovarajući na način kako to čine starci, dok su ga oni pažljivo slušali. Pošto je ispraznio vrč piva, zahvali im na gostoprimstvu i ustade, te krene iz saluna. Još jedan od veteranskih tragača upravo je bio na putu da se ostavi traganje za zlatom, jer su stare kosti već pomalo umorne, a traganje je već postalo pomalo uzaludno. Dvojica Teksašana poznavali su mnoge ljude njegove vrste i mogli su ih shvatiti. S prozora su pogledom pratili starog kopača, sve dok im se nije izgubio iz vida. Stretch tada reče:

— Sigurno postoji još jedan siguran prolaz kroz ta brda?

— Moguće! — složi se Larry.

— Što ti vrijedi mapa ako se ne možeš probiti kroz taj indijanski teritorij, ali zacijelo su i naši protivnici to shvatili. Baš me zanima...

— Znaš, onaj kockar, ne vjerujem mu mnogo — oglasi se Stretch. — Malo sam ga pratio, samo što on to ne zna i...

— Što si zaključio?

— Imao je privatni razgovor s tipom s kojim smo nedavno imali neprilike. Budući da su se uvukli u uličicu, nije bilo načina da im pridem bliže kako bi

prisluškivao, jer bi me March otkrio. Ali sam siguran što je onaj tip jedan od dvojice koje smo izbacili iz hotela.

— Vrlo dobro! Sad bar znam tko su mu prijatelji. Kladim se da je March udario Justine i ukrao joj mapu — progunda Larry. — I to se dogodilo čim smo otišli na spavanje. Znam da je Will zaključao sva vrata i prozore, znači, to je uradio netko u hotelu. Georgeova je zamisao da je neki tip ušao kroz prozor Bisleyeve sobe, sobe djevojaka ili naše. Možda je u pravu, ali se nisam htio s njim raspravljati. Imam ja neke svoje sumnje i to...

— Kako je znao da je mapa pronađena i da je kod nje? — ne izdrži Stretch.

— Mi smo mu to olakšali — razdraženo će Larry. — Sigurno je bio kod prozora, gledao nas i slušao. Eto, tako je znao da je mapa kod nje. Nije očekivao da će ona izlaziti iz sobe, ali prilika mu se ukazala kad je ona otišla da se okupa. Znači, čekao je da ode... i onda uzeo ono što je želio.

— Zacijelo si u pravu — složi se Stretch.

— Pojavio se u hotelu »Grand« jer je znao da je i ona tu — nastavi Larry. — Nitko od Bisleyevih ne bi tako postupao sa ženom...

— Boga mi, i mi znamo da ne bi.

— Znači, ostaje samo March.

— Dakle, odsada je naš! — napomene Stretch.

— Tako je! — kimne Larry. — Ne možemo pretpostaviti koliko će čekati i kad će učiniti prvi korak.

— On je sada u salunu »Nag-

get«. Nekoliko minuta prije nego što sam se sprijateljio sa starijim Bobom on je igrao partiju pokera. To je bilo nakon što je njegov prijatelj ispario.

— Onaj drugi je napustio grad, kažeš?

— Vidio sam ga kad je odjahao prema jugozapadu. Zašto? Misliš li da je mapa sada kod njega?

— Vraga! March je neće tako olako prepustiti drugome.

— Misliš li da će mu trebati pomoć?

— Neće ni pokušavati ići preko Medicine Hillsa sam. Vjerojatno će povesti i neke prijatelje. Ali ne dovoljno da bi se mogao suprotstaviti Indijancima. Baš me zanima kako to namjerava izvesti?

— Dobro! Što ćeš raditi dok se ja budem vrzmao oko saluna »Nagget«?

— Kupovat ću hranu. Nemam namjere ložiti vatru za kuhanje i prljati ruke, kupit ću stvarčice koje se mogu jesti i hladne.

— Nema smisla pretpostavljati kad će on napustiti grad — primijeti Stretch, dok je ustajao.

— Točno! — složi se Larry. — Veoma je dobro što je u hotelu »Grand«, tako će barem uvijek jedan od nas znati kad bude učinio prvi korak.

— Svida mi se kako kuha gospoda Bisley — reče Stretch otvoreno.

— Ne brini! Zamijenit ću te u salunu prije nego što ti crijeva počnu gудiti.

* * *

Pošto je kupljenu hranu spremio u bisage u njihovoj sobi, Larry odluči da navrati k Justine.

Odmarala se kako joj je bilo preporučeno, ali nije spavala. Boja joj se malo vratila u lice. To je bilo jedino poboljšanje koje je mogao zamijetiti. Sjeo je na rub kreveta i počeo je pažljivo promatrati. Zabrinutost joj se očitovala na licu.

— Vi imate nešto protiv životne vedrine? — počne je izazivati.

Ona se bolno trzne i odvрати pogled, govoreći potišteno:

— Ovo sam i zaslužila. Što sam sama sebe zavaravala, što sam mislila da sve mogu ostaviti iza sebe i započeti novi život. Neki se ljudi nikad ne mogu obogatiti... i vi upravo gledate jednu takvu djevojku.

— Slušajte, ne mogu vam ništa obećati, ali... — započne on.

Ne obrativši pažnju, ona ga prekine:

— Kad iskoristim novac koji je ujak ostavio u banci, vratiću se onamo gdje sam i započela. Imala sam velike nade kad sam vidjela vas i Stretcha. Nitko mi nije morao ništa govoriti, ni novinar, ni gospodin Bisley, ni itko drugi. Znala sam tko ste vi. Već godinama čitam o vama, čula sam kako govore o vama, a i vidjela sam vaše slike u novinama. Mislila sam, dokle god ste vas dvojica ovdje da mi pomognete, ništa ne može poći po zlu.

Ona se okrene i pogleda ga u izbornano lice:

— Kažu da ste učinili velike stvari. Vjerujem u sve to, Larry. Vi ste hrabri, ustrajni, pametni i čovječni, no na kraju krajeva ipak samo ljudi. I ja ne mogu od vas tražiti čudo.

— Čuda su rijetkost, ali se ipak događaju. Uvijek se morate nadati — reče on:

— To je bila jedinstvena prilika za mene i ja sam je upropastila — govorila je djevojka. — Mapa je bila tu, pokraj mojih stvari u kupaonici, mogao ju je lako naći. Samo se trebao ušuljati unutra i uzeti je. Mislim da sam tada čula nešto. Sjećam se da sam se počela okretati... i... tada glava kao da mi je eksplodirala. Sve je to samo moja krivica.

— Polako — umirivao ju je Larry. — Nemojte biti tako okrutni prema sebi.

— Bisleyevi su tako dobri ljudi — promrmlja ona. — A i djevojke me poštuju kao da sam prava godpođa. Pitam se što bi pomislili o meni kad bi saznali kako sam živjela u Utahu... kad bi doznali za sva mjesta u kojima sam radila... sve saluna...

— Hej! Sad je stvarno dosta! — namršti se Larry. — Stretchu i meni zaista je svejedno tko ste i što ste vi. Mi ćemo vam ionako pomoći.

— Ali nikada nisam bila prostitutka — slegne ona ramenima. — To je jedino što sam izbjegavala raditi. Radila sam sve drugo... jer drugog načina da se prehranim nije bilo. Svoje sam pjesme pjevala i pijanim stočarima, skitnicama, lopovima i kicošima u više saluna nego što ih mogu nabrojiti, uvijek s bojom i puderom na licu, u izazovnim haljinama. Navodila sam pijance da igraju igre u kojima bi sigurno gubili od unajmljenih varalica i...

— Ne morate mi govoriti o tome... o bilo čemu od svega toga

— progunda Larry.

— Da! — kimne Justine. —

Imate pravo da znate kakvoj ženi pomažete.

— Ženi koja želi učiniti nešto više za sebe — reče on polako.

— Kao što sam rekao, ništa ne obećajem, ali znajte da se ja i Stretch nikad ne predajemo.

— Bez mape je sa mnom svršeno — bila je uporna.

— Možda i nije. Čujte, trenutno vam ne mogu ništa drugo reći, osim da ne gubite nadu. Imamo nekoliko zamisli na kojima radimo. Moglo bi nam se posrećiti.

On joj se ohrabrujuće nasmiješi, ustane i krene vratima, te zastade i ponudi joj prijateljski savjet:

— Nemojte sebe nepotrebno mučiti. Time si nećete ništa olakšati. Bolje da pokušate malo odspavati.

U blagovaonici je bio prvi na ručku, a pošto ga je Eloise poslužila, htio ili ne, morao se sjetiti svoga partnera, koji je patrolirao pored saluna »Nagget« i koji je već vjerojatno dobro ogladnio.

Upravo je ispio kavu kad se pojavio mlađi Wayland, James svjež obrijan i sav mirišljiv. Uporno je pogledavao u pravcu kuhinje. Eloise uđe i Larry se počeo zabavljati, gledajući kako se Jamesovo lice izdužilo u razočaranu grimasu.

— To za mene nije kompliment, šerife — počeo ga zadirkivati Eloise. — Evo, ja ovdje dajem sve od sebe da izgledam kako najbolje umijem, mama je spremna da udovolji svakoj vašoj želji za ručak, a vi ste tako izdužili lice.

— Oprostite mi — ispričao se on uz osmijeh. — Bez obzira na

vaš lijep izgled...ali ja sam se nadao da ću vidjeti...

— Connie! — usklikne ona. — Žao mi je, ali mogu vam reći da će raditi večeras u blagavaonici, pa ste prema tome dobrodošli i na večeru.

— Hvala! — nasmije se James. — A sad mi nešto donesite jer umirem od gladi.

Kad je opazio Larrya, reče:

— Razmišljali smo o vama i Emersonu ovog jutra.

— Je li? — izazivao je Larry ustajući. — Meni se čini da vi i George imate i suviše drugih stvari, a ne da razmišljate o nama.

— Mislili smo na vas u svakom slučaju — bio je uporan James. — Upetljali smo su u jednu od onih uličnih tučnjava i zbrka koje se događaju vama i Emersonu. Neki rudar s prilično čudnim smislom za humor osakatio je nokog Kineza po imenu...

— Što je uradio?

— Odsjekao mu perčin. Kinez ga je počeo juriti ni manje ni više nego s mesarskim nožem. Napokon smo ih uhvatili i uhapsili pošto smo ih gonili sve do hotela. Ne pretjerujem kad kažem da ni vas dvojica ne biste to brže riješili.

— Vi ne pretjerujete, a ja se ne bunim — namršti se Larry, stavljajući šešir na glavu. — Vidimo se!

On se zaputi k salunu »Nagget« da pronade svog partnera. Prolazio je ulicom južno od napadno nakićene »kuće užitaka«. Uskoro je ugledao Stretcha i pridružio mu se.

— Možeš ih vidjeti kroz prozor, ovdje sa strane — predloži mu Stretch. — Možda griješim,

ali imam osjećaj da će partija pokera uskoro završiti.

— Onda idi i jedi! — reče mu Larry. — Ako se March pojavi na ručku u »Grandu«, možeš ga držati na oku. A ako bude jeo negdje drugdje, taj ću posao obaviti ja.

— Posjetiti ću te kad zađe sunce.

Pet minuta nakon što se Stretch vratio u hotel, pokeraši su završili svoje takmičenje u prevarama. Žetoni su bili unovčeni. March pokupi svoj dobitak i napusti salun. Ugledao je usamljenog jahača.

Larry zamijeti kako je kockar razmijenio gotovo neprimjetne znakove s rajružnijom osobom koju je ikad vidio. Bio je to Ben Cleghorn.

Dok je tako March tumačio, Ben ga je pratio na približnoj udaljenosti, baš kao i Larry. Išli su tako jedno vrijeme, a onda se March zaustavi pokraj sudnice. Potom se popne stubama i zapali cigaretu. Privezavši konja, za nekoliko trenutaka pridružio mu se Cleghorn. Larry ih je promatrao iz male udaljenosti.

Izabrali su dobro mjesto. Najviše stubu prazne zgrade. Odatle su mogli zapaziti svakog prolaznika koji bi slučajno mogao čuti njihov razgovor.

— Bolje si obavio posao od mene i Adneya — bilo je Cleghornovo mišljenje. — Je li istina što mi je Fleming rekao? Stvarno je imaš?

— Trebalo je samo malo strpljenja i oštro oko — samouvjerenoreče March. — Nije bilo mogućnosti da pretražujem sobu, pa sam pustio da to učine drugi za mene. Gledao sam i čekao i strpljene je bilo nagrađe-

no. Usput rečeno, Lasbrough je bio lukava lisica. Sigurno ga je stajalo dosta vremena i snage dok je iscrtao mapu. I to na vreći za brašno, Koristio je mastljavu olovku.

– Dobro je iscartana?

– Čak bi je i nestručnjak mogao upotrijebiti. A koliko znam, ti i Veliki Nos niste od te sorte?

– Rekao si da su drugi provjerili sobu starog Dana?

– Da budem precizan, Lasbroughova nećaka našla je ključ svog bogatstva. Ili još precizniji, našao ju je, jedan od njenih prijatelja.

Cleghorn ga pogleda iskosa i zamijeti da se nije smiješio dok je ovo govorio. Lice Ansella Marcha nije bilo prijazno: oči su mu bile sužene i svjetlucale su, žila na čelu je iskočila, nosnice su mu se raširile, a usta bila skupljena u tvrdju crtu.

– Želiš li da mi ispričaš o tim njezinim prijateljima?

– To su ona dvojica što su Grilla i Fleminga izbacili iz hotela – reče March – kad su onako nespretno zahtijevali da uđu u Danovu sobu.

– Pa dobro – slegne Cleghorn ramenima. – Iako su sredili njih dvojicu, to ne mora značiti da za nas predstavljaju neku opasnost. Ali se čini da je tebe nešto drugo uznemirilo?

– Je si li ikad čuo za Valentinea i Emersona?

Marchov glas zadrhti dok je izgovarao njihova imena.

– Njihova imena meni ništa ne znače – reče Cleghorn.

– Ali meni znače – pobuni se March. – Dugujem tim kopilanima mnogo. Oh, kako im dugujem! I dobiti će oni svoje, ku-

nem se! To želim isto toliko koliko i Lasbroughovo zlato.

– Što su oni? – upita Cleghorn. – Pinkertonovi ljudi? Lovci na ucijenjene?

– Revolveraši – reče March.

– Tako ih novinari zovu. Ja ih zovem dokonima nametljivcima. Njihova je specijalnost da zabadaju nos tamo gdje ne treba. Igraju se junaka.

– Pa što su oni tebi učinili?

– Imao sam rodaka – progunda March. – Bili smo veoma bliski. Bio je dosta stariji od mene i zvao se Brett Waldron. Naučio sam mnogo toga od njega i uvijek sam mu se divio. Prije nekoliko godina... umro je na vješalima... bio sam pijan cijelu sedmicu. Nisam se trijeznio. Kad sam se napokon pribrao i razbistrio mozak, obećao sam sebi, a i Brettu, da ću se tim tipovima ako ikad naletim na njih, grdno osvetiti. Vidiš, moj rođak Brett bio je jedan od njihovih mnogobrojnih uspjeha. Oni mene ne poznaju. Siguran sam da su i Bretta zaboravili, ali podsjetiću ih već ja. Kad dođe vrijeme, znat će zašto će umrijeti. Odmazda za mog rodaka.

– Znači, već smo se nagodili?

– upita Celghorn. – Zlato je ono što mi hoćemo Anse. Ono što će se dogoditi između tebe i njih, to je tvoja stvar, a ne naša.

– Pogrešno – reče March. – I vi ćete biti umiješani.

– Reci mi zašto?

– Moje šesto čulo oslanja se na Valentinea – izjasni se March. – Neće on mene previriti. Znam da sumnja na mene, a ja to i hoću. Kad se zaputim na tvoju parcelu, siguran sam da će me pratiti on i njegov par-

tner. Možeš se kladiti u to. A kad se svi zajedno zaputimo u brda, pratiće nas i dalje, jer uvijek su bili znatiželjni. Pitat će se kako možemo jahati kroz Medicine Hills, a ja, vidiš, imam namjeru da zadovoljim njegovu znatiželju. Uz malu pomoć Hromog Medvjeda.

— Prepustićeš ih njegovim ratnicima?

— Možda! odgovori March. — Da, to je vjerojatna mogućnost. Valentine i Emerson uvaljeni u smrt. O tome ću odlučiti kad budu opkoljeni i bespomoćni. Možda smislim i neku drugačiju kaznu.

Njegov je glas opet zadrhtao kad je dodao:

— To bi trebalo da bude nešto posebno... ali mislim da ću se ipak ja za to pobrinuti.

— Kad ti mrziš, onda stvarno mrziš — izreče Cleghorn dok ga je promatrao.

Kad se March malo smirio, dade Cleghornu sve potrebne upute, te je ovaj nakon toga odjahao iz grada.

March je dopuštao cigaretu, pa vrativši se u prijašnje stanje, krenuo prema hotelu »Grand«. Larry ga je pratio na udaljenosti, ali samo do saluna »Nag-gex«. Odatle je mogao vidjeti kockara kako se penje stubama do predvorja hotela. Međutim, odjednom mu je pogled bio zaklonjen čovjekom koji je stajao ispred njega.

Što se toga tiče, morao je biti toliko mudar i znati da će se prije ili poslije naći licem u lice sa šefom svih čuvara u Liberty Creeku. Zašto ga je upravo sada morao omesti u tako važnom poslu? Nije izgledalo tako. No

šerif Ira Tweed ga pozdravi prijateljski.

— Valentine, znam da si razgovarao s Begleom, pa prema tome znaš tko sam ja — reče Tweed, pružajući mu ruku. — Prije deset godina poveo bih te u zatvor kao i Emersona i upozorio vas kako da se ponašate. A sad kad smo obojica malo stariji, pozivam te da popiješ piće sa mnom. Postao sam mekši. Još malo, pa ću u mirovinu.

Larry mu pruži ruku i odvra-ti:

— Pretpostavljam da ste je pošteno i zaslužili?

— Tako i ja volim misliti. Ali, kao što sam rekao i Bogleu, prvo moram Liberty Creek dovesti u red, a tek onda ću vratiti svoju značku. Hoćeš li sad na piće?

— Sa zadovoljstvom!

Salun je bio prepun, ali je Larry uspio naći slobodan stol u kutu, blizu ulaza. Tweed se do-tle probijao do šanka i uskoro vratio s bocom i dvije čaše, te sjeo nasuprot Larryu. Kad su napunili čaše, nazdravili su jedan drugome.

Tweed je punio lulu, a Larry motao cigaretu. Promatrali su jedan drugoga. I dok je Tweed pokazivao veliku znatiželju, Larry je naoko djelovao sasvim opušteno.

— Gledajući te ovako sada, vidim da su moje sumnje ispravne — reče Tweed. — Ti i Emerson već mnogo godina lutate. Koliko dugo? I kao što sam rekao svojoj ženi, ni jedan par, braćni ili bilo koji drugi, nije toliko godina izdržao zajedno, skoro cijeli svoj život. Godine baš lete, a?

— Potpuno ste u pravu — slo-

ži se Larry. — Ni jedan od nas nije više tako mlad kao u davna vremena. Ova reuma baš me ubija.

— Postaješ mekši kao i ja. Ipak, izbacili ste onu dvojicu iz hotela »Grand« i imalu pravu gungulu s onim pijanim rudarima... ali to se ne računa, zar ne?

— To uopće nije važno, šerife.

— Ti više ne bi hvatao na stare smicalice, ne bi se miješao u poslove za koje je bolje da ih rješavaju ljudi od zakona? —

govorio je Tweed. — Sad ste pametniji. — Shvatili smo da je krajnje vrijeme da to budemo

— reče Larry lukavo.

— Znači, ti i Emerson nećete pokušavati krotiti ovaj grad. To ću učiniti ja sa svojim zamjenicima... naravno, uz pomoć braće Wayland. Reci mi nešto. Kako se inače slažete s Waylandovima?

— Kao pravi drugovi — izjavi Larry.

— Eto vidiš! — poveselio se Tweed. — Postaješ razuman i pametan. Ti i Emerson dovoljno ste mudri da prepoznate ljude koji vrijede, kao što su, naprimjer, ti Waylanodovi. Napokon, pokazujete malo poštovanaja prema znački i autoritetu.

— Samo, kako biste shvatili nešto u vezi s nama... — počeo Larry. — Emerson i ja uvijek smo imali poštovanja prema znački i onome što ona vrijedi. Mi uvijek skidamo šešir svakome tipu koji je nosi. Jedini ljudi od zakona s kojima smo se mi sukobili bili su oni koji nisu zasluživali da je nose.

— Što misliš time reći?

— Mislim na varalice sa

značkom. A moram priznati da smo upoznali dosta takvih.

— E, za to vas ne mogu osuđivati. Ali, takvu vrst ljudi niste sreli u Liberty Creeku.

Larry odrečno odmahne glavom.

— Odlično! Onda se dobro razumijemo. Ovdje ćete se malo odmoriti, a sve poslove u vezi sa zakonom ostavit ćete meni i mojim pomoćnicima. Ostale pak izgrednike Waylandovima. Gradonačelnik Jolley ovlastio ih je da grad očiste od tog ološa, a to oni baš i rade.

— Divim im se zbog toga — reče Larry.

— Bio sam u pravu što se tebe tiče — pretjerivao je Tweed.

— Uvijek sam imao osjećaj, ako se ikad sretnemo, sjednemo i popričamo, da će se pokazati kako si ti razuman čovjek.

On odjednom poprimi zabrinut izraz na licu.

— Za vaše dobro, moram ti reći da mi je drago što ti i Emerson živite u sadašnjosti. Imali ste teške godine i ja se stvarno pitam kako ste sve to preživjeli? Kad se samo sjetim svih onih razbojnika koje ste isprebijali i sredili, svih onih lopova i ostale gamadi. Valentine, rekao si da sam zaslužio odmor. E pa ja isto tako osjećam i za vas dvojicu. Sad ćemo popiti u to ime.

Nekoliko trenutaka poslije toga Larry izlane pitanje, ali tako nenametljivo da Tweed nije posumnjao u to zašto je postavljeno, već mu se učini kao nešto sasvim uobičajeno.

— Ona dva izgrednika što smo ih nedavno izbacili iz hotela, to su samo neki rudari?

— Freming i Grill? Da! — potvrdi Tweed. — Tipični svadljivci

koje možete naći u svakom gradu gdje ima kopača zlata. To su ortaci Cleghorna koji ima svoju parcelu negdje s ove strane Medicine Hillsa. Njih je petorica. Jedan od njih je Indijanac. Zove se Smith, ali oni ga zovu Veliki Nos. Nemoj razmišljati o njima. Oni ne dolaze tako često u grad.

Nakon nekog vremena Ira Tweed se vratio u svoj ured prilično rasterećen, gotovo uvjeren da mu se Teksašani neće miješati u posao. Bili su stariji i pametniji, uvjeravao je sam sebe.

Larry je osjetio iskreno žaljenje zbog Tweeda.

Još se on i Emerson nisu promijenili i ništa ih neće moći spriječiti da se obračunaju s Ansellom Marchom.

VII

To što je ručao u hotelu, March se zaputi u jedan od saluna kako bi odigrao još koju partiju pokera.

Larry je već stajao ispred tog saluna. No redovito je provjeravao i izlaz s druge strane.

U međuvremenu su Waylandovi bili veoma poduzetni. Iako su se tu nalazili kratko vrijeme, svi veći problemi Liberty Creeka počeli su se rješavati. Pojedinci su već pomišljali kako će biti najbolje da napuste grad i okušaju sreću na nekom drugom mjestu. Nisu bili baš raspoloženi za okršaj s krotiteljima grada koji su djelovali veoma brzo i opasno.

Teksašani su tu noć spavali naizmjenično, sve dok i March nije otišao na počinak. Will Bisley je gotovo mehanički, kao i svake večeri, zaključao vrata, pošto su se svi gosti povukli u

svoje sobe. Da bi se tiho izvukao iz hotela, March je imao samo jedan izlaz: kroz prozor svoje sobe, pa na požarne stube koje su vodile iz hodnika drugog kata. Druga mogućnost bila mu je da probudi Bisleya i zatraži da ga pusti kroz sporedna vrata, što je naravno bilo isključeno.

Oko podneva slijedećeg dana Larry se odmarao na trijemu ispred hotela i pitao se kada će March učiniti svoj prvi korak. Kad se pojavio Stretch, vodeći njihove konje, kimnuo mu je. Bilo je suvišno da ga počne nešto zapitkivati. Ustao je i ušao u hotel.

Uskoro se vratio noseći bisege i vreće za spavanje te njihove vinčesterke. Sve je bilo spremno i mogli su uzjahati. Sve dok nisu napravili dobru razdaljinu između grada i sebe, Stretch se suzdržavao da progovori.

Otišao je onim putem — pokaže glavom u pravcu brda. — Unajmio je konja i ostavio čiste tragove.

— I to vjerojatno s onom mapom? — zareži Larry. — Toj varalici nikad se ne može vjerovati, ali...

Jedan sat poslije toga skrenuli su s ceste da bi požurili prema brdu i obližnjoj kosini. Tu su se zaustavili. S ovog mjesta promotрили su teren sve do jugoistoka i lako su zapazili osamljenog jahača. Larry je uzeo dvogled kako bi se uvjerio tko je to.

— Pretpostavljam da ga možemo dovoljno dugo pratiti i promatrati, a da taj pametnjaković to ne vidi?

— A ja pretpostavljam da je dovoljno pametan da bi čitao mapu — primijeti Stretch. —

Odvest će ga ravno do parcele starog Dana.

— Ne samo Marha — reče Larry. — Negdje na putu imat će sastanak s ološem kakav je i sam.

— Misliš na tvorove koji ih sve učinili da dođu do zlata, čak ako treba prodati i rođenu majku?

— Takva se sorta nikad ne mijenja — promrmlja Larry. — Poznavali smo i prije takvu vrst.

— Samo nebo zna koliko je takvih poput Marcha — nezadovoljno će Stretch.

— Vidiš da se ni kod djevojke nije poslužio rukama, već je upotrijebio revolver, a mogao joj je razbiti glavu. Justine je tužna i neraspoložena, ali sretnija nego što može misliti.

Pratili su Marcha oprezno sve do zalaska sunca. On se ni jednom nije okrenuo da pogleda teren kojim je prolazio. Ali nije dvoumio. Znao je da ga prate dvojica.

— Šala na naš račun — cerekao se spokojno i samodopadno, dok se uspinjao do mjesta na kojem je bilo nagomilano kamenje i gdje su Cleghorn i njegovi ortaci već utabanali stazu. — Ja vaš plijen? Možete misliti. Toliko za svemogućeg i mudrog Valentinea i njegovog hrabrog pratioca. Plijen? Ha, ha, ha! Ja sam samo mamac! Vodim ih u posljednju zamku iz koje se neće živi izvući. Tko će-ka, dočeka. A rođak Brett bit će ponosan na mene.

* * *

Sedam konja stajalo je kraj korala, nadaleko od nakrivljene dašcare. Ralph Adney se polako i lijeno spuštao niz kosinu, lagano se ljuljajući na konju, dok se

približavao Marchu. Njegove kretnje promatrao je Indijanac Veliki Nos, sakriven iza obližnje stijene.

Cleghorn, Fleming i Grill izašli su iz dašcare kad je March prišao. On sjaše. Dok su se oni pozdravljali s njim, Indijanac se pobrinuo za njegovog konja.

— Zagrizli su — tiho reče March.

Preduhitivši njihovo pitanje, on se naceri i zatrese glavom.

— Ne! Nisam ih vidio, ali znam da su tu negdje.

— Siguran si? — namršti se Cleghorn.

— Da! Sasvim sam siguran — kimne March. — Zato što ih poznajem. Zato što se mogu osloniti na Valentineovu radoznalost. U ovom trenutku znam točno što razmišlja. Sigurno se pita kako ćemo proći kroz Medicine Hills?

— Ako on i njegov partner ostanu i nadalje radoznali, zasigurno će to i saznati — naceri se Fleming.

To se iskreno nadam — reče zlobno March. — Bilo bi previše lako i uzalud traćiti vrijeme ako bi nam se pokušali suprotstaviti ovdje. Želim da i dalje ostanu znatiželjni.

— Sigurno će njuškati okolo — pretpostavi Cleghorn. — Zato ćemo, Anse, postaviti stražu, pa će biti mirni.

— U pravu si — složi se March. — To će ih vjerojatno razočarati?

— A što je, zapravo toliko posebno u vezi s tim Teksašanima? — zapita Adney. — Ben mi je nešto rekao i razumijem tvoj inat, ali tko su zapravo oni?

— Očigledno nisi čuo za njih — zadirkirao ga je March. —

Dobro, prijatelji moji, Reći ću vam. Na koncu, oni i nisu toliko poznate osobe, ni tisuće drugih nije čulo za njih.

Potom kimne prema Cleghornu.

– Slušaj, ja sam gladan. Ide-mo sada jesti. I čeznem da po-kažem mapu Velikom Nosu.

– Indijanac nas neće iznevjeriti – obeća Cleghorn. – Nikad nitko nije tako obilježio mapu da je Veliki Nos nije mogao protumačiti.

– Postavi stražu, Bene – naredi mu March.

Kasno poslijepodne sklonili su se u daščaru, a konje su ostavili kraj koralu.

Teksašani su se uspinjali opre-zno uzbrdicom. Legnuvši potrbuške, počeli su promatrati predjel ispred sebe. Iz dimnjaka daščare vijao se dim, a kroz prozor se nazirala slaba svjetlost koja se povremeno iskrila. Na veoma jakoj mjesecini vidjeli su ono što su i očekivali. Naoružani puškama, na straži su bili Fleming i Grill, ali tako da su se lako mogli zapaziti.

– Ovaj put ne možemo čekati. Oni mogu krenuti svaki čas – na-mršti se Larry. – Jedan od nas mo-rat će nadgledati parcelu. Zamijenit ćeš me u ponoć, a u međuvremenu odmori svoje stare kosti.

Negdje poslije dva sata nakon ponoći, upravo kad se Stretch nam-jeravao pridružiti Larryu, ovaj je začuo tihe zapovijedi i vidio da su ljudi počeli izlaziti iz daščare i žuri-ti prema koralu. Tada se pojavio i March. Nosio je platneni zamotu-ljak. Stretch je dopuzao do vrha i ti-ho stao kraj Larrya. Zajedno su promatrali što se zbiva ispred njih.

Gledali su tako nekoliko trenuta-ka, a onda se Stretch tiho vratio na mjesto gdje su ostavili svoje konje. Svoga je uzjahao, a Larryevog rida-na poveo za uzde.

Čuo je njištanje konja i udaranje kopita o tlo, kao i izdavanje zapovi-jedi. Očigledno nisu bili svjesni toga da ih netko promatra s uzvisine br-

da. Zatim su svi zvukovi odjednom zamrli. March i njegova družina je krenula. Stretch je iz bisaga izvadio bocu, izvukao čep i potegao nekoli-ko gutljaja. Larry je u međuvreme-nu stigao do njega i učinio to isto.

– Čuo sam ih – reče Stretch. – Kako je to izgledalo odozgo?

– Krenuli su, i to svi zajedno. I s rezervnim konjima.

– Mislim, imaju mapu... rezer-vne konje... a čime su ih natovarili?

– Pretpostavljam, zaliham – reče Larry. – Nisam mogao dobro vidjeti. Krenuli su na jugozapad. Prema Medicine Hillsu.

– Moram ti priznati da postajem i ja znatiželjan – prizna Stretch. – March i njegovo društvo sigurno su pronašli neki način da prođu kroz Medicine Hills. Ali koji?

Okrenuvši konje, prošli su kraj Cleghornove parcele i krenuli za njima. Zahvaljujući mjesecini, mogli su jasno vidjeti njihove tragove. Prolazili su kroz krajolik koji bijaše pokriven brdima i visokim borovi-ma. Bili su u nemogućnosti ocijeniti točnu razdaljinu između sebe i njih, te su stalno držali ruke blizu revol-vera. Odjednom su u jednom šu-marku zamijetili odsjaj vatre i po-koji bljesak iskrica.

– Ogladnjeli su – nagadao je Larry.

– Poželjeli su toplu kavu – mr-štio se Stretch. – Sad će lijepo ne-što pojesti prije nego što krenu da-lje. A mi tu ne možemo ništa učiniti, osim da jedemo nešto hladno i da se ovdje smrzavamo.

Sjahali su, a kako je noć bila ve-oma svjež, ogrnuše se pončima i posegnuše za bocom viskija. Tako će se barem ugrijati. Zatim su otvo-rili konzerve s grahom i počeli jesti u tišini. Oči su im bile uperene u iskrice koje su se nazirale u daljini.

* * *

Jedan sat kasnije, nakon što je sunce zašlo, March i društvo ugasi-še vatru i nastaviše put, a Teksaša-ni su ih pratili, pazeći da uvijek bu-du na određenoj udaljenosti od njih.

Uskoro su stigli i u područje Medicine Hillsa, zemljišta za lov, ne baš miroljubivog indijanskog plemena Juta, kojima je voda bio nadaleko čuveni Hromi Medvjed.

Jutarnji je zrak bio nekako tih kao u grobu, a to je potrajalo neko vrijeme. Zatim su se u daljini začuli toliko poznati zvukovi, kojoti su jakukali, ptice cvrkutale, vukovi zavijali. To ih uvjeri da ovo i nije tako pust teren kako im se učinilo u prvimah.

– Ali, ovo je zemlja medvjeda – promuca Larry.

– Ovo je domovina za sve vrste živih bića – namršti se Stretch. – Sigruno u okolici ima i dosta puma?

Pošto su izašli iz visokih sjenki borova, ispred njih se pružila visoka i povaljena trava, koja je s jedne strane bila okružena drvećem, a s druge su se pružale goleme stijene.

Sve je ukazivalo na to da su jahači koji su bili ispred njih već prošli tim putem. Osam konja ostavilo je sasvim jasne tragove u izgužvanoj travi. Čekali su nekoliko trenutaka, a onda krenuše naprijed i naglo se zaustaviše. Počeše istovremeno kletiti, jedva odolijevajući želji da se maše oružja, jer da su to učinili, bio bi to njihov kraj. Indijanci, naoružani puškama, stadoše im se približavati s desne strane.

Stretch nije imao namjeru da ih broji, ali je onako do oka procijenio da ih je oko tridesetak. Larry pogleda sa svoje lijeve strane i izrekne još jednu kletvu. Kao i mnogi Indijanci, većina njih uperila je lukove sa strijelama prema njima dok su izlazili iz sjena visokih stijena. Bili su ukliješteni s obje strane. Znali su da u ovom trenutku ne mogu ništa učiniti.

– Bivamo sve stariji i neoprezniji – namrgodi se Stretch.

– Najgluplja stvar koju bismo učinili bila bi da potegnemo oružje – procijedi Larry.

Podigli su desne ruke u znak mira, ali ratnici koji su ih opkolili nisu obraćali mnogo pažnje na to. Revol-

veri i vinčesterke začas su im bili oduzeti. Najstariji predstavnik Indijanaca iskesi zube i započne vikati. Kao odgovor na njegovu viku pojavise se March i njegovi ortaci.

– Uspjelo je! – cerekao se kokkar zlobno. – Prave su budale. Kako su samo uletjeli u moju klopku! Pa kako se osjećate, Valentine i Emersone? I vi mislite da ste veoma pametni?

– Samo se ti zabavljaj, pjetliću! – promrmlja Larry. – Čini se da ste nas dobro nasamarili... uz pomoć Juta.

– Da ste bili samo vi, ne biste nam samo tako umakli – oštro reče Stretch. – Mogli bismo vas svladati svu šestoricu.

– Podbadaju, zar ne? – cerio se Cleghorn.

– Jaki junaci! A zapravo, dvije osedlane protuhe – pljune Fleming, gledajući ih prezrivo.

– Ja sam vas namamio i bilo je zaista lako – uporno je March i dalje sam sebi čestitao. – Za sve ono što ću s njima trampiti, Hromi Medvjed bi prodao i svoju dušu. Prije izlaska sunca poslao sam ovog svog čovjeka u logor Juta – pokaže u pravcu Velikog Nosa – on je bio naš pregovarač.

– Ono što trampite s njima, vjerojatno za piće – pretpostavi Larry. – Ovi nas ratnici ne bi zaskočili za komad otrcane krpe ili ogrlicu bisera.

– Točno! – kimne March. – Dakle, nisam vam ja morao namjestiti zasjedu, već sam to morao prepustiti pravim stručnjacima.

– Dobro, jesi li se odlučio? – zapita ga Adney. – Što ćemo učiniti s njima? Ostaviti ih Jutama, ili...

– To je i suviše osobno. Događaj se mora zbiti na Lasbroughovoj parceli.

– Jesmo li ikad prije naletjeli na ovakvu budalu? – namršti se Stretch.

– Prvi put sam ga vidio u Liberty Creeku – odvrati mu Larry.

– Dug mora biti vraćen – vikne March. – Zbog vas, koji svuda za-

badate svoj nos, mnogi su ljudi platili životima, neki od njih su završili na vješalima, a jedan od njih bio je moj rođak.

— Pitam se koliko dugo nas je ovaj kućkin sin proganjao? — primijeti Stretch.

— Koga je briga? — slegne ramenima Larry. — Ja ionako ne marim.

— Anse, ovi brbljivci prilično su se uzvrpoljili — upozori ga Cleghorn.

— Spremite saćmarice za njih dvojicu, a Veliki Nos neka se zahvali Hromom Medvjedu. Neka uzme svoj tovar.

Kad je Veliki Nos ispunio naredbu, cijela se okolina odjednom smirila, a potom ispunila pokličima Indijanaca. Teksašani su promatrali ovaj prizor bez ijedne riječi.

— Pitam se jesu li ovo smeće, što ga trampe s Hromim Medvjedom, nabavili od Kershawa? — reče Stretch.

— Pa to bi bilo i nalik na ove pijandure — odvrati mu Larry.

Hromi Medvjed podbode konja i nestade u pravcu šume. Njegovi su ga ratnici slijedili. March i njegova družina držala je na oku zarobljenike, ne želeći ništa prepustiti slučaju.

Izašavši iz visokih trava, krenuše prema sjeveru, a zatim kroz strmo zemljište koje se pružalo sve do jurga.

— Gledaj ispred sebe — naredi March upravo kad se Larry htio okrenuti prema njemu. — Uvijek planiraš, Valentine?

— Ovaj je klip stvarno pametan — progunda Larry. — Bilo je mnogo tvorova koji su nas pokušavali ubiti, ali se ne sjećam ni jednoga koji je toliko uživao u tome kao on. Hej, pjetliću! Koji je to beskućnik što ti je toliko značio u životu?

— Bio je moj rođak, Brett Waldron — namršti se March.

— Ne sjećam se ni jednog dragulja koji je nosio takvo ime — naceri se Stretch.

— Prokleti bili! — vrisne March, gotovo bez daha. — Bio je obješen baš zbog vas. A vi ga se i ne sjećate!

— Misliš li, pjetliću, da smo sačinjavali i sakupljali listu svakojake ološi? — zareži Larry. — Ako je tvoj Waldron obješen, morao je znati da će do toga i doći. Mi je linčujemo nikoga! Sigurno je obješen pošto mu se pošteno sudilo?

— Svejedno! — raspali se March. — On je mrtav, a uskoro ćete biti i vi!

Oko podneva Medicine Hills su već bili oko jedan kilometar iza njih. Sad su bili na terenu nepoznatom za tragače u cijeloj oblasti Libertya, jedino je Dan Lasbrough znao ovo mjesto.

— Približavamo se! — poviče odjednom Cleghorn.

Veliki je Nos mumljao sebi nešto u bradu.

— Kaže da smo skoro stigli — oglasi se i Fleming.

— Čujete li ovo, revolveraši? — peckao je Adney Teksašane. — Uskoro mi ćemo biti bogati, a vi na putu za pakao.

— Bit će to sigurnije za vas — uvjeravao ga je Larry. — Budemo li mrtvi ne možemo vam naškoditi. A ako ostanemo živi, vi ćete poželjeti da budete mrtvi.

Na ovo se Adney razgoropadi, pa okrenuvši se prema kockarima, izreče molbu:

— Prepustite meni da ih sredim.

— Obojica su moji — bio je neumoljiv March. — Dugo sam ovo čekao, Adney. Sanjao sam o ovome. Nož je za njih suviše milosrdan, a metak previše brz. Ovo mora biti učinjeno na moj način, Adney! Ja ću odlučiti kako.

Nakon nekog vremena stigli su do velikih i visokih stijena, koje su izgledale neprelazne. Sa naličja stijena bile su tamo raspukline, ali za sve ostale, osim za Velikog Nosa, nijedna od njih nije izgledala dovoljno prostrano da bi se kroz nju moglo provući.

— Ovuda se ne može — pobuni se Fleming.

– Onda – slegne Veliki Nos ramenima – mapa ne valja.

– Jesi li siguran da mapa kaže da je tu prolaz? – upita March.

– Idemo ovuda – kimne Veliki Nos. – Moramo ići jedan po jedan.

– Prvo Veliki Nos, zatim Adney – naredi March. – Potom Valentine i Emerson. Iza njih Grill s uperenom sačmaricom. Na taj način nemaju nikakvih izgleda. Ben i ja ćemo vas pratiti. A sad, idemo!

Jašuci iza Velikog Nosa i vodeći natovarene životinje kroz uski prolaz, Cleghorn osjeti strah od zatvorenog prostora. Nije vidio dalje od Marchovih leđa, a iza sebe gotovo ništa. Ali ulazak nije potrajao ni pet minuta, a prolaz se iznenada počeo širiti i uskoro su se mogli slobodnije kretati. Izlazeći na drugu stranu, Adney i Grill ostaviše drugove da uzbuđeno kliču, dok su njih dvojica držali i dalje upereno oružje u zarobljenike. Svi su promatrali prizor ispred sebe.

Parcela je sada bila njihova.

Koral je bio malen, ali dovoljno prostran za Danove životinje i magarce. Koliba isto tako, a nedaleko od nje žuborio je planinski potok. Fleming i Cleghorn žurno su sjahali, ali je March dreknuo upozorivši ih: – Prvo ćemo dobro vezati ovu dvojicu. Za ruke i noge, tako da ne mogu ni maknuti. Ništa ne započinjemo dok najprije njih dvojicu dobro ne onesposobimo. Jasno?

Za nekoliko trenutaka Teksašani su bili dobro svezani i bačeni kraj korala. I dok ih je Grill čuvao, March i ostali počeli su razvaljivati vrata kolibe. Veliki Nos je vodio konje do izvora.

Nekoliko trenutaka poslije toga pojaviše se March i Cleghorn, a svaki od njih nosio je čvrsto vezane vreće brašna ispunjene dragocjenim sadržajem. Iza njih su išli Adney i Fleming. Sva četvorica bučno su klicali od zadovoljstva.

– Ovo je sigurno sve! – urlao je Fleming.

– Više ne bi ni moglo biti – smijao se Cleghorn. – Dvije vreće, pu-

ne najčistijeg grumenja zlata. Pa gdje to još postoji?

– Ima dovoljno za sve vas! – ushićeno se oglasi i March. – Ovo je prava nagrada za naš uloženi trud.

– Blago njima! – primijeti Stretch.

– Neće živjeti dovoljno dugo da bi uživali u njemu – reče Larry. – Dvije ili tri godine raskošnog života i isparit će sve, ukoliko prije toga ne umru.

– Nemojmo zaboraviti, vraćamo se istim putem kojim smo i došli – reče March.

– Da! – namršti se Cleghorn. – Kroz taj prokleti, stjenoviti pakao!

– Opet ćemo ići jedan po jedan – nastavi March. – Najbolje da spremimo grumenje u bisage. Pretrpane životinje ne bi stigle do kraja. Pobrini se za to, Bene, a ja ću se pobrinuti za jedan drugi posao.

Dok se približavao Teksašanima, iz korica je izvukao revolver, ali se predomislio kad ga je Grill pozvao da pogleda ulaz u rudnik. Ono što je uslijedilo pokazalo je pravu naravu ljudi poput kockara. Cleghorn, Veliki Nos i Fleming spremno su dotrčali na njegov poziv.

Kraj ulaza u tunel Grill je otkrio tri bureta s natpisom »eksplozivni prah« i tri fitilja. Za nekoliko trenutaka Teksašani su bili gotovo prikovani za stijene kraj samog ulaza, a fitilji su bili pričvršćeni za burad koja je bila samo nekoliko koraka od njih. Mogli su ih vidjeti, ali nika-ko i dohvatiti. March se očigledno dobro zabavljao dok je svoj posao obavljao cinično i do najmanje sitnice. Cijelu dužinu fitilja izvukao je.

Jedan po jedan March i njegovi ljudi su se počeli uspinjati. Adney i Grill pobrinuli su se za konje Teksašana, ostavljajući tovarne životinje privezane za jedno drvo pokraj izvora. Sjedajući u sedlo, March pripali cigaretu i naredi svojim ljudima da krenu. Cleghorn, ušavši posljednji u tunel, okrene se prema Teksašanima, pa pogledavši ih iskos, reče prezrivo:

– Pa, zbogom, veliki junaci!

– Ostavljate nam tovarne mazge – izazivao je Larry.

– Poslužile su svojoj svrsi – naceri se March. – Znatizeljni ste šta će biti sa našim životinjama? I za njih imamo posebno iznenađenje. Ostavit ću ih negdje na milost i nemilost vukovima i pumama. Volio bih da mogu biti ovdje, s vama, da uživam u vašim predsmrtnim mukama. Ali, naravno, to bi bilo suviše opasno, a život je preda mnom. Ovo je izvrsno! Prekrasno!

Prije nego što je odjahao, sagnuo je i vrškom cigarete pripalio fitilj. Vidjevši kako je počeo gorjeti, on potjera konja. Osluškujući kako se odjeci kopita udaljavaju, dvojica Teksašanina uperiše oči u zapaljeni fitilj. Njihovo je vrijeme polako istjecalo.

– Ovo čekanje najviše me smeta – gundao je Stretch. – Zašto taj kućkin sin nije pojednostavio stvar... metkom među oči?

– Slušaj!... Žao mi je – namršti se Larry. – Mislim, žao mi je što si se sve ove godine vukao sa mnom otkako smo napustili Teksas...

– To je bilo prije mnogo godina – pobuni se Stretch. – I mogu ti reći da ja ne žalim.

– Pa dobro! – složi se Larry. – Ali, da se sve ove godine nisi vucao sa mnom, sada ne bi bio ovdje i...

– Slušaj, ipak je i meni žao – počeo Stretch. – Znam da sam te mnogo ljutio, eto... morao si misliti za nas obojicu...

– Pametan si bio kad je to uvijek trebalo biti – počeo ga tješiti Larry.

– Koliko si mi puta spasio život! – A koliko ti meni!

– E pa, onda smo poravnali račune – reče Larry.

– Mislim da jesmo – nasmije se Stretch. – Ipak, imali smo mi i lijepih dana. Sjećaš li se onog luckastog šerifa?

– Pa onog glupavog Pinkertonovog detektiva... – nadoveže i Larry... – A tek onog Indijanca!

– Pametnije je govorio od nas – naceri se Stretch.

– Prijatelju moj – reče Larry – čini se da je kucnuo posljednji čas:

– Čista činjenica! – uzdahne Stretch.

VIII

Ukočenog lica gledali su kako posljednji centimetri dogorijevaju. Iznenada se Larry počeo žestoko trzati, odlučivši da se ne preda tako olako.

– Sada si odlučio da to radiš – prekori ga Stretch.

– Dovraga! Pa nećemo valjda sjediti i čekati da se to dogodi – zareža Larry.

Nije mogao micati nogama, ali se mogao sagnuti unatrag i poduprijeti o stijenu.

– Radi što i ja, dovraga – zaviče.

– Nasloni se na stijenu. Hajde, na koljena!

– Zar ćemo se moliti? – upita Stretch.

– Imaš ostruge i upotrijebi ih – viknuo je Larry. – Radi isto što i ja. Pokušaj prerezati užu zupčanicima. Ipak, možemo pokušati, zar ne?

On se sagnuo unatrag i približio ruke ostrugama, dok je Stretch gundao zbog tog vjerojatno uzaludnog pokušaja.

– Vrijeme nam je isteklo, momče. Preostalo je još samo nekoliko sekundi, a sumnjam da ćemo za to vrijeme uspjeti zabrisati odavde?

Tovarne životinje uzbuđeno su počele njištati, predosjećajući strahotu koja je imala doći. Larry se uspio prisiliti da posljednji put pogleda u bure s barutom. Nervozno je škripao zubima, pokušavajući odvojiti pogled od njega, ali nije mogao nikako okrenuti glavu. Još uvijek je buljio u tom pravcu. Onda je fitilj izgorio do samog kraja.

Grunula je eksplozija.

Napeto su očekivali ovaj trenutak, ali još uvijek nadovoljno spremni na posljedice. Eksplozija nije uopće bila strašna, naprotiv, čuo se samo jači prasak i vrh bureta je odletio u zrak. Plamen i dim izlazili su iz njegove unutrašnjosti,

ali se ugasiše nakon nekoliko sekundi.

Stretch se nakašlja od smrdljivog dima i poče iznenađeno treptati očima.

– Još smo tu?

– Uh!Uh! – mrmljao je Larry, također iznenađen.

I dalje je nastavio trljati uže o svoje ostruge, sve dok nije popustilo. Kad je oslobodio ruke, učinio je to isto i s nogama. Dopuzavši do bureta, odjednom shvatiše čemu imaju zahvaliti što su još u životu. To je bilo pravo čudo! Bure je služilo samo za varku. Pogledavši u nj Larry je zamijetio da je gornji dio bio prekriven barutom, kako bi se ispod njega sakrilo zlato.

Stretch je još uvijek drhtao kad je ustao i otišao do mjesta gdje su bila ostavljena ostala burad i pregledao njihov sadržaj. To je potrajalo samo nekoliko trenutaka. Razrogačenim očima pogledao je u svog partnera.

– Dobro! Reci mi što je! – naredi mu Larry.

– Stvarno! Tamo je pravi barut! I to dva puna bureta! – promuca on.

– Da su nas postavili uz jedno od ova dva...

– Sada bismo bili u komadima – progunda Larry. – A oni budale jedne, upalili bure puno zlata. Ha,ha,ha!

S obzirom na to da je Larry prvi došao k sebi, počeo je izdavati potrebne naredbe što treba uraditi.

– Odsjeci komad fitilja i pričvrsti ga na jedno od ova dva bureta. Potom ga odnesi iza stijene...

– Zbog čega? – prekine ga Stretch.

– Zbog toga što će pjetlić oslušivati – vikne Larry – a mi ne želimo da ga razočaramo, zar ne? Mora čuti pravu eksploziju.

Za nekoliko trenutaka doista se začula paklena eksplozija što je doprla do ljudi koji su jahali u pravcu Cleghornove parcele. March je urlao pobjednički, dok su njegovi drugovi razmjenjivali zadovoljne osmijehe.

– Napokon je svršeno! – vikao je March. – Oh! Kakvog li zadovolj-

stva! Pravda je zadovoljena! Godinama sam čekao ovaj trenutak.

– Napokon si dobio što si želio, Anse! – reče mu Cleghorn. – Zlato i osvetu!

– Jedno je ljepše od drugoga – zadovoljno će March. – Ovako se okončala velika legenda. Nema hvalospjeva, pogreba, ni počasnog govora, nema priznanja. Bit će to naša mala tajna, prijatelji moji! Nitko, ni šerif, ni njegovi pomoćnici, pa i novinari, koji su toliko toga znali o njima, nikad nitko neće saznati što se s njima dogodilo. Neće biti nikoga da ih pristojno pokopa. Brett je napokon osvećen.

– Ta i nisu bili neki veliki junaci – slegne ramenima Cleghorn. – Bogme ni mnogo pametni!

– Uletjeli su u Anseovu klopku poput žutokljunaca – naceri se Adney.

Na parceli starog Zaslougha nije ostalo gotovo ništa. Detonacija je gotovo raznijela trošnu kolibu. Teksašani su se žurno spremali za odlazak. Odlučili su tako dugo jahati tovarne životinje koliko god to bude moguće. Bure u kojem se nalazilo bogatstvo starog Dana bilo je prekriveno zemljom i prašinom, te sklonjeno među ostatke kolibe.

– Preteško je da bismo ga sada nosili sa sobom – reče Larry, dok su uzjahivali životinje. – Možemo se uvijek vratiti po njega. A u međuvremenu...

– Da, u međuvremenu! – reče Stretch ogorčeno. – Dvije prave i dobre životinje za jahanje tko zna gdje su završile.

Pratili su trag bandita sve do mjesta gdje se grupa razdvojila. Trag četiri životinje vodio je unaprijed, a ostali su skrenuli zapadnije. Teskašani, vrsni stručnjaci u čitanju tragova, odmah su uočili da dvije životinje nitko nije jahao. Nisu mnogo razmišljali o svom slijedećem potezu.

Okrenuli su se u pravcu jahača koji su išli na zapad, jer oni su vodili njihove konje. Užurbano, ali oprezno pratili su njihove tragove kroz gusto šipražje, a potom u pravcu

planinskog područja. Za neko vrijeme stigli su do planinskog pojilišta, gdje su se napajale životinje ovog divljeg područja. Ugledali su svoje konje, ali u takvom položaju koji im nije omogućavao nikakve kretnje. Prednje i stražnje noge bile su im čvrsto vezane.

Razmijenivši poglede, Teksašani sjahaše i počеше se oprezno približavati svojim životinjama, strepeći da se svakog časa ne pojavi vuk, medvjed ili koja druga zvijer. Nakon nekog vremena ponovo su bili kod svojih vjernih životinja i osjećali su zadovoljstvo.

Upravo kad su htjeli uzjahati, začuše tiho i opasno, ali njima poznato rezanje. Jedna je puma žurila k pojilištu.

— Prokleta bitanga! I to zajedno sa svojim prijateljima! — prokune Larry. — Da smo stigli samo nekoliko minuta kasnije...

— Zatekli bismo ostatke : ne do reče Stretch svoju rečenicu. — Moramo to imati uvijek na pameti.

Za nekoliko minuta pronašli su trag dvojice jahača koji su prijekim putem žurili u pravcu Cleghornove parcele. Bili su to ista ona dvojica jahača koji su onako nemilosrdno ostavili njihove životinje na milost i nemilost divljim zvijerima.

Nakon jednog sata njih dvojica zamijetiše nešto sjevernije dim koji se vijao. Nije bilo sumnje da su naišli na logor Indijanaca. Larry glasno izreče svoju sumnju, dok ga je njegov partner promatrao:

— Zašto da riskiramo da nas pogodi neki zalutali metak ili strijela?

— Nešto si zaboravio — progundala Larry. — Koliko nam ti Indijanci uopće mogu biti opasni nakon pića što im ga je March velikodušno dao?

— Nikad nisam upoznao Indijanca koji je mogao dobro podnijeti piće — zasvjetlucaše Stretchove oči.

— Znači da su Jute opasne koliko i prerijske kokoši. Onda što čekamo?

Nakon nekog vremena našli su se iznad logora Hromog Medvjeda. Prizor koji su ugledali ispred sebe

— bio je odista neobičan. Ratnici su uglavnom ležali, neki već uveliko hrkali. Ispred svog šatora sjedio je Hromi Medvjed, dok mu je glava pala na grudi. Na drugoj strani okupljali su se žene i djeca. Svuda unaikolo ležalo je odloženo oružje.

Žene su se malo pribrale kad je Larry podigao svoju ruku u znak mira. Stretch se osmjevivao njihovoj djeci i napravio mali naklon dok je skidao šešir ispred njihovih majki. Sjahali su i počeli tražiti svoje oružje. Kad je Stretch pronašao i svoj drugi revolver, samo zagunda:

— Mislim da se navlažio od... znaš već čega?

— Ne brini! Neće zardati od pića — stade ga tješiti Larry.

— Ali... ovo Kershawovo piće...

— Bolje da sad odemo — reče Larry i pojaše svog konja.

Na jednu tovarnu životinju pokupili su preostalo oružje, kako bi ga uklonili na udaljenije mjesto. Žene i djeca promatrali su ih bez riječi. Uostalom, bili su bespomoćni.

Uskoro su dvojica Tekšašana ponovo pratila trag dvojice Marchovih ljudi. Potom su naišli na njima poznato područje i to ih podsjeti da se uskoro približavaju Celghornovoj parceli.

* * *

U dva sata poslije podne privezali su svoje životinje uz rub gustog šipražja.

U blizini je bila koliba u kojoj su bili nitkovi i skitnice Marchove družine. Nitko od njih nije ništa slutio. Nisu nikoga očekivali, naprotiv, vjerovali su da su njihovi protivnici već odavno mrtvi.

Bez žurbe Tekšašani skinuše ostruge i objesiše ih o sedla, a potom se oprezno počеше prikradati kolibi. Učinilo im se da je dosta vremena prošlo dok se nisu iskobeljali iz gustog šipražja. Potom su zamijetili dvojicu stražara. Iz kolibe je dopiralo smijanje, zveckanje čaša i nerazgovijetno mumljanje. U koralu je samo jedan konj bio osedlan, i to Marchov šarac. Očigledno se

kockar namjeravao vratiti u grad prije nego što zađe sunce.

Nekoliko metara, udaljeni od njih, sjedila su dvojica stražara, Ralph Adney i Veliki Nos. I jedan i drugi bili su vrlo zauzeti ispitivanjem svoje količine zlata koju su dobili.

— Ima dovoljno za sve nas, rekao je Anse i nije nas prevario — reče ushićeno Adney. — S ovoliko zlata... mogu da živim do kraja života. A što ti namjeravaš?

— Kupit ću bijelu ženu — naceri se Indijanac. — Sa žutom kosom i koja će me htjeti.

U tom trenutku na vratima kolibe pojavi se Flemingova spodoba.

— Hej! Vas dvojica! Hoćete li tu provesti cijeli dan? Anse vam je namijenio nekoliko boca prvorazrednog pića... odlična vrsta. Dodite ovamo... mislim po svoj dio.

Fleming se ponovo vratio u kolibu, a ona dvojica počese se dizati, ali bez neke veće žurbe. U tom trenutku Teksašani izadoše iz žbunja s visoko podignutim revolverima. Zamahnuli su i udarili snažno. Dvojica stražara se onesvijestise prije nego što su dodirnuli tlo, a Teksašani ih odvukoše u gusto žbunje.

Uskoro su stajali rame uz rame na vratima kolibe. Njihov dolazak čuli su i ljudi koji su bili unutra, ali su pomislili da su to njihovi partneri koji su se odlučili priključiti zabavi.

March je sjedio leđima okrenut prema vratima. Cleghorn je sjedio s njegove desne strane, dok je s lijeve Fleming punio svoju čašu. Jedino se Grill, koji je stajao kraj ognjišta, okrenuo prema vratima:

— Daj, Ralphe, nemoj... — započe on.

Vilice mu se objesiše dok je, razrogačivši oči, ispuštao česu iz ruke, a potom kriknuo:

— To ne možete biti vi! ... A ... ako ste to vi ... onda to više nisu ljudi!

March se okrenuo na svojoj stolici. Jedan je čas buljio u njih dvojicu skamenjen, a potom naglo skočio

na noge. Cleghorn i Fleming, prilično zatečni, sočno opsovaše, dok je kockar u međuvremenu pokušavao izvući oružje. Grill je odjednom ponovo oživio i počeo i sam primicati ruku k revolveru.

Teksašani su ih spremno preduhitrili. Larryev prvi metak pogodio je Marcha u lijevo rame i izbacio ga iz ravnoteže. Drugi metak poslao je Grilla na zemlju, usmrtivši ga.

Cleghorn je nišanio u Larryevu glavu i tako gubio na vremenu. Oglasio se i Stretchov revolver. Cleghorn jaukne, zatetura unatrag i bolno iskrivi glavu. Fleming je prošao kao i njegovi drugovi. Prije nego što je uspio povući okidač revolvera, bio je smrtno pogoden. March je ustao i uperio revolver, ali istog trena pogodi ga precizan hitac iz Stretchovog revolvera, ostavivši krvavu brazdu na njegovoj desnoj šaci. Revolver mu je ispao iz ruke i on zatetura do stola, te padne preko njega.

Napokon je sve bilo gotovo. Divlja i bijesna pucnjava jedva je potrajala jedan minut. Jedino je zapravo Cleghorn uspio zapucati na Teksašane, drugi nisu imali priliku ni za to.

— Ovo nije moguće! — buljio je kockar u njih. — Niste mogli preživjeti!

— Treba ti mnogo više buradi baruta, pjetlicu — isceri se Stretch.

— Ja nikad ne činim greške — drhćući reče March. — Mislio sam na sve, nije bilo načina da se izvučete.

Larry ga je promatrao s mržnjom. Gorka sjećanja navirala su mu cijelo vrijeme: očaj koji je osjećala Justine Nixon, njeno blijedo lice, zamotana glava, Marchov okrutan i zao pogled, njegov izraz ushićenosti kad je žarom cigarete palio fitilj, njihovi konji ostavljeni bespomoćnina pojilištu...

— March! — zatrese glavom. — Jednog dana bez sumnje ćemo i mi biti mrtvi, ali oni koji to budu uradili, morat će biti mnogo bolji ljudi od tebe... jači, pametniji i mnogo hrabriji nego što ćeš ti ikada biti.

Okrenuo se prema Stretchu i progundao:

— Pobrini se za ovo smeće! Učini što možeš s njihovim ranama... ali... ne moraš biti suviše nježan s njima. Ja ću se u međuvremenu pobrinuti za ostale.

— A zatim, morat ćemo spremati sve ovo zlato — podsjeti ga Stretch — uključivši i ono što smo ga ostavili.

— Pa imamo konje i dovoljno užadi — progunda Larry.

* * *

Istog dana u rano poslijepodne u Liberty Creeku šerif Ira Tweed i njegov stariji zamjenik razgovarali su s gradonačelnikom Jolleyom ispred njegove banke. Uživali su u cigarama poslije ručka, gledajući prizor na glavnoj ulici. Jolley je bio u dobrom raspoloženju i čestitao sam sebi na dalekovidnosti što je u grad doveo tako dobre čuvarе reda: braću Wayland, koji su svoj posao obavljali besprijeorno.

— Znao sam da se na njih možemo osloniti — reče on ushićen.

— Pa naravno! — kimnuo mu je Tweed. — Bio sam siguran u to koliko i vi sami.

— Pogledajte tamo! — pokaže im Jolley. — Još jedan dokaz da su oni pravi ljudi za ološ i sve probisvjete u Liberty Creeku.

— Uh, uh! — kimne odobravajući Bogle Derks. — Uvijek su na poslu.

Grupa, koja se bila zaputila prema zatvoru, brojila je sedam izgrednika. To je bila grupa koja je pravila najveće neredе u gradu. Sedmorica uhapšenih izgledali su veoma loše.

— Vjerojatno su se odupirali hapšenju? — smijao se Tweed.

— Samo ih vi vodite, momci — smijuljio se Derks.

— Dolazi vrijeme zakona i reda — reče Jolley. — Ne znam, Ira, je li shvaćaš da su ovi izgrednici počeli polako odustajati, i to jedan po jedan?

— Odavno ih već brojim — odvrati mu Tweed. — Braća Gasler

i njihovi ortaci jučer su napustili grad. I Turkell i njegova skupina...

— Uvijek sam ih smatrao prisvajcima tuđih rudnika — umiješa se i Derks.

— Oni su otišli jutros — nastavi Tweed. — Konačno je i svima njima odzvonilo. Liberty Creek, čini se, dobija pristojan ugled?

On pogleda iskosa u Derksa, pa se nasmije.

— Bez uvrede, Bogle, ali moraš priznati da ovi naši krotitelji grada nisu zatrebali ni jednog trenutka pomoć tvojih zemljaka na koje si ti toliko ponosan.

— Larry i Stretch obavili bi ovaj posao i prije njih — nije se dao zbuniti Derks. — Mislim da se Waylandovi nisu prije pojavili.

— O kome mi ovdje govorimo? — namršti se gradonačelnik. — Kažete, Larry i Stretch? Imam osjećaj da bi trebalo upamtiti ta imena.

Pat Doherty, koji je imao namjeru proći pokraj trojke s prijateljskim pozdravom, odjednom se predomisli.

— Što je to u vezi s Larryem i Stretchom? — upita on.

— Upravo sam govorio Derksu — obrati mu se šerif Tweed. — Njihovi divlji dani su okončani. Upravo neki dan častio sam Valentinea pićem i fino smo se raspričali. Mogu reći, čak sprijateljili.

— Volio bih da sam i ja prisustvovao tom razgovoru progunda Doherty.

— Vjeruj mi, Bolge — obrati se Tweed Derksu — oni su okončali sa svojim revolveraškim životom.

— A ja vjerujem da nisu — reče tvrdoglavo Derks.

— Što, do vraga? Tko nam to dolazi? — namršti se odjednom gradonačelnik.

Prateći Jolleyev kažiprst, Tweed se iznenadi i progunda:

— Oh! Pa oni nisu odustali!

— Čini se da nikad ni neće! — otegne veselo Derks.

Svuda uzduž pločnika mještani su zurili u smrknuto društvo koje je prolazilo kraj banke. Stretch je vo-

dio konje na kojima su bila tijela Cleghorna, Grilla i Fleminga. To-varne je životinje vodio Larry, koji je usput držao na oku trojicu koji su jahali ispred njega. Zastali su kad su stigli ispred banke. Pretpostavljajući da će pljusnuti prava kiša pitanja, Larry izgovori kratak i sažet govor:

— Imamo zatvorenike za vas šerife! Jedan od njih, junak koji je ubio Dana Lasbrougha, to će vam i sam potvrditi. A inače sve je ovo pjetlić organizirao. Bio je u dosluhu s Claghornovim društvom — reče i pogleda prezrivo Marcha. — Usput, on je ukrao mapu od gospođice Justine Nixon.

— Tako mi pakla! — izreče bez daha Jolley. — Ansell March?

— Imaš li još nešto reći? — upozori Derks Larrya. — Malo objašnjenje o onoj trojici koja su se ukočila na konjima.

— Samoodbrana! — slegne ramenima Larry.

— Nisam ni mislio da je drugačije — naceri se Derks. — Ali, Tweedu će trebati tvoja izjava.

— Doći ćemo u ured, ali malo kasnije — obeća Larry, gledajući u Jolleya. — Vi ste bankar? Imamo jedan mali poslić za vas.

— Želite li otvoriti račun u mojoj banci?

— Naša gotovina ostaje s nama. Ipak mnogo hvala! — reče, otežući Stretch.

— Zlato želimo ovdje povjeriti — reče Larry. — I to zlato gospođice Nixon.

— To je s parcele... mislim... od njenog ujaka?

— Ne biste mi vjerovali — nasmiје se Larry. — Hajde, Stretch! Idemo ja i ti da ova naša divna stvorenja oslobodimo suvišnog tereta.

Prije nego što se prihvatio posla, on promrmlja Derksu savjet:

— Ako Adney ne poklekne, Indijanac sigurno hoće. Jer nije naviknut da bude u kokošinju.

— Znam ja za to — kimne Derks. — U toj ćeliji on će se raspasti. Nego, recimo jeste li imali mnogo po-

teškoća s Hromim Medvjedom i njegovim ratnicima?

— Nismo se borili ni s kakvim ratnicima, već samo s nitkovima i podlacima — reče Larry. — Jute su imali neku nagodbu s Marchom. No, njih sada ništa ne boli, te hrabre ratnike — nasmiје se on. — Ali, to ne bih mogao reći za našeg pjetlića.

Kad je zlato smješteno u banku, dali su opširan izvještaj kod šerifa, a potom ostavili svoje konje u staji i našli se ponovo u hotelu »Grand«. Žudjeli su za toplom kupkom, dobrom hranom i dužim spavanjem, ali njihova prva misao bila je upućena na potištenog stanara u sobi broj tri.

Dok su se penjali uz stubište, susreli su starog liječnika. Vijesti koje su čuli bile su ohrabrujuće.

— Na dobrom je putu da ozdravi — reče im on. — Sve je na psihičkoj osnovi. Bolesnica pati od potištenosti. Ako imate loše vijesti za nju, bolje da je ne posjećujete.

— A dobre vijesti? — namršti se Stretch.

— E, to bi već mogla podnijeti i dobro će joj doći.

— Vjerujemo da će tako i biti — osmijehne se Larry.

Oni pokucaše na vrata, a kad ih Justine pozove da uđu, priđuše posve tiho. Ugledavši ih, ona se pokušala nasmiјešiti. Glava joj je još uvijek bila u zavojima. Gledajući je tako bespomoćnu, Teksašani zaključiše da je bilo vrijedno snage i rizika što su ga uložili u ovoj borbi. Ovoj potištenoj mladoj ženi bilo je potrebno malo sreće, nakon svih nevolja i poteškoća. Zaslužila je dobar odmor, a sve drugo i nije bilo toliko važno.

Larry sjedne na rub kreveta i dohvati njezinu ruku, dok se Stretch spustio na stolicu.

— Izgledate veoma umorni... i to obojica — primijeti djevojka.

— Nemojte se sada uzrujavati — reče joj blago Larry. — Budite hrabri i naviknite se na jednu stvar, koju...

– Kakvu stvar? – upita ona.
– Pa na to... mislim... postali ste užasno bogati, mlada ženo – osmijehne se Stretch.

– Imate više novca nego što će vam biti potrebno do kraja života – reče Larry. – Sve zlato, Justine, svaki njegov najmanji komadić, sve smo pokupili s parcele. Sad se nalazi u banci. Sve je to vaše – reče i stegne joj ruku. – Samo polako! Nemojte se sad nervirati.

– To je istina? – reče ona bez daha. – Vidim to u vašim očima. Ne biste me lagali... mislim... o takvim stvarima?

– Propadnuvši među jastuke, ona s uzdahom reče:

– I to je sve što mi kažete? Ja znam da to nije bilo tako jednostavno. Znam da ste putovali kroz opasni teritorij. I sigurno su vam se dogodile užasne stvari, ali...

– Ništa s čime ne bismo mogli izaći na kraj – reče Stretch nehajno.

– Zar mi nećete ispričati?

– Saznat ćete uskoro – pretpostavi Larry. – Ionako je sve prošlo. Živi smo i zdravi, a vi se ne morate ničega bojati. Bolje da sad razmišljate o lijepim stvarima... mislim o sretnijim vremenima. Nije lako biti bogat. Dobro razmišljajte i planirajte što ćete uraditi.

– Bogata! – progunda ona. Trebat će mi vremena da se naviknem na to. Ali, mislim da ću se već nekako snaći. Ja... ja... toliko sam vam zahvalna... Nemam prave riječi, i... ja ne mogu... koliko vam dugujem...

– Ništa – reče promuklo Larry.

– Nismo to učinili za plaću – objasni Stretch, dok je ustajao i zijevao. – Znate, nijednoga centa!

– Ali, zašto? Onda...

– Mi smo to uradili zato da vas oraspoložimo. I to je za nas dovoljan razlog – nasmije se Larry.

– Čista činjenica! – složi se Stretch. – Najbolji razlog kojega se mogao sjetiti.

– Čim izađete, počet ću plakati – reče Justine. – Ali, ovaj put od radosti.

Teksašani izadoše. Dok su ulazili u svoju sobu, Stretch postavi pitanje, ali ne prvi put u njihovom zajedničkom životu:

– Kako to da se uvijek upetljamo u takvu vrstu gužve... i... uvijek...

– Pretpostavljam da nam je takva sudbina – naceri se Larry.

EPILOG

Šerif Ira Tweed je s vremenom otišao u mirovinu. Napokon je i on doživio da se na ovom teritoriju poštuje red i zakon pod nesalomljivim Waylandovima. Bogle Derks je odlučio provesti svoje posljednje dane u mjestu gdje se i rodio. George Wayland je prihvatio mjesto šerifa, a kao zamjenici radili su njegov brat Jimmy i zamjenik Rillington.

Eloise i Connie Bisley bile su glavni razlog zbog kojega su braća odlučila nastaviti život u Liberty Creeku. Zahvaljujući Almi i Willyu Bisleyu hotel »Grand« postao je stjecište poštenih gostiju:

Pat Doherty je stekao dobar kapital, zahvaljujući događajima na Medicine Hillsu, ali je mudro odgodio svoju ediciju, sve dok Valentine i Emerson nisu otišli, kako bi i nadalje nastavili svoja lutanja. Od njih nije uspio dobiti ni jednu obavijest o događanjima koji su se zbili. Ali mu je ipak šerif na neki način izašao u susret.

Justine Nixon je također postala građanin Liberty Creeka i poslije se udala. Čovjek njezina izbora nije bio lovac na bogatstvo. Bila je to prava ljubav između Justine i najbogatijeg vlasnika rudnika na cijelom području.

Hromi Medvjed i njegovi ratnici i dalje su bili nepovjerljivi prema bljedolikima, ali odsada uvijek sasma trijezni.

KRAJ!

U pripremi:

Bliss Lomay

Sukob u Yellewstoneu



PRETPLATA U SFRJ: Sve informacije o pretplati u tu-
zemstvu na telefon 041/341-277

Uplate se šalju na žiro račun NIŠPRO VJESNIK ZA-
GREB, 30101-833-2052 sa naznakom »za pretplatu na list
LASO«. U slučaju poskupljenja lista u toku pretplatnog
perioda pretplatniku se priznaje stara cijena do isteka
pretplate:

Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DEM 33,00,
ATS 234,00, SHF 27,00, HLG 37,00, SEK 116,00, FRF 109,00,
USD 17,00, (avionom USD 20,20), CAD 24,00 (avionom
CAD 28,30), Australia AUD 12,00, (avionom AUD 15,00).
Uplata na devizni račun 30101-620-16-25731-3296911 kod
Udružene banke Hrvatske, Zagrebačka banka, Zagreb
(za »Laso«, izdanje OOUR-a IRI).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marke-
ting, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 1/1 4,000.000 d, c/b stranica 1/1
3,000.000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Re-
publičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku
kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 16. XI. 1973.

Rukopisi se ne vraćaju.

LASO idućeg petka

